

Trời Đu... Ta Thành Vương Phi Rồi!

Contents

Trời Đu... Ta Thành Vương Phi Rồi!	2
1. Chương 1: Chia Tay Tại Sao Phải Đẩy Bà Đây Ngã Sml?	2
2. Chương 2: Xuyên, Bà Đây Thành Nữ Phụ Đam Mỹ?! (cmn! Ai Cần Hoa Cúc? Cút!) 1	4
3. Chương 3: Ta Trả Hoa Cúc Cho Hành Vương Gia Đây!	6
4. Chương 4: Phụ Thân Đại Nhân Mời	7
5. Chương 5: Ẩn Ý Rõ Ràng (mưu Tính Cướp Hôn Sự)	9
6. Chương 6: Chân Đạp Hai Thuyền	10
7. Chương 7: Kính Lão Đắc Thọ. Nữ Nhi Rất Có Hiếu Với Người Nha! (bàn Lĩnh Lãnh Đạm) . .	11
8. Chương 8: Đại Tử Tài Sắc	13
9. Chương 9: Ai Máu Đào, Ai Nước Lã? (bà Đây Tí Nửa Thì Tin Thật Đó!)	14
10. Chương 10: Nha Đầu, Theo Tử Tử Chứ? (lĩnh Yến Cửa Kiếp Sau)	16
11. Chương 11: Uyên Vương Gia : Đệ Nhất Mỹ Nam Kinh Thành 1	17
12. Chương 12: Uyên Vương Gia : Đệ Nhất Mỹ Nam Kinh Thành 2	19
13. Chương 13: Chó Đuối Có Thể Gặp Nhau Chính Tổ Có Duyên	20
14. Chương 14: Rồi Sẽ Gặp Lại	21
15. Chương 15: Cho Các Người Leo Cây Dừa	23
16. Chương 16: Cút Cút Ra, Để Bà Tìm Phụ Quân!	24
17. Chương 17: Trộm Cửa Nhà	26
18. Chương 18: Uyên Vương Phi Tương Lai	27
19. Chương 18-2: Ngoại Truyện : Du Lịch Thôi Mà	28
20. Chương 19: Điệu Múa Mừng Sinh Thân	29
21. Chương 20: Con Heo Khôn Nhất	30
22. Chương 20-2: Ngoại Truyện : Bị Đè!	31
23. Chương 21: Lần Nữa Sml!	33
24. Chương 22: U Đầu	34
25. Chương 23: Dung Vương Gia 1	35
26. Chương 24: Dung Vương 2 [nơi Hoa Đào Trắng, Đôi Ta Cùng Ngắm!]	36
27. Chương 25: Nơi Đôi Ta Trú Mưa 1 [đoạn Nhỏ Oải Phi]	38
28. Chương 26: Nơi Ta Trú Mưa 2 [ngủ Thiếp Đi.]	40
29. Chương 27: Oải Phi, Nàng Khóc Rất Đẹp, Khóc Vì Hắn Càng Đẹp!	41
30. Chương 28: Phạt!	42
31. Chương 29: Khôn Khéo Của Nhị Phụ Nhân. [gặp Lại Hoa Cúc]	43
32. Chương 30: Mua Tin Oải Phi 1	45
33. Chương 31: Mua Tin Oải Phi 2 [hóa Ra Là Thế.]	46
34. Chương 32: Không Muốn Huỳnh Khó Xử. [mưu Đồ Náo Loạn Đại Hôn]	47
35. Chương 33: Sự Tức Giận Của Hình Hoa Hoa. [diệu Sa]	49
36. Chương 34: Con Có Yêu Liên Uyên Không? [[cả Đời?]]	50
37. Chương 35: Ngoại Truyện : Giặc Con	52
38. Chương 35-2: Ta Cũng Là Nam Nhân, Trêu Đùa Ta Vậy Tốt Sao?	53
39. Chương 36: Đại Hôn [nhược Oải Phi Trở Về? Thật?]	54
40. Chương 36-2: Ngoại Truyện : Uyên Ương... Do Ta Ngộ Nhận	55

41. Chương 37: Hoàn Đại Hôn	57
42. Chương 38: Kẻ Cười Người Khóc? [tự Thả]	58
43. Chương 39: Men Say Giúp Ta Quên Đi Nàng Ấy.]	59
44. Chương 40: Đổi Khẩu Vị-	61
45. Chương 41: Bí Mật Của Hình Tự Ngọc	62
46. Chương 42: Ngoại Truyện : Ngọt Ngào Ái Ân Một Tình Yêu	63
47. Chương 43: Bà Đây Không Nói Là Người Ngồi Lên Đầu Bà Đây Luôn Phải Không? [2]	64
48. Chương 44: Ngày Vui Vừa Qua Không Muốn Thấy Máu	65
49. Chương 45: Ngọt Ngào Bao Ngày	66
50. Chương 46: Biên Cương Cần Người, Ta Phải Đi	68

Trời Đu... Ta Thành Vương Phi Rồi!



Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không, teen, cổ đại, bựa, hài, thê, sủng, ngọt. Hình Tự Linh vốn là một cô gái xinh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-duu-ta-thanh-vuong-phi-roi>

1. Chương 1: Chia Tay Tại Sao Phải Đẩy Bà Đây Ngã Sml?

Trong căn phòng cũ, cô gái có mái tóc đỏ tự nhiên, thân hình gầy mặc quần vải, áo hai dây ngồi trên ghế, tay viết gì đó. Trang giấy trắng tinh, cô gái viết lên vài dòng chữ ngắn ngủi...

Tình không như ý

Kẻ đau người sướng

Sắc hồng không có em trong đó

Tình như cơn mưa

Mặc dù chẳng liên quan cái cm gì.

...

“Àu... hình như viết thừa rồi.” Cô gái lẩm bẩm, tay ngừng viết, loay hoay ngồi dậy, bước đi mở cửa phòng đi ra, bước ra, cô nâng mắt, cảnh tượng đôi nam nữ ôm ấp tình tứ ở ghế sofa chật chội đập vào mắt mình. Mắt đen chớp một cái, biểu tình bình thản như không nhìn thấy gì cả.

Thật ra... cái đệt mẹ nó! Cái thể loại nhìn bạn trai mình ôm ấp chị gái mình, mùi vị méo tốt tí nào! Chỉ muốn lên đánh cho tên đàn ông kia một phát! À không. Hết tình còn nghĩa, ít nhất nên đánh một trận cho cặn tình cặn nghĩa.

Cô tên là Hình Tụ Linh. Hình Tụ Linh chỉ là một cô gái hay chữ thề, tính cách bướng bỉnh chút, cần tùy hứng thì tùy hứng, không cần cũng tùy hứng. Hình Tụ Linh từ nhỏ mất cha mẹ, đi theo người chị họ tên Hình Trầm. Tự lực cánh sinh lớn lên. Từ nhỏ không đi học nhưng ít nhiều cũng biết vài chữ.

Đủ để bươn trải trong cuộc sống đầy quỷ kế.

Đôi nam nữ kia một là chị họ của cô, một là bạn trai cô. Hai người này đối với cô và cô đối với họ chỉ một chữ nhạt thôi.

Một chị họ Hình Trầm hồ hững hơn cả người lạ, chỉ biết có tiền, tiền và tiền.

Một tên bạn trai Tệ Phũ mặt như cái tổ ong, mỗi lời nói ra đều là mật chảy ra ngoài, đứa nào mê ngọt đứa đó cứ việc hiến thân, em nằm trên anh nằm dưới, hai ta cùng sung sướng.

À nhầm, ai cao quý thì sẽ được nằm trên hưởng thụ.

Chơi 5P còn được.

Đầu cô bây giờ... chắc chục cái sừng trâu tổ tiên quá.

Không biết ngày đó... cô thế nào đi yêu Tệ Phũ.

Bây giờ, cô đối với tên đàn ông này cô hết tình mẹ rồi, đánh một trận là hết nghĩa.

Hình Tụ Linh chỉ là không ngờ hai người lại cùng nhau một chỗ, thân mật đến nỗi da gà vàng của cô cũng nổi bố nó lên. Giờ còn công CMN khai trước mặt cô?

Đời người chỉ có máu chó, đầu ta xác con mẹ nó định trở thành chỗ hứng máu chó!

Hình Trầm và Tệ Phũ ôm nhau, nhìn thấy Hình Tụ Linh bước ra nhìn thì càng thân mật. Cả hai đứng lên qua chỗ Hình Tụ Linh đứng. Hình Trầm giơ tay ra trước mặt Hình Tụ Linh nói: “Tiền tháng này đâu?” Giọng chanh chua như bà bán giá ngoài chợ. Điều bộ Hình Trầm cao ngạo như một tiểu thư quý tộc ra lệnh.

Hình Tụ Linh một bộ dạng không để ý, đưa tiền cho Hình Trầm.

Hình Trầm giật lấy. Mắt lườm Hình Tụ Linh, lạnh lạnh nói: “Mày cầm được để ý tới anh Phũ! Đó là anh rể mày! Nghe chưa?!” Hình Tụ Linh quay đi, nhàn nhạt nói: “Yên tâm, một tên đàn ông thôi mà. Chị họ, tiền tháng này tôi gửi chị, mai tôi sẽ rời khỏi đây.”

Có một bài hát, lời trong bài hát:

Đến thì Hi đi thì Bye một khi đã Don't like thì Next

Với tôi khi đã Get out thì không có khái niệm Come back

Make love đi cùng Money à đối với anh đó là hạnh phúc

Thì khi Game đã Over tặng anh một câu Mother fuck.

...

Đối với trường hợp này tương đối giống nhau nha.

Rất kết câu cuối bài hát.

Hình Trầm quát: “Hình Tụ Linh? Tao cho mày nói lại! Bây giờ mày đủ lông đủ cánh rồi liền muốn bay sao? Mày là đồ vô ơn!” Hình Trầm tức giận, kéo tay Hình Tụ Linh, Hình Tụ Linh nhú mày. Tay gạt tay Hình Trầm ra nói: “Chị họ quên rồi sao? Từ nhỏ chị chỉ nhận tôi chứ không hề nuôi tôi. Hai chữ nhận nuôi chỉ có một chữ nhận thôi.”

Sống dưới mái nhà người khác phải cúi đầu, tiền cô kiếm được mỗi tháng đều đưa cho Hình Trầm, như đưa tiền phòng trọ.

Hình Trầm bốc hỏa, chân không đứng vững ngã ra sau, Tệ Phũ thấy thế đỡ Hình Trầm, quay qua nhìn Hình Tụ Linh nói: “Tụ Linh, em sao có thể nói hỗn với chị em như thế?”

Hắn là hỗn... cô đâu có nói gì quá.

Vẻ mặt hần như cô cướp tiền của hần.

“Tệ Phũ phàng, anh vẫn nên im lặng, người tôi không ưa mà xen vào chuyện của tôi không có kết cục đẹp.” Giọng cô hồ hững nhưng vẫn có chút cảnh cáo.

“Cô... cô...” Bộp... Tệ Phũ chưa nói hết thì bạt tai đã rơi trên mặt hần. Hình Tụ Linh ung dung vỗ vỗ tay như mình vừa chạm phải thứ gì bẩn, vừa vỗ vừa nói: “Cái tát này tôi đánh vì anh đã cấm cho tôi mấy cái sừng trâu cũng là thứ kết thúc hai ta, ai đi đường nấy.”

“Hình Tụ Linh! Con đàn bà rẻ tiền! Dám đánh tao?” Tệ Phũ bị đánh tức giận, kéo Hình Tụ Linh định giờ tay đánh, Hình Tụ Linh giờ lên một cước đạp bay Tệ Phũ, Tệ Phũ va vào ghế gần đó.

Này thì định đánh bà! Cái thằng cao bồi! (Cao bồi ở đây là chần trâu nhé >< thằng=“” chần=“”>

Hình Trầm tro mắt nhìn nãy giờ mới lớn tiếng chửi: “Con chó! Dám đánh anh Phũ! Tao giết mày!”

Hình Trầm chạy nhanh, dùng sức lớn, hướng Hình Tụ Linh đẩy mạnh.

Hình Tụ Linh phút chốc chân như đóng đinh, không thể di chuyển, cứ thế bị đẩy, mặt đập mạnh xuống đất.

Hình Tụ Linh lòng chửi bới đủ kiểu..

CMN! Quần què nó! Gương mặt xinh đẹp của cô...

2. Chương 2: Xuyên, Bà Đây Thành Nữ Phụ Đam Mỹ?! (cmn! Ai Cần Hoa Cúc? Cút!) 1

Hạ quốc.

Phủ Hành Vương,

Giữa sân, dưới những cành lá cây đào, thiếu nữ y phục sắc sỡ, mái tóc đen rối bởi che đi gương mặt. Người hầu xung quanh vây xem, đều loại ánh mắt khinh thường, xem kịch nhìn chăm chăm thiếu nữ, thiếu nữ nâng mắt, xuyên qua lớp tóc mỏng manh nhìn thẳng nam nhân trước mặt cùng hai nữ nhân ở trong ngực nam nhân.

Thiếu nữ nghiêng răng nói từng lời: “Lúc trước người nói, người bảo hộ, sủng ái Minh ca ca! Người nói, người thích Minh ca ca! Bây giờ người đang làm gì?!” Giọng thiếu nữ tức giận lại nghẹn ngào.

Nam nhân cười, nói: “Nam nhân tam thê tứ thiếp là lẽ thường. Lời bốn vương nói bốn vương đã làm. Hình nhị tiểu thư không cần quản chuyện của bốn vương đâu”

Thiếu nữ nghe thế nói lớn: “Ta không tin! Rõ ràng Minh ca ca ngày ngày bị người hành hạ! Nếu người không muốn huynh ấy thì để ta mang huynh ấy đi!” Nam nhân nghe xong nhún mày.

Một nữ nhi của thừa tướng mà ngông cuồng chất vấn hần, giờ thì đòi mang người của hần đi? Hừ. Không phải nữ nhân này là đích nữ Hình phủ, còn có thái hậu che chở. Nữ nhân xấu xí này không biết đã bị hần giết chết bao lần rồi!

Đột nhiên một giọng nói nhẹ nhàng như nữ tử lại như nam nhân nhắm thiếu nữ nói: Hình nhị tiểu thư đừng bận tâm chuyện của ta. Xin người rời đi.” Theo đó bóng dáng gầy gò nhỏ nhắn giống một tiểu mỹ thụ à nhầm, một nam nhân như đóa hoa cúc tỏa ra ánh vàng dịu dàng.

Y phục trắng tung bay, tóc xòa xuống, gương mặt bán nam bán nữ... lông mày lá liễu, đôi mắt xanh trời rừ hoặc, nhìn như tiên từ trời trợt chân, rơi mẹ xuống.

Hình Hoa Hoa nhìn người xuất hiện, trái tim bỗng đau đớn.

Minh ca ca gầy... thật gầy. Tên Hành Quyền Lâm đã làm gì huynh ấy? Ngày đó nàng ta nên kiên quyết một chút, chắc chắn Minh ca ca hiện tại đã là phu quân của nàng ta!

Hình Hoa Hoa không để ý bản thân đang nhếch nhác cỡ nào, liền nhào vào lòng Gia Minh, giọng nỉ non nghẹn ngào nói: “Minh ca ca đừng nói thế, Hoa Hoa có thể giúp huynh mà... Minh ca ca đi theo Hoa Hoa đi.” Gia Minh khẽ đẩy Hình Hoa Hoa ra, hạ thấp giọng đủ để hai người nghe, nói: “Hình nhị tiểu thư... ta thích Hành vương gia, người từ bỏ ta đi.” Hình Hoa Hoa lập tức bất động.

Trước giờ huynh ấy chưa từng phủ nhận... hiện tại không những phủ nhận còn nói...

Cũng chính vì chưa từng phủ nhận nên nàng ta mới hy vọng... hy vọng bây giờ bỗng thành tuyệt vọng!

Hành Quyền Lâm sắc mặt âm trầm nhìn nam nữ giữa thanh thiên bạch nhật ôm ôm ấp ấp trước mặt mình. Tay Hành Quyền Lâm nắm thành quyền, nhưng không phản ứng gì.

Hình Hoa Hoa bất động hỏi: “Hoa Hoa chỉ hỏi huynh một câu thôi, bên hấn, huynh vui vẻ chứ?”

Gia Minh gật đầu thay câu trả lời. Hình Hoa Hoa mỉm cười nhưng lòng đã rách toạc ra vì cái gật đầu bình thản của Gia Minh.

Hình Hoa Hoa nói: “Sau này... Hoa Hoa có gả cho ai, có thích ai, Minh ca ca đừng tìm Hoa Hoa.” nói rồi Hình Hoa Hoa chạy về phía cây... đâm đầu mình vào cây. Hình Hoa Hoa phút chốc cảm giác được đau đớn từ đầu truyền đến, mắt nhìn từng giọt máu tươi nhỏ giọt, đôi mắt đen động nước mắt mặn chát.

Ánh sáng bắt đầu mờ dần. Khoảng khắc ấy, tất cả những người ở đây đều không ngờ Hình Hoa Hoa sẽ tự sát, lúc phát giác lại thì đã quá muộn, máu tươi chảy dài ra đất. Thân thể mảnh mai của thiếu nữ ngã gục xuống. Người xung quanh hét lên, người chạy đi, người núp sau người kia. Tất cả trở mất nhìn.

Vì tình mà chết, vì con tim quá đau nên muốn chết, vì tình trạng mà họ cho là quá mức tuyệt vọng nên chết đi. Con người quả là điên vì tình, dại vì ngốc.

Vì chàng

Sẵn lòng

Dâng hiến

Nhưng sao...

Ta chỉ

Nhận lại

Bi ai?

Số mệnh

Đã định

Chẳng thể

Thay đổi

Ta, chàng

Không chung

Kiếp này.

...

Lúc sau, thân thể dưới đất động dậy. Hai mỹ nữ ở trong ngực Hành Quyền Lâm vừa bình tĩnh lại nhìn thấy giết mình, hốt hoảng hét lên: “Vương gia! Xác chết sống dậy! Aaa.”

Hành Quyền Lâm nhìn nhìn rồi liếc hai mỹ nữ vừa hét, hai mỹ nữ bị liếc liền im bật vẫn run người.

Mắt đen láy mở ra, lần này bên trong đôi mắt không còn ngậy thơ nữa, mà như một cây đại thụ, xung quanh nó là lớp lá, từng lớp lá che phủ, không thể nhìn rõ được có gì trong đôi mắt đó.

QQ gì thế này! Đầu đau quá!

!?

3. Chương 3: Ta Trả Hoa Cúc Cho Hành Vương Gia Đây!

Từng mảnh kí ức dần dần xuất hiện trong đầu Hình Tụ Linh. Hình Tụ Linh xem xong kí ức: “...” Trời đệt... kí ức của đứa nào để quên này, ra nhận lại đi! Cô gái xinh đẹp ta không tiếp nhận nổi! Hãy trả đĩa bay cho ta về.

Về về về! Đệt mẹ nó đều về được!

Bình tĩnh! Cô gái xinh đẹp không nên tức giận

Nhưng mẹ nó! Ngã sml một cái thôi liên xuyên không luôn?

Từ từ... nàng đây là...

Xuyên qua thành nhị tiểu thư Hình phủ, Hình Hoa Hoa. Hình Hoa Hoa, một cô nương nhỏ mười lăm tuổi, bị đồn gương mặt xấu xí, tính cách hơi bướng bỉnh, háo thắng, bị dân chúng khinh thường, chán ghét, một cô nương thanh danh đen hơn nhọ nổi. Cô nương nhỏ này trao trọn trái tim mong manh dễ vỡ cho nam nhân tên Gia Minh, Gia Minh là kĩ nam ở tửu lầu khá nổi tiếng, kĩ nam như kĩ nữ, chỉ khác không công khai kéo khách thôi, kiểu bay vào thì tau tiếp, không vào mặc kệ bay, tau cũng không thiệt.

Gia Minh tính cách dịu dàng, dễ gần, không để ý bề ngoài xấu xí của Hình Hoa Hoa, Hình Hoa Hoa bị sự dịu dàng làm động tâm liền quan tâm, chăm sóc Gia Minh, Gia Minh đó giờ thành đoạn tụ, CMNR, hủ nữ hiện đại gọi là tiểu thụ, tiểu thụ bây giờ là hoa cúc đã có chuỗi ấy lộn, có chậu. Gia Minh lần tình cờ, vô tình hữu ý lọt vào mắt xanh của Hành vương gia trong thời điểm Hình Hoa Hoa có ý định chuộc thân cho Gia Minh, thế là Hành vương gia xuất hiện giành chuộc thân cho Gia Minh với Hình Hoa Hoa.

Kết quả Hành vương gia thắng toàn phần, vừa đem được hoa cúc về vừa có phân bón.

Hình Hoa Hoa không chịu thừa nhận, vẫn cứ theo đuổi Gia Minh vì Gia Minh còn chưa phủ nhận, chưa xua đuổi mình, mặc kệ tất cả người nói này nói nọ. Hình Hoa Hoa mấy hôm nghe được tiểu thụ bị đại công lãn giường cho không dậy nổi vì quá đau cúc, cô nương nhỏ thuần khiết, trong sáng không hiểu chuyện còn tưởng nam nhân trong lòng bị đánh nên qua đòi người để mang đi, dù đã đòi rất nhiều.

Kết quả không đòi được người còn bị Hành vương gia sai người đánh cho nhếch nhác, đến lượt Gia Minh kia đội cho gáo nước lạnh, nói hần đã thích Hành vương gia!

Đệch... tên Gia Minh kia lúc đầu thấy Hành vương gia một thân phi thường hơn người còn để ý mình nên đã thích rồi. Lúc về với Hành vương gia còn dây dưa với cô nương nhỏ Hình Hoa Hoa? Dítme! Nàng đây là nữ phụ đam mỹ? Hay lắm!

Haha... nàng cứ thấy thốn thốn là sao?

Máu chó đội lên đầu méo thốn mới lạ.

Thôi... xử lý tình huống trước mặt đã.

(Nữ chính từ giờ là Hình Hoa Hoa)

Hình Hoa Hoa hiện tại mới phát hiện một điều, nàng đã đắc tội trời xanh! Đệt! Ngã có duyên vc!

Mông chống trời, đầu cắm đất?

Hình Hoa Hoa chống tay đứng lên, tay vén tóc, tay kia phủi bụi trên y phục.

Tóc vén lên gọn gàng, gương mặt có vết bớt đỏ hình trái tim be bé ở bên má hiện ra. Đôi mắt đen láy, dưới động nước, thêm chút đỏ đỏ vì khóc,, cặp lông mày ngang gọn. Cánh môi hồng phớt đẹp đẽ, chiếc mũi nhỏ xinh. Gương mặt trái xoan cùng làn da trắng ngọc.

Từ trước, chưa có người nào nhìn được dung nhan của Hình Hoa Hoa, bởi chưa bao giờ đầu tóc Hình Hoa Hoa gọn gàng.

Đúng! Hình Hoa Hoa xinh đẹp! Xinh đẹp chứ không phải thanh tú.

Đừng hỏi vì sao nàng chưa nhìn mà biết, có sẵn trong trí nhớ rồi.

Về việc vì sao Hình Hoa Hoa bị người nói xấu xí thì... ắt hẳn có người tung tin bậy bạ đi.

Gia Minh hoàn hồn, lo lắng chạy ra chỗ Hình Hoa Hoa, đôi tay gầy nắm lấy bả vai Hình Hoa Hoa, sắc mặt xanh tái vì tức giận: “Hoa Hoa! Ngốc lắm! Ta không xứng để muội làm vậy!” Rồi định ôm Hình Hoa Hoa, Hình Hoa Hoa: “...” Mẹ nó! Không yêu thương, ôm ấp nhau!

Hình Hoa Hoa một cước đá văng Gia Minh vào lòng Hành Quyền Lâm, Hành Quyền Lâm đẩy hai mỹ nữ trong lòng ra, thuần thực đỡ lấy Gia Minh.

Hình Hoa Hoa đã xong nói: “Tiểu nữ xin trả hoa cúc Gia Minh cho đưa chuột Hành vương gia. Gia Minh, từ nay đường ai người đó bay, gặp nhau cũng nên bay qua nhau.” Rồi chạy như bay về phía cửa lớn.

Tất cả đơ ra...

Mọi người: “...” Hoa cúc? Mà khoan! Đây có phải là Hình Hoa Hoa không? Đập đầu một cái liền thành ngốc tử luôn hả?

Hình như bọn họ hoa mắt thì phải?

Gia Minh hoa cúc: “...” Tình huống gì thế?

Hành Quyền Lâm đưa chuột: “...” Hình Hoa Hoa sức lớn như thế từ khi nào?

4. Chương 4: Phụ Thân Đại Nhân Mời

Hình Hoa Hoa một đường chạy, vừa chạy vừa dựa theo trí nhớ trở về Hình phủ.

Dọc đường đi có rất nhiều người nhìn Hình Hoa Hoa...

Thiếu nữ mặc trên người y phục sắc sỡ, chói mắt, nhưng gương mặt lại đẹp như đóa hoa lan dưới nắng ấm, tóc đen xỏa xuống vì chạy nên đuôi tóc bay theo gió khiến người đi đường nhìn đến hơi ngáy ngáy.

...

Hình Hoa Hoa đến cửa lớn Hình phủ, nàng nâng tay rũ tóc ra che đi gương mặt, chỉ như thế thì hạ nhân canh cửa mới nhận ra để mà cho vào.

Bước qua cửa lớn là một sân rộng rãi, có hồ nước nhỏ, cây cảnh, hoa lá. Hình Hoa Hoa đi viện mình.

Trước mắt viện không lớn, sân nhỏ cỏ mọc dài, cây cảnh tươi tốt.

Hình Hoa Hoa ngẩng đầu, mắt đen nhìn bầu trời xanh thẳm, hít vào một luồng khí lớn rồi thở ra, gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười như hoa nở mùa hạ, miệng khẽ nói: “Hình Tự Linh, kể từ nay... mây sẽ là Hình Hoa Hoa! Chấp nhận số phận này thôi.”

Hình Hoa Hoa bước vào căn phòng của mình, căn phòng tối tăm, nàng mở cửa, luồng sáng chiếu vào. Đôi mắt nhìn cả căn phòng, chiếc bàn tròn nhỏ đặt ở giữa hai ghế gỗ khắc hoa văn tinh xảo.

Trên bàn là một bình sứ cắm hoa, những bông hoa đã héo úa. Bên trái bị che sau rèm, rèm đính ngọc trắng trong sáng, màu rèm xanh xanh thanh nhã. Hình Hoa Hoa đi qua rèm kia, thấy giường ngủ, giường cũng

làm từ gỗ thượng hạng, khắc hoa, trên bao phủ màn che trắng, trong suốt trông như giường công chúa trong phim hoạt hình.

Bàn trang điểm được đặt ở bên phải gần cửa sổ cạnh giường.

Tất cả đồ dùng đều đầy đủ.

Hình Hoa Hoa quan sát xong thì một nô tì bước vào, cúi người nói: “Nhị tiểu thư, lão gia mời người qua.”

Hình Hoa Hoa cười nhẹ nói: “Người cứ đi, ta lát sẽ tới.” Nô tì kia nghe xong vâng một tiếng rồi đi ra.

Hình Hoa Hoa suy nghĩ...

Hình Hoa Hoa là nữ nhi của thừa tướng cũng là đích nữ Hình phủ. Đích nữ không được sủng ái mấy, phụ thân không thương, tổ mẫu không vừa mắt. Mẫu thân Hình Hoa Hoa chết sau khi sinh ra Hình Hoa Hoa.

Trong Hình phủ nói chung không ai vừa mắt Hình Hoa Hoa cả.

Mặc dù thế Hình Hoa Hoa vẫn là đích nữ, nên không bị bạc đãi, một lần vào cung cứu được thái tử bị té xuống ao cá. Thái tử là bảo vật trên tay thái hậu và hoàng hậu, nên được thái hậu và hoàng hậu yêu quý, còn ban cho một hôn ước, muốn ai cứ nói miễn thân phân rõ ràng và trong sạch. Nên Hình Hoa Hoa vẫn được che chở, không ai dám dấn động, đối với Hình phủ có thể coi là quân cờ còn dùng được, nếu không có thái hậu và hoàng hậu thì Hình Hoa Hoa sẽ không được phép tùy hứng đi lại đâu, ít nhất vẫn ở phủ nhưng sẽ không có đãi ngộ tốt của hiện tại.

Thân nữ nhân, đối với lợi ích vẫn có, ví dụ gả đi cũng được kha khá sính lễ đấy, huống chi còn là con gái thừa tướng, ai chả muốn kết thân với chỗ quan cao.

Phụ thân Hình Hoa Hoa là Hình Ngao Hiển, con người bề ngoài to lớn, có chút thô kệch. Tính cách khá lãnh đạm với Hình Hoa Hoa còn với người khác thì, trên mức người lạ, chỉ có... tổ mẫu và nữ nhi lớn của mình, ông ta mới ôn hòa, cho cái sắc mặt tốt. Hình Ngao Hiển mưu mô, thông minh, thử hỏi không có tài năng, mưu mẹo sao có thể leo lên cái vị trí thừa tướng sang chảnh đây?

Đối với vị phụ thân này... không có việc gì đó thì sẽ không gặp Hình Hoa Hoa.

Một nhà Hình phủ này...

Tổ mẫu là hồ ly.

Phụ thân cáo già.

Các di nương quỷ kế.

Tỷ muội tính toán, hãm hại nhau.

Hình Hoa Hoa... một ngu ngốc vì tình, hai quá thẳng thắn, quá bạo dạn theo đuổi nam nhân nên thanh danh ngày một đen tối.

Ha... nàng rất chờ mong gặp mặt phụ thân đại nhân cùng các tỷ muội.

Hình Hoa Hoa cong môi cười, bước đến bàn trang điểm, nhìn mình trong gương đồng màu vàng, lần nữa vén lớp tóc ở trước mặt lên, mắt xem xét.

Mũi cao thẳng tắp, lông mày ngang gọn ghẽ, đôi mắt đen láy, bên má một vết bớt nhỏ hình như trái tim, bờ môi hồng nhẹ, cảm hơi nhơn nhơn. Gương mặt nhỏ nhắn, chỉ có thần sắc hơi kém chút. Thân hình mảnh mai, bé nhỏ, thấp hơn cái độ tuổi gần mười lăm. Làn da trắng, mịn màng.

Chỉ cần cười lên sẽ giống như bé con dễ thương, đáng yêu. Một bộ dạng như hoa sen thuần thuần khiết khiết.

Hình Hoa Hoa giơ tay vỗ vỗ vào mặt mình, tự nói: “Gương mặt này... trong tuổi dậy thì bồi bổ chút kháng định sẽ là mỹ nhân tuyệt sắc.”

Cô gái xinh đẹp ta thích tự luyện như thế.

Cuộc vui này... bà đây tham gia chút nhỉ?

5. Chương 5: Ẩn Ý Rõ Ràng (mười Tính Cướp Hôn Sự)

Hình phủ.

Trong đại sảnh, mỗi người ngồi vào vị trí của mình. Trên vị trí chủ, Hình lão phu nhân ngồi trên, nét mặt nghiêm nghị, trên mặt Hình lão phu nhân có nhiều nếp nhăn nhưng vẫn hiện rõ nghiêm túc, mắt sắc bén mà xảo quyệt, quan sát tất

Y phục màu đen xám, dưới hoa văn thêu chỉ vàng, ngồi vị trí chủ, Hình lão phu nhân phong thái một chủ mẫu.

Hình Ngao Hiên ngồi bên tay trái, y phục đỏ, thân hình thô kệch, gương mặt có chút mập mạp, đôi mắt đen, mũi to. Làn da vàng vàng như heo đang quay dưới lửa nhỏ. Hình Hoa Hoa với Hình Ngao Hiên, Hình Hoa Hoa chỉ giống đôi mắt đen lầy với cái trán vừa. Hình Ngao Hiên nói chuyện với nam nhân trung niên về mặt hòa nhã.

Hình Hoa Hoa một thân y phục vàng xanh, không hoa văn, đơn giản chỉ là hai màu sắc hòa làm một. Gương mặt mang khăn che, chỉ để lộ đôi mắt đen sáng ngời từng điểm, khi nhìn vào như có lá cây xanh ngát bao phủ.

Đằng sau, mái tóc đen chải thành hình con bướm lớn, đằng trước tóc hất sang một bên, lộ ra nửa cái trán trơn bóng.

Bước chân nhẹ nhàng, y phục động theo từng bước đi, dáng đi ngay thẳng, như một khuê nữ ra giá.

Hình Hoa Hoa bước ra giữa, lưng thẳng khể cúi, nói: “Vấn an tổ mẫu, phụ thân.” Giọng nói dễ nghe, xen lẫn ngây ngô, Hình Hoa Hoa vừa lên tiếng liền như chim hót vang dội cả đại sảnh.

“Con là Hoa Hoa?” Hình lão phu nhân nhìn thiếu nữ nhỏ bé, mảnh mai bên dưới, từ cao nhìn xuống, thay đổi sắc mặt, hiền hòa vẫy tay với Hình Hoa Hoa, “Lại đây với ta, để tổ mẫu nhìn kĩ Hoa Hoa nào.” Hình lão phu nhân vừa nói vừa không quên vỗ vỗ tay xuống chỗ bên cạnh mình.

Đôi mắt Hình lão phu nhân đang ngắm ngẫm tính toán một điều.

Hình Hoa Hoa mỉm cười, ngẩng đầu, nói: “Dạ.”

Nàng lại bước từng bước đến bên Hình lão phu nhân, ngồi nhẹ nhàng, ngay ngắn, Hình lão phu nhân thu hết tất cả vào mắt, lòng vô vàn nghĩ hoặc.

Đã rất lâu, bà ta không để ý đến đứa trẻ Hình Hoa Hoa có dung mạo xấu xí này, ngày hôm nay, không ngờ gặp lại là một bộ dạng khác, một Hình Hoa Hoa tùy tiện, từ trên xuống dưới đều là xộc xệch, mỗi lời nói ra, không chọc lòng người tức giận cũng không cần thận, nay có thể thành tỉ mỉ, gọn gàng từ trên xuống dưới, lời nói êm tai. Mỗi hành động đều toát khí chất của một khuê nữ gia giáo.

Bà ta trước không có mời ma ma đến dạy lại quy củ cho Hình Hoa Hoa... Vậy học từ đâu?

Nghĩ một hồi, Hình lão phu nhân mới nhớ ra mẫu thân Hình Hoa Hoa bên người có một ma ma, ma ma này khi mẫu thân Hình Hoa Hoa mất đã đi bên người Hình Hoa Hoa.

Trước này rất kiên trì dạy quy củ cho Hình Hoa Hoa... chẳng lẽ rèn thành sắt rồi?

Hình lão phu nhân quan sát hồi lâu mới lên tiếng: “Ôi! Hoa Hoa trưởng thành rồi! Đến lúc tìm nơi dựa cho người rồi.” Giọng điệu nửa đùa mà nửa thật.

Hình Hoa Hoa biểu cảm bình thường, nhưng mắt đã nhìn qua Hình Ngao Hiên và nam nhân trung niên kia.

Mở đầu liền nói tìm nơi dựa cho nàng, xem ra... gặp hôm nay chính là về hôn sự của nàng đi a.

Hình Hoa Hoa nhìn thẳng vào mắt Hình lão phu nhân: “Tổ mẫu nói sao?” Hình lão phu nhân cười cười, “Ý ta chính là đến lúc hôn sự kia cũng nên bàn rồi. Phải không Hiên nhi.”

Hình Ngao Hiễn phụ họa: “Phải phải. Hoa Hoa, hôn sự của con với Khuyên Lân cũng nên bàn rồi.” Nghe hai người nói, nam nhân trung niên bỗng khựng lại, trong lòng khó hiểu.

Hình Hoa Hoa nụ cười chợt tắt, lòng khinh thường ngàn lần.

Hình Hoa Hoa nào có hôn sự nào? Mà vị Đại tử của Hình Hoa Hoa, Hình Tự Ngọc có nha.

Bắt đầu từ lúc Hình Ngao Hiễn chưa lên thừa tướng, lúc đó Hình Ngao Hiễn và Dương Quân, có giao tình tốt. Dương Quân chỉ là một thương nhân ở kinh thành, đương nhiên, thương nhân ở kinh thành này đều phải có chỗ dựa, chỗ dựa là ai thì không rõ, chỉ là khá lớn nha.

Còn bây giờ... e là không còn như ngày xưa.

Dương Quân có một đứa con trai tên Dương Khuyên Lân, năm tám tuổi, lúc đó Hình Tự Ngọc năm tuổi, thêm cả hai, Dương Khuyên Lân cùng Hình Tự Ngọc thân thiết, bạn thanh mai trúc mã, Hình Ngao Hiễn tính toán đưa ra cọc hôn sự, Dương Quân nghĩ hai bên giao tình tốt liền không phản đối

Đôi bên đồng ý, Dương Khuyên Lân, Hình Tự Ngọc còn nhỏ nên ngu ngơ chấp nhận.

Vốn là chẳng liên quan đến Hình Hoa Hoa nà, nay nói liên quan liên quan?

Haha... có phải hay không... đại tử tử thân yêu không muốn lấy nữa? Hay do hai vị tổ mẫu với phụ thân này không cho?

6. Chương 6: Chân Đạp Hai Thuyền

Mà phải nói, Hình Ngao Hiễn vì sao chọn nàng?

Hình Hoa Hoa nghĩ nghĩ, để trí tưởng tượng bay xa.

Nếu nàng chấp nhận hôn sự này thì hôn sự mà thái hậu và hoàng hậu nói rồi cho ai? Thành bỏ đi? Hay Hình Ngao Hiễn định dụ dỗ nàng nói muốn thứ khác từ chỗ thái hậu và hoàng hậu đây?

Hình Tự Ngọc là đệ nhất mỹ nhân, tài sắc vẹn vẹn.

Dưới nàng có một vị muội muội... chỉ sinh sau nàng một tháng, nghe nói vị muội muội Hình Cung Nhi, Hình Cung Nhi này cũng tài sắc có thừa. Cả hai đều là viên ngọc quý của Hình Ngao Hiễn.

Có thể Hình Ngao Hiễn sẽ nghĩ một biện pháp để biến hôn sự mà thái hậu và hoàng hậu nói cho nàng thành cho một trong hai vị tử tử hoặc muội muội kia.

Nhưng không nhất thiết phải gả nàng đi...

Hình Hoa Hoa nghĩ đến đây liền phán một chuyện trong lòng.

Dương phủ hiện này tuy không như xưa, nhưng tiền nhiều như núi, quan hệ cùng các vị quan trong triều cũng tốt, đối với Hình Ngao Hiễn chỉ có tốt, Hình Ngao Hiễn tuy biết thế nhưng không muốn gả một trong hai viên ngọc Hình Tự Ngọc và Hình Cung Nhi tiền đồ rộng mở, liền chọn nàng? Kể có chút tiền đồ này gả đi vừa không lỗ còn được lợi đôi đường.

Biết tính cách Dương Quân tốt, biết Dương Quân sẽ không giận quá mà hủy đi giao tình, trở mặt với mình, nên Hình Ngao Hiễn chẳng ngần ngại mà làm thế?

Gả nữ nhi xấu xí, thanh danh không tốt, còn dính lú đến một kĩ nam cho Dương Khuyên Lân, Dương Quân không trở mặt cũng giao tình rạn nứt CMN luôn!

Haha... nếu là như thế... Bà đây cũng là nữ nhi của ông mà! Mẹ kiếp! Phụ thân đại nhân à, bà đây có nên gọi người một tiếng cụ tổ của vô tình, vô tâm không.

Hồ phụ vô tình như thế. thì đừng trách hổ con này không giữ nghĩa.

Hình Hoa Hoa trong lòng kêu gào hai chữ cụ tổ xong, Hình Hoa Hoa mới nhẹ nhàng nói: “Tổ mẫu, phụ thân, hai người hình như quên mất? Hôn sự Dương công tử là của đại tỉ, Hoa Hoa sao có thể thay tỉ ấy gả đi đây? Hay là... Hoa Hoa gả đi mới đáng cái giá nhận lại đây?”

“...” Bị nhìn thấu một cách đáng sợ!

“Hoa Hoa, đại tỉ của con rất thương con, vậy nên mới nhường mối hôn sự tốt này.” Hình lão phu nhân lúc này mới phản ứng, cười đùa: “Thật là, mới như thế mà đã suy nghĩ nhiều rồi.”

“À, do Hoa Hoa nghĩ nhiều? Hoa Hoa còn tưởng đại tỉ bị ép buộc mà nhường cho Hoa Hoa, bởi hai người muốn hôn sự mà thái hậu nói nên mới nhường Hoa Hoa.” Hình Hoa Hoa nói đến đây, sắc mặt Hình lão phu nhân cùng Hình Ngao Hiên đen lại.

Cho người một cái thang xuống, người liền không cần? Còn treo cao hơn? Trước mặt người ngoài mà nói bình thường như thế? Tức chết bọn họ!

Bị nhìn ra thì thôi, còn nói trắng trợn như vậy!

Không thể để kế hoạch thất bại như vậy!

Ánh mắt Hình lão phu nhân cùng Hình Ngao Hiên giao nhau. Hình Ngao Hiên nói: “Hoa Hoa, không được lỗ mãng! Dương huynh đừng nghe con bé nói.”

“Sao có thể chứ.” Dương Quân im lặng nãy giờ cười cười nói tiếp: “Ta chợt nhớ còn có việc chưa xong, nên xin phép Hình huynh, ta đi trước. Hôn sự để sau hãy tính.” Rồi đứng lên bước chân định rời đi thì giọng nói lưu loát của Hình Hoa Hoa lọt vào tai: “Phụ thân đại nhân, chẳng phải người muốn ta gả thay tỉ tỉ, rồi nghĩ cách lấy đi hôn sự thái hậu nói cho Hoa Hoa sao? Phụ thân đại nhân thật giống hồ ly mà lại như cầm thú máu lạnh nha~~ Haha... thế nào là chân đạp hai thuyền, chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân... Ta đã hiểu rõ rồi.”

Hình Ngao Hiên kinh ngạc, tức giận đan xen. Quay đầu, đôi mắt bùng lửa, kiềm chế cơn tức, nói: “Dương huynh đi đường cẩn thận, ta có chuyện, không tiễn Dương huynh được.”

Dương Quân bước tiếp bước chân, tiếng thở dài nhẹ nhàng phát ra, lắc đầu, tiếc nuối.

Giao tình bao năm... không ngờ cũng chỉ vậy.

...

Từ Đường.

“Quỳ xuống cho ta!”

7. Chương 7: Kính Lão Đắc Thọ. Nữ Nhi Rất Có Hiếu Với Người Nha! (bàn Lĩnh Lãnh Đạm)

Tiếng quát lớn truyền ra. Bên trong từ đường, Hình Hoa Hoa đứng trước những linh vị màu đen, ánh nến sáng mờ phản chiếu đôi mắt lãnh đạm của nàng. Hình Ngao Hiên đứng bên cạnh tay cầm gia pháp (Roi da), nét mặt bùng bùng lửa giận.

Hình Hoa Hoa như không nghe thấy gì cả, vẫn đứng ngay thẳng.

Hình Ngao Hiên càng tức giận hơn, quát roi trong tay xuống gần Hình Hoa Hoa. Vút... tiếng roi da va chạm vang lên, Hình Hoa Hoa vẫn đứng yên như thể chỉ là trong lòng chửi ngàn câu fuck.

Đệt... giết gà dọa khỉ? Bà đây cho ông biết thế nào là gà chết, khỉ vẫn còn nháy!

“Hoa Hoa không thích quỳ, phụ thân đại nhân cứ quỳ một mình đi, không cần mời nữ nhi.” Giọng nói của Hình Hoa Hoa đủ kính trọng làm người tức chết, Hình Ngao Hiển miệng muốn phun máu, lòng dâng trào hỏa hoạn.

Thân mình run run, tay chỉ vào Hình Hoa Hoa, “Nghiệt nữ người... mau quỳ xuống cho ta!” Hình Hoa Hoa miệng cười tươi hơn hoa nói: “Aiz... phụ thân đại nhân à, nữ nhi mới không bắt kính như vậy, nữ nhi mời người quỳ a! Kính lão đắc thọ, sống lâu trăm tuổi, nữ nhi mời người.” Nàng nói xong lại gần Hình Ngao Hiển, chân thon nhỏ giơ ra đập vào chân Hình Ngao Hiển, Hình Ngao Hiển bất ngờ bị đập thêm thân mình đang tức đến run run phút chốc mất thăng bằng quỳ gối xuống.

Bà đây cho ông quỳ trước tổ tiên! Sống thì lỗi còn đòi dạy nhau à! Mẹ! Tứ tri chưa phát triển!

Không phải không thương yêu người già, mà là đáng đánh! Không đánh không được!

Hình Ngao Hiển: “...” Kính lão đắc thọ? Nghiệt nữ này... phản rồi! Phản rồi!

Từ khi nào? Một nghiệt nữ vô dụng liên thông minh như thế? Phá hỏng giao tình của Dương Quân và ông? Đây là trả thù ông tính kế nó?

Một Hình Hoa Hoa, diện mạo thay đổi, tính cách thay đổi, còn tinh táo hơn lúc trước? Hình Hoa Hoa thay đổi hay do trước giờ ông chưa từng để ý nữ nhi này đây?!

“Người có còn coi ta là cha người không?” Hình Ngao Hiển ngẩng đầu, nhìn thẳng Hình Hoa Hoa.

Hình Ngao Hiển chưa từng cảm thấy mặt mũi như bị bôi phân vào mặt như này, một nam nhân, sống hơn bốn mươi năm bị một nữ nhân đá cho quỳ xuống hơn là nữ nhi thân sinh của mình. Nhục nhã, xấu hổ, phần nộ lan tràn hòa vào làm một.

“Ta không coi người là cha ta, thì sao ta có thể học tính cách lãnh đạm từ người? Phụ thân, ta gọi người một tiếng phụ thân là đã kính trọng hết mực với người rồi. Ta là nữ nhi người, không có nghĩa là quân cờ của người! Nền nhớ lấy. Những gì người cảm nhận được lúc này của phụ thân chính là cảm xúc nhẹ khi người bị phản phệ. Quân cờ dùng không đúng nơi, đúng chỗ, đúng người là như thế.” Giọng nhẹ nhàng của Hình Hoa Hoa dừng một lúc rồi nói tiếp: “Nếu còn muốn một chút lợi ích, thì đừng nghĩ đến việc hại nữ nhi cũng như lấy đi thứ của nữ nhi.”

“Người yên tâm, ta sẽ trả tất cả những thứ Hình phủ đã cho ta từ lúc ta sinh ra.” Hình Hoa Hoa bỏ lại câu nói cuối cùng rồi quay đi, bóng lưng thẳng tắp, cao ngạo kia cứ thế biến mất trước cửa từ đường rộng rãi, mờ mịt.

Hình Ngao Hiển thì quỳ dưới đất, ông ta cứ như biến thành pho tượng đá trưng bày cho đẹp.

Ngày xưa, mẫu thân Hình Hoa Hoa Tuyết Kinh Huyền, Tuyết Kinh Huyền chỉ là một thôn nữ mới lên kinh thành tránh lũ lụt ở thôn mình. Tuyết Kinh Huyền có sắc đẹp và tài nghệ, tâm hồn thuần khiết, lên kinh thành gặp Hình Ngao Hiển, một thân công tử hiền lành, giàu sang, tài giỏi.

Một thứ tình cảm nam nữ vô hình được gắn lên người cùng mối duyên mong manh.

Một số chuyện xảy ra, mối tình của vị mẫu thân cùng vị phụ thân Hình Hoa Hoa như một quyển ngôn tình đẹp đẽ mà sóng gió.

Mỗi lần Tuyết Kinh Huyền xảy ra chuyện thì Hình Ngao Hiển đều có mặt.

Trải qua vô số lần như thế... cả hai thành đôi nhưng quyển ngôn tình này lại có cái kết SE!

Thật khiến người ta luyện tiếc.

Thứ mà Hình phủ nuôi lớn Hình Hoa Hoa là lạnh nhạt thì nàng đây trả bằng vàng bạc, vật chất.

Nhưng phải đúng với cái giá của hai chữ lạnh nhạt kia mà thôi.

8. Chương 8: Đại Tỉ Tài Sắc

(Nào nào, mấy chế đừng vội nha, đến chương mười mấy là nam chính sẽ lên sàn!)

Hình Hoa Hoa rời khỏi từ đường, tay xoa xoa não bộ mình, nghĩ đầu tiên nên làm gì.

Việc đầu tiên... chính là hôn sự thái hậu ban. Nàng phải vào cung một chuyến để xem xét.

Mà... hôm nay... như là sinh thần tuổi mười lăm của nàng rồi? Haha... đủ tuổi lấy chồng rồi.

Kiểm một cái đùi ôm trước nhỉ?

Hình Hoa Hoa bước đi, suy nghĩ.

Hình Hoa Hoa không có nô tì thân cận bên người, chỉ có một ma ma ốm yếu ngày trước theo vị mẫu thân Tuyết Kinh Huyền kia, khi Tuyết Kinh Huyền qua đời liền theo Hình Hoa Hoa, chăm sóc, dạy dỗ Hình Hoa Hoa.

Tiếc là Hình Hoa Hoa như nước đổ lá chuối, rèn sắt lại thành đồng. Về sau bệnh nặng, đến giờ chỉ có thể nằm một chỗ.

Thôi, đi xem vị ma ma kia thế nào đã.

Hình Hoa Hoa nghĩ là làm. Khi đi ra từ đường một đoạn, liền thấy trước mặt là một vị phu nhân cùng một thiếu nữ, ba nô tì, một ma ma đang đi về phía này.

Tam di nương? Hình Tự Ngọc?

A... đại tỉ dung nhan tuyệt sắc cùng mẫu thân sinh tâm sự đây mà.

Hình Tự Ngọc là đệ nhất mỹ nhân kinh thành, tài hoa hơn người. Mười tuổi đã múa điệu Hồn Diệu Ly Miên đã thất truyền từ lâu cùng một đoạn thơ Tuyết Tìm đi kèm, vừa múa, vừa đọc, biểu diễn trước bữa tiệc hoàng cung, một điệu múa uyển chuyển, một đoạn thơ hay, khiến những thị giác, thính giác phê lời, khiến người mở mang tầm mắt. Lời khen ngợi của hoàng thượng, hoàng hậu cùng quan lại, Hình Tự Ngọc một bước lên mây, người người ca ngợi.

Thêm việc lớn lên xinh đẹp, liền được phong đệ nhất mỹ nhân do chính hoàng thượng ban.

Diệu Ly Miên và Tuyết Tìm là của ai thì nàng không biết, bởi học thức kém, cộng thêm thân thể và trí óc này cũng không học qua mấy thứ cầm kỳ thi họa.

Chẳng qua... buổi tiệc kia, Hình Hoa Hoa có ở đó. Đúng là điệu múa thì đẹp mắt... còn đoạn thơ

Tuyết rơi, hoa héo

Nước đóng thành băng

Tuyết trắng phủ đất

Một vùng hoang vu...

Chàng ở nơi nào

Sao rời bỏ ta?

Hoa rơi đậu cỏ xanh

Kinh thành phồn hoa

Thiên hạ rộng lớn

Tìm chàng nơi đâu?

Nơi nào chàng tới

Chàng đi nơi nào?

Nơi đây chẳng thấy?

...

Hình Hoa Hoa nghĩ nghĩ... bài thơ này Hình Tự Ngọc từng nói nguồn gốc từ một cô nương làm..

Cô nương tên Hồng Môn: Một cô nương đi tìm phu quân của mình, cô nương đi khắp nơi, trải qua sóng gió... sau sóng gió cũng không tìm thấy phu quân, cô nương trong lúc tưởng chừng vô vọng làm ra.

Hình Hoa Hoa nghĩ nghĩ liền mỉm cười.

Hình Tự Ngọc... tính cách thiện lương, hòa nhã., một khuê nữ quy củ đầy người.

Hy vọng không phải ba chữ khẩu phật tâm xà.

Còn tam di nương... nữ nhân thủ đoạn, nói thế nào nhỉ? Giải câu dẫn nam nhân? Tâm cơ.

Trong lúc Hình Hoa Hoa nghĩ thì tam di nương và Hình Tự Ngọc đã đến đây. Ánh mắt cả hai đều nhìn chằm chằm Hình Hoa Hoa, nhìn như muốn lòi hai con mắt ra.

Mà lúc này, Hình Hoa Hoa từ trong suy nghĩ tỉnh lại thì trước mắt thấy thêm hai người, bỗng giật mình nhảy lên như căng gu ru...

Mẹ! Con trâu vôi vôi! Dọa chết bà đây rồi!

Đừng tới xã giao với ta!

Đừng tới đây! Đừng! A!

“Muội muội, đã lâu không gặp.” Giọng nói êm tai của Hình Tự Ngọc vang lên, tiếp theo đó là giọng nói của tam di nương, “Nhị tiểu thư.” Tam di nương hơi cúi, giọng nói có chút khàn khàn.

Hình Hoa Hoa chỉnh lại hình tượng của bản thân rồi mới gật gật đầu, “Tam di nương khỏe, đại tử tốt.” Ánh mắt quan sát Hình Tự Ngọc.

Hình Tự Ngọc một thân hồng trắng, thêu một đóa mẫu đơn màu hồng phớt ở giữa y phục. Tóc trước dùng dải lụa buộc lên, cài thêm một cây trâm hoa nhỏ.

Gương mặt chỉ hơi giống như bánh bao, bên má phả một chút phấn lên làm cho tươi tắn hơn, môi dày, đỏ tự nhiên. Đôi lông mày lá liễu, mắt như mắt rắn, giảo hoạt, mờ mịt khiến người nhìn không rõ ràng.

Làn da hơi ngăm đen, đáng người yếu điệu.

Như đóa hoa trên núi cao được sương mù bao phủ.

Nét đẹp khiến người khó tả nổi, quyến rũ hay trong sáng? Đây là vẻ đẹp của hòa hợp giữa trong sáng mà quyến rũ.

Chắc... thân hình nàng từng mơ ước, chữ S này... Haizz... vẫn là sau này nên bồi dưỡng thân thể hiện tại tốt một tẹo, lép cả ba vòng, ma nó cũng không để ý.

Hình Tự Ngọc cũng quan sát nàng.

Hình Hoa Hoa? Bộ dạng này...

9. Chương 9: Ai Máu Đào, Ai Nước Lã? (bà Đây Tí Nữa Thì Tin Thật Đó!)

Là vị nhị muội theo đuổi kĩ nam làm ảnh hưởng đến danh tiếng của phụ thân với Hình phủ sao? Là người không muốn thay nàng ta gả đi? Vị muội muội xấu xí được lòng thái hậu?

Mấy năm không để ý, nay thấy thật đáng ngại cho nàng ta.

Khí chất cao ngạo...

Đóa hoa trắng thuần khiết nằm giữa hồ nước trong... đóa hoa phát ra ánh sáng trắng như màu của nó.

Đóa hoa quý hiếm.

Hình Hoa Hoa... những từ này hình dung quả thật giống!

Dưới khăn che kia là dung nhan xấu xí? Vị nhĩ muối này... thật sự sẽ không gây trở ngại cho nàng ta sao?

“Tỉ tỉ, mắt tỉ sắp rớt ra ngoài rồi.” Giọng nói của Hình Hoa Hoa thức tỉnh Hình Tự Ngọc từ suy nghĩ, tay ngọc ngà sờ lên mắt theo bản năng, sờ hết rồi mới biết mình vừa làm gì, xấu hổ lan tràn.

Hình Hoa Hoa nói tiếp: “Muội muội còn có việc, xin đi trước.”

“Muội muội đừng bước.” Hình Tự Ngọc nhanh chân di chuyển, chặn đường đi của Hình Hoa Hoa, tay tự nhiên cầm lấy tay Hình Hoa Hoa, “Muội muội, có thể nể tình tỉ muội chúng ta... muội giúp ta được không?”

Hình Hoa Hoa rút mạnh tay về, vẻ mặt như vừa nghe được chuyện cười, “Trước giờ, hai ta như nước lã và máu đào, chẳng liên quan đến nhau đâu. Ta sẽ không tự mua dây buộc mình, vả lại ta và tỉ không hề có ba từ tình tỉ muội. Xin đi trước.”

Tình tỉ muội? Bà đây còn tưởng thật sự có khi nghe người nói đó!

Hình Tự Ngọc đứng trên cao, có bao giờ cúi xuống nhìn Hình Hoa Hoa? Đã bao giờ để ý cái gọi là tình tỉ muội? Bây giờ, muốn nàng đây làm tấm lót đường, muốn nàng thành cây cầu để đi qua vực sâu? Khinh thường nàng ngu ngốc? Bà đây cho mỹ như người thấy, Bà đây thông minh, không nhảy hố do người đào!

Xí xí xí...

Hình Hoa Hoa lãnh đạm như thế, Hình Tự Ngọc thấy bóng dáng của Hình Ngao Hiển ngày xưa đâu đó trong nàng.

Nhàn nhạt, lạnh lùng, có chút kiêu ngạo, phi thường...

Từ lúc sinh ra, Hình Tự Ngọc đã chứng kiến bộ dạng Hình Ngao Hiển cao cao tại thượng như nào, cũng từng mong ước, sau này bản thân sẽ có được khí thế như vậy. Chỉ là, hai chữ quý củ, và khuê nữ đã dán trên người Hình Tự Ngọc rồi.

Kinh ngạc chốc lát, Hình Tự Ngọc mới khinh bỉ trong lòng.

Nước lã và máu đào? Hừ! Hình Hoa Hoa chỉ là nước lã mà thôi.

Không có Hình Hoa Hoa, vẫn còn người có thể thay nàng ta gả đi... có điều phụ thân không muốn, hiện tại làm sao đây?

Hình Tự Ngọc chìm trong suy nghĩ, không để ý tới Hình Hoa Hoa một đường từ biệt tam di nương rồi rời đi. Hình Tự Ngọc giận dữ, tay vỗ tam di nương một cái thật mạnh, vẫn giữ được hình tượng hiền lành, “Sao người không ngăn nhĩ muội lại?”

Tam di nương: “...” Giận cá xong liền chém thớt?

...

Trong thư phòng, Hình Ngao Hiển ngồi trên ghế. Sắc mặt không màu huyết, tay gõ gõ lên bàn, vẻ mặt suy tính. Hình Tự Ngọc đứng một bên, nhìn Hình Ngao Hiển, mong chờ.

Chốc lát, Hình Ngao Hiển mới lên tiếng, quyết định, “Để tam muội con gả đi.” Hình Tự Ngọc nhú mày, nói: “Người thật sự làm thế? Tam muội chắc chắn sẽ không đồng ý, còn náo loạn lên. Phụ thân, tính cách nhĩ muội tốt hơn tam muội, người thuyết phục nhĩ muội đi.”

Hình Ngao Hiển không trả lời, chỉ nói: “Tốt nhất, đừng động đến Hoa Hoa, an phận một chút. Để ý đến Dương vương đi.”

Dung vương hào hoa, phong lưu, một vương gia quyền quý, cánh tay trái của hoàng thượng...ông ta muốn Ngọc nhi gả cho Dung vương. Dung vương bề ngoài trầm mê nữ sắc lại cuồng bạo, nhưng quyền lực, địa vị đều hơn các vị vương gia khác một bậc, có đủ bản lĩnh, đủ tàn nhẫn là một người có dã tâm như ông ta.

Ông ta có bình quyền... còn Dung vương có phe phái, một kết hợp vô cùng

Lý do ông ta chọn Ngọc Nhi... bởi tài và sắc của con bé.

Còn chỗ Dương phủ, trong triều có nhiều quan lại quan hệ tốt với Dương Quân, ông ta mới không từ bỏ hôn ước.

Nhưng sự việc đã thành như vậy... Hoa Hoa kia đã có can đảm nói thì ắt đã có người làm chỗ dựa. Nhưng là... thay đổi đột ngột như thế, phá hỏng kế hoạch của ông ta...

Ông ta hiện tại cũng không chắc có thể nối lại giao tình không.

Hình Tụ Ngọc ngoan ngoãn im lặng.

10. Chương 10: Nha Đầu, Theo Tỉ Tỉ Chứ? (linh Yến Của Kiếp Sau)

Hình Hoa Hoa đi đến nơi người ma ma kia ở.

Nhưng khi đến nơi thì không thấy ai. Hình Hoa Hoa đi vòng quanh sân thì phát hiện...

Đây là một nhà nhỏ, tồi tàn cũ nát. Cây cỏ khô héo, có vài cọng cỏ còn gượng gượng chỉ là lá đều cong và vàng, không hoa, hay cây cảnh, mỗi cỏ héo.

Nơi này nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có một nhà, một phòng.

Đây rõ ràng là một nơi bỏ đi còn không cả bằng nhà chứa củi, xa cách những nơi khác...

Hình Hoa Hoa đang suy nghĩ thì y phục trên người như bị túm lấy, Hình Hoa Hoa quay đầu. Cô bé chưa tới vai mình, đang dùng bàn tay lấm lem bùn đất bám lấy y phục sạch sẽ.

Đôi mắt to tròn, long lanh, gương mặt dính đất nâu, không nhìn rõ dung nhan, cả người gầy bé, bụi bặm, tóc tai rối mù. Hình Hoa Hoa cúi người, ngồi xổm xuống, dùng khăn nhẹ lau lên mặt cô bé.

Nàng thấy bóng dáng ngày đó của mình, nhếch nhác, bẩn... Người ghét bỏ, đánh đập, hơn nữa, nàng còn từng là nạn nhân của một vụ án bóc lột trẻ em... một cái quá khứ... nhắc lại khiến nàng bật cười.

Cảm giác sợ hãi vẫn còn... ám ảnh đến bật cười.

Cô bé nghiêng đầu, cái đầu nhỏ nghiêng nghiêng, vẻ mặt ngây ngô, miệng khẽ nói: "... Người là nhị tiểu thư ạ?" Hình Hoa Hoa gạt đầu thay câu trả lời, tay lau sạch sẽ gương mặt cô bé và phất hết bụi bặm trên người cô bé đi rồi mới nói: "Nha đầu, muội là ai? Tên gì?"

Nàng biết, cô bé này không có gì đáng nghi cả, sự ngốc nghếch, đáng yêu... mọi hành động của cô bé là nửa đáp án.

Chỉ là nửa, bởi thế giới không nhận xét tâm, lòng người bằng hành động và bề ngoài. Nhưng tâm hồn nàng từng là đứa trẻ bị tổn thương đến lo sợ, đến đề phòng, rồi dần dần sinh ra loại nhạy bén với tâm của người khác, xác nhận nó và kết luận.

Cô bé nhẹ nhàng đáp: "Nô tỉ là Yến Yến, Vương ma ma lúc trước nhận nuôi nô tỉ. Vương ma ma đã đi rồi, trước khi đi Vương ma ma căn dặn nô tỉ phải ở đây đợi người."

"Yến Yến, muội nguyên đi theo tỉ?"

"Nô tỉ nguyện ý."

"Tốt nha. Đi theo tỉ tỉ." Hình Hoa Hoa dịu dàng, dịu dặt Yến Yến.

Vương ma ma chính là vị ma ma nàng đang tìm. Câu nói đi rồi kia... chết sao? Hay chỉ đơn thuần là đi rồi.

Vương ma ma là một ma ma ở phủ khác, vì một lí do nên mới bị đuổi đi. Lúc Vương ma ma đang cực khổ nhất thì Tuyết Kinh Huyền cứu giúp, Vương ma ma cảm động, vô cùng biết ơn lập lời thề suốt đời đi theo Tuyết Kinh Huyền.

Suốt đời đi theo Tuyết Kinh Huyền chứ không có thêm gì khác.

Nàng hiện tại sẽ dạy Yến Yến từ từ... không thể hỏi vội vã, trẻ con đôi khi hỏi quá nhiều sẽ làm nó sợ hãi.

Yến Yến mở to đôi mắt tròn, nhìn người nắm tay mình một cách tự nhiên.

Trở về nơi ở của mình, Hình Hoa Hoa nói người hầu đun nước nóng cho Yến Yến tắm và nấu cơm cho Yến Yến ăn. Yến Yến cảm thấy nàng tốt hơn những người trong phủ, lòng nghĩ...

Ở trong phủ không ai nắm tay, nói chuyện thân thiết với nàng cả, chỉ bảo nàng làm việc, không làm thì không cho ăn. Còn nhị tiểu thư đúng như lời Vương ma ma nói, thật tốt!

“Yến Yến, mang giấy mực lại đây cho tỳ.” Giọng Hình Hoa Hoa thanh thoát, dịu nhẹ, Yến Yến nhanh nhẹn lấy mực giấy.

Hình Hoa Hoa dạy Yến Yến viết một vài chữ, rồi bản thân viết một đoạn thơ...

Hoa tú cầu đỏ thắm

Nắng ấm chiếu lên

Như óng ánh long lanh

Rắc lên tú cầu đỏ.

Người ôn nhu như hoa

Như tú cầu nở thắm bốn.

Nhìn dòng chữ như phượng bay trên trời, Hình Hoa Hoa tươi cười.

Viết một đoạn để có thêm động lực mai vào cung thăm hỏi thái hậu.

Mối hôn sự kia đến lúc sử dụng rồi.

11. Chương 11: Uyên Vương Gia : Đệ Nhất Mỹ Nam Kinh Thành 1

Buổi sáng tươi đẹp, Hình Hoa Hoa trên giường nằm một cách vô cùng thục nữ. Chân hai bên dãn rộng, nếu là đứng chắc chắn sẽ có biệt danh vua xoay. Hai tay quơ linh tinh, miệng liên tiếp lẩm bẩm: “Phắc, phắc, phắc... phắc diu!” Cứ thế như đang chửi ai đó rồi cả người xoay xoay di chuyển tới cuối giường và tiếng rầm, bịch vang lên...

Hình Hoa Hoa mặt cắm dưới đất: “...” What??

Đầu... đầu sáng đầu ngày đã cho SML thế?

Hình Hoa Hoa đứng dậy lòng nghĩ nghĩ: Một ngày ngã giường sẽ là ngày xui xẻo, tiểu xinh đẹp ta phải cẩn thận! Cơ mà nàng mơ, giấc mơ vừa rồi là chủ nhân thân thể này nói với nàng muốn nàng sống tốt để Gia Minh hoa cúc nhìn.

Vãi lìn, tại sao vậy hả? Tại sao? Tại sao muốn điều giống nàng định sẵn thế?

Nàng đây cảm tạ nàng ấy đã cho nàng nương nhờ thân thể, giao một nhiệm vụ dễ, chứ nếu trả thù gì đó, nàng đây thật sự lười làm.

...

Hình Hoa Hoa tự mình chải đầu, thay y phục. Trước khi bước ra cửa phòng không quên căn dặn Yến Yến ở lại, nếu có người tới liền: Tới là chó, không cần mở cửa, cẩn thận chó cắn.

Yến Yến tỏ vẻ ngơ ngác ngác như chú nai vàng.

Đám chó: “...” Nằm thôi mà bị điểm danh? Bản chó đuổi cắn chết mịa người bây giờ!

...

Hoàng Cung.

“Thái hậu, Hình Nhị Tiểu thư bái kiến người ạ.” Ma ma khom lưng, cúi đầu cung kính, người ngồi trên phát tay một cái ý tứ cho vào.

Cửa xuất hiện một hình bóng nhỏ, mảnh mai, y phục hồng sen, nửa gương mặt xinh đẹp, non nớt lộ ra. Hình Hoa Hoa bước tới trước mặt thái hậu, nàng cong lưng, “Hoa Hoa bái kiến thái hậu.” Tiếng nói êm dịu thanh thoát lọt vào tai thái thái hậu.

Thái hậu lạnh nhạt nhìn rồi mới từ từ nói: “Hoa nha đầu, lâu không tới, nay tới là cần ta giúp gì sao?” Đã lâu không tìm bà ta, bà ta còn tưởng Hình Hoa Hoa đã quên người sau lưng che chở mình là bà ta rồi.

Nếu không nhờ bà ta, e rằng với tính đặc tội nhiều người kia đã sớm chết, không phải vì một cái ân tình, bà ta cũng không cần giả vờ truyền tin rằng Hình Hoa Hoa được bà ta yêu thích, chỉ trách lúc trước mừng quá đâm ra quá lời.

Nghe thế, Hình Hoa Hoa hơi cúi đầu, không che dấu nói: “Hoa Hoa hôm nay tới đơn thuần là thăm hỏi thỉnh an... và Hoa Hoa có phần nhớ người.”

Lời nói lọt tai thái hậu, thái hậu lại liếc mắt lên xuống quan sát Hình Hoa Hoa, trong lòng thầm nghĩ.

Một năm không thấy, bộ dạng khác xưa, khép nép bớt lỗ mãng hơn. Hoàn toàn không giống những thông tin bà ta nhận được, nhưng không còn quan trọng, nếu đã là nhờ bà ta vậy thì xem thế nào, cũng đến lúc chấm dứt cái ân tình này rồi.

Thái hậu suy nghĩ cẩn thận rồi mới nói: “Chỉ cần yêu cầu không quá đáng, Hoa nha đầu muốn gì ta liền giúp.”

Hình Hoa Hoa nhếch môi, những kí ức nàng nhận được xem ra còn thiếu sót rất may chưa làm gì để bị dứt đầu.

“Hoa Hoa muốn gả cho Uyên vương gia làm chính thê, mong thái hậu thành toàn ạ.” Giọng nàng kiên định thêm chút mong đợi.

Ở đây tất cả có bốn vị hoàng tử, ba năm trước đã phong vương ba vị, Dung vương, Hành vương, Uyên Vương, Dung vương là một nam nhân háo sắc, tàn bạo, địa vị, quyền lực cao hơn hai vương gia còn lại, tên Hành vương đưa chuột thuộc thể loại vừa vừa, ở giữa nên rất ư cân bằng, tiếc là đưa chuột này chỉ cầm hoa cúc, hai tên trên một tên cuồng dâm, một tên chuột hoa.

Còn vị Uyên vương, gặp thoáng qua giờ nghĩ lại nàng chỉ muốn nuốt nước bọt thôi.

Uyên vương có danh hiệu đệ nhất nữ nhân tình hành à nhầm, đệ nhất mỹ nam kinh thành, nam nhan họa thủy, dù quyền lực địa vị không nhiều nhưng được cái đẹp, tính cách trầm ôn, nhu hòa nên được lòng dân và hoàng thượng, Uyên vương gia theo nàng biết hẳn thân thể yếu đuối từ nhỏ không chắc chắn sẽ càng được hoàng thượng yêu thương hơn.

Vì sao nàng chọn Uyên vương hử? Vì hắn đẹp thôi, chết vì trai là một cái chết êm ái mà lại.

(Ta trở lại với bộ này ><>)

12. Chương 12: Uyên Vương Gia : Đệ Nhất Mỹ Nam Kinh Thành 2

Uyên vương gia ngồi uống trà cảm thấy lòng ngứa ngứa hoàn toàn hay biết mình sắp bị đưa lên thớt làm thịt cho heo ăn! Một con heo cực háo sắc!

...

Thái hậu nghi ngờ chốc lát, mặt không biểu tình đáp: “Được, trở về chờ thánh chỉ. Hoa nha đầu, người trưởng thành rồi, suy nghĩ thấu đáo hơn, thái hậu ta cũng không thể bao bọc người mãi, thôi, ta để người tự lập từ từ.”

Ý tứ rõ ràng, từ đây nàng sẽ không còn được thái hậu cho dựa. Không sao, tiểu xinh đẹp ta tự lập được a!

“Đa tạ thái hậu suốt quãng thời gian qua độ lượng, chiếu cố Hoa Hoa. Hoa Hoa vẽ bức mẫu đơn nở rộ mong thái hậu liếc mắt chút ạ. Hoa Hoa không phiền người nghỉ ngơi nữa, xin lui.” Hình Hoa Hoa nói xong mang bức tranh đến tay ma ma rồi bước ra, rời khỏi tầm mắt thái hậu.

Bức tranh mở ra, bốn chữ Mẫu Đơn Rơi Lệ đập vào mắt thái hậu đầu tiên, thái hậu âm thầm quan sát tỉ mỉ, dòng chữ đơn sơ mang theo một chút tùy hứng mà viết, hai chữ lệch, hai chữ thẳng, mỗi chữ lên xuống như mặt nước sóng sánh, đóa mẫu đơn không phải ở trên từ cây mà là ở giữa hồ, những đóa mẫu đơn đọng nước, trôi nổi giữa bề mặt nước xanh biếc, giọt nước ở mỗi đóa hoa mẫu đơn thật như nó đang khóc, quả giống tên Mẫu Đơn Rơi Lệ.

Nét bút không hoa mị lại mang chân thực, phía trái còn thêm dòng chữ:

Mẫu đơn rơi lệ

Tuyệt ngừng rơi

Hoa ngừng nở

Mẫu đơn vì ai

Mà khóc than

Mưa rơi hòa lệ sầu

Mẫu đơn khóc thương ai

Để rồi từng ngày trôi

Mẫu đơn dần tàn phai.

...

“Cất đi.” Giọng thái hậu mang theo hài hòa, ma ma gấp lại bức tranh cẩn thận mới đem đi.

Một bức tranh đẹp có thể lấy lòng bà ta dễ thế? Nhưng có lẽ đây là quà, Hình Hoa Hoa không có ý gì khác, tâm tư gì. Xem ra đành để Hành Liên Uyên thiệt.

...

Trong xe ngựa hoa lệ, một thân y phục màu cam chính tề, tay hơi gầy, bàn tay cầm một miếng ngọc bội tinh xảo, trên khắc chữ Phi. Tóc đen óng mượt buộc thành đuôi ngựa, đuôi tóc rơi xuống dán vào gương mặt tuấn lãng của hắn, hàng lông mày khê nhú, đôi mắt đen phủ tầng ưu sầu bị lông mi dài che khuất đi, mũi thẳng tắp nhẹ hít thở, Hai cánh môi mím lại tạo thành đường thẳng ngang, thanh nhã, ôn hòa, thêm gì đó phong lưu từ người hắn thoát ra làm người nhìn mê mẩn.

Hắn chính là Uyên vương gia, đệ nhất mỹ nam kinh thành, lệ độ, ôn nhu, đối với dân chúng là thương yêu tuyệt đối.

Bỗng tiếng hét lọt vào tai hắn, “Aaa... cứu mạng! Ta bị chó đuổi à nhầm, là chó cắn... không không, cả hai mới đúng! Nói chung cứu mạng ta! Aaa...” Tiếng hét kinh thiên động địa của Hình Hoa Hoa vang vọng.

Nàng vừa chạy vừa hét, y phục và tóc rối tung rối mù, hai cánh tay nhỏ bé giơ lên cao, sau nàng là một con chó đen kích cỡ bằng nửa người nàng, răng nanh sắc nhọn chìa ra, phía hông nàng đã bị nó cắn rách một lỗ khá to, may chưa cắn vào thịt hông. Nhìn nàng còn đâu xinh đẹp, thực nữ, tiểu thư khuê các.

Hình Hoa Hoa đang đi trên đường thấy một con chó đen, nó nhìn nàng, nàng liếc nó một cái rồi đi qua nó thế thôi nhưng con chó này hình như tới tháng! Liếc một cái thôi mà nó nở lòng nào cắn hông nàng một cái, rồi đuổi nàng quanh thành, tính ra nàng đã chạy hơn hai mươi phút rồi.

Sao số nàng nhỏ hơn màu đen của nó vậy? Đậu xanh rau má! Đời này nàng thề là nàng sẽ ghét chó suốt đời!

Chết mịa, đại ca chó đen sắp đuổi tới rồi! Mau chạy!

“Có chuyện gì?” Giọng hần bên trong xe ngựa truyền qua.

Nô tài cung kính đáp: “Có một cô nương bị chó đuổi ạ.”

Hần nghe xong khóe miệng giật vài cái.

Chó đuổi? Cô nương này nghịch đại à? Sao bị chó đuổi chứ?

(Gặp nhau thôi mà cũng phải nhỏ. Ai hóng chương mới thì cmt và đề cử truyện để ta có thêm động lực!)

13. Chương 13: Chó Đuổi Có Thể Gặp Nhau Chính Tổ Có Duyên

Hần chưa kịp xuống nhìn xem là cô nương nào trẻ trâu đi trêu chó đến nỗi bị chó đuổi thì một cơn gió vụt qua, mang theo một cái cửa nơ gắn vào người hần.

Hỡi cơn gió kia

Sao người để lại

Cửa nơ này cho ta?

Người làm lòng ta

Tan nát mất rồi...

Hành Liên Uyên: “...” Bỗng dưng tuột ra thơ là thế nào? Đập bàn, hần đang như này còn làm thơ con cóc? Vui lắm à? Lương tâm người chó ăn rồi à?

“Gâu gâu.. grừ... grừ...” Tiếng sủa của đại ca chó đen truyền vào trong xe làm Hành Liên Uyên tỉnh táo hơn, nhìn người đang ở trên người mình, hần giật giật mí mắt, trèo lên xe với tốc độ nháy mắt, cô nương này ăn gì vậy? Cái quan trọng ôm người hần làm gì? Hần cũng sợ chó! Ôm hần cũng không có tác dụng chống chó! Để hần bình tĩnh chút, hình tượng không thể mất, mặt mũi càng không!

Hành Liên Uyên khổ sở nói: “Cô nương có thể xuống trước được không? Nam nữ thụ thụ bất thân...” Huống chi... hần chỉ cần động chút, bàn tay hần để phía dưới sẽ chạm vào... vào hông cô nương này! Phụ hoàng! Cứu nhi thần với! Tiện nghi của hần!

Hành Liên Uyên kêu gào trong lòng, từ trước tới giờ hần chưa bị ai bám vào như vậy, còn trong tình trạng dở khóc dở cười. Hần quyết lần nào ra phủ cũng phải xem ngày.

“Ta sợ.” Giọng Hình Hoa Hoa run run tỏ vẻ sợ hãi, nàng nói rồi tay nàng bám chặt cổ hần hơn.

Tiện nghi mỹ nam dâng tới tay, không chiếm mới ngu si! Nàng là thiếu năng trí tuệ, à nhầm nàng mới không thiếu năng trí tuệ mà không chiếm, vả lại đây là phu quân tương lai, có chiếm tiện nghi cũng bình thường như cân đường hộp sữa, nàng không bị gán mác biến thái, hám trai.

“Dạ Di, đuổi chó.” Hành Liên Uyên bất đắc dĩ lắm mới gọi ám vệ của mình.

Dạ Di nào đó đang ở trên cây: “...” Vương gia, người nói gì? Thuộc hạ không nghe rõ!?

Bảo ám vệ đuổi chó? Còn đâu phẩm chất của ám vệ? Còn đâu danh dự nghề nghiệp ám vệ nữa!?

Dạ Di suy tư hồi lâu cuối cùng vẫn đi đuổi chó cho vương gia, ai bảo ngài ấy là chủ! Lần đầu hẳn thấy mình nên xem lại số phận bản thân.

Sau đó, đại ca chó đen nằm trên đất, bốn chân bị trói thành kiểu chuẩn bị đem đi nướng sống và không làm lồng.

Đại ca chó đen mặt đáng thương, mắt to long lanh đọng nước, cái mồm dài kêu ư ử nhìn Dạ Di chờ mong, mặt nó khắc chữ: “Ta đáng yêu thế này? Người vì sao trói ta? Thả ta ra đi mà...” Khác hẳn bộ dạng hung dữ, nghe răng nanh khi cắn mông Hình Hoa Hoa, đúng là đồ chó.

Dạ Di: “...” Đúng là đồ chó thật.

“Vương gia, chó đã bị trói rồi ạ.” Hành Liên Uyên mỉm cười, ôn hòa nói với Hình Hoa Hoa: “Cô nương, có thể buông ta ra được rồi.” Nàng ngồi phịch vào lòng hắn, rồi giả bộ ngất xỉu.

Hành Liên Uyên tay chạm cái mông bị cắn rách một lỗ khá lớn nhưng vẫn còn quần trong của nàng, tiện tay bóp một cái, cảm xúc căng mềm ở mông nàng làm hắn ngớ ngẩn.

Hành Liên Uyên: “...” Mềm phết... khoan, hắn sờ mông không phải, hắn vừa bóp mông cô nương người ta!

Hắn hỗn loạn ôm nàng, đôi mắt nhìn nàng...

Y phục xóc xếch, tơ tằm, không chỉnh tề, đầu tóc rối loạn.. gương mặt kia, nhỏ nhắn xinh xắn, mũi cao, lông mi dài, đôi môi nhỏ khép hờ, bên má có một vết bớt nhỏ.

Sao hắn thấy có chút quen mắt nhỉ?

Hành Liên Uyên tìm kiếm trong trí nhớ nhưng không thấy, đành buông bỏ, chẳng nào cũng phải chịu trách nhiệm, biết hay không cũng thế.

Hắn suy nghĩ cầm lấy áo choàng, bọc nàng lại, áo choàng lớn che hết thân thể nàng, hắn giơ tay, bóp nhẹ lên cái mũi của nàng, một hồi cứ yên như thế.

“Sắp chết vì không thở được rồi! Buông mũi người ta ra!” Nàng nhú mày, đánh lên cái tay đang bóp mũi mình.

Tên này, bóp mông nàng thì thôi, còn bóp mũi? Tính thủ tiêu nàng à? Tiểu xinh đẹp ta khả ái, dễ thương như vậy, nở lòng sao?

Hắn biết nàng giả vờ nên hắn dùng cách này, hừ, nhìn hắn hiền nhưng không ngốc!

(Aiza... nếu nam chính Huyền Ngọc ngây thơ yêu mị, thì nam chính bên này hiền dịu nhưng khá thông minh nha! Tội đại ca chó đen nào đó... Muốn ra chương nhanh cho đọc thì bám theo dõi truyện cũng có thể theo dõi ta và đề cử lần cmt ><>

14. Chương 14: Rồi Sẽ Gặp Lại

“Không có quy củ, cô nương, nếu ta không làm vậy cô nương sẽ không tỉnh.” Hắn cúi xuống nhìn nàng, nàng bĩu môi, ngồi dậy khỏi lòng hắn, cánh môi hôn lên bờ má hắn một cái, giọng nàng ngọt ngào truyền vào tai hắn: “Vương gia, cảm tạ đã cứu giúp tiểu nữ, sau này còn gặp. À, cho tiểu nữ xin cái áo choàng của người nhé!” Coi như tín vật định tình của hắn đi.

Mềm mại bên môi nàng khi chạm vào làm hắn ngây ngây, tỉnh lại nàng đã không còn ở trước mặt, hắn vén màn xe lên, chỉ thấy bóng lưng tinh nghịch của nàng hòa vào dòng người trên đường.

Hắn buông màn xuống, khung cảnh bên ngoài biến mất. Gương mặt không cảm xúc kia, bờ môi hơi nhếch lên, hắn không biết đã có một thứ xa lạ chui vào tim mình lúc nào không hay.

Bóng dáng từng quen đâu đó

Là ai đã đến để rồi bước đi

Ánh nắng ấm áp mang theo món quà

Bí bí ẩn ẩn, nàng là ai, từ đâu tới

Quen như thế nhưng chẳng rõ ràng

...

Hình Phủ.

Sau khi xong mọi việc, Hình Hoa Hoa về Hình Phủ, chưa về tới viện đã có người gọi nàng ra tiếp chỉ.

Sau cửa lớn Hình phủ, một đồng rương lớn nhỏ được mở ra, ánh sáng của châu báu vàng bạc làm đám người đang quỳ xuống lóa mắt, nàng tới thì vị công công cầm thánh chỉ nhìn nàng với ánh mắt tiếc rẻ cùng khinh thường.

Hình Hoa Hoa: “...” Nhìn ta với ánh mắt thế, ta nhớ là ta chưa làm gì họ hàng nhà ngươi mà? Đâu phụng.

Nàng quỳ lên trước, sau là Hình lão phu nhân và Hình Ngao Hiến, chờ nàng quỳ xong giọng the thé của công công vang lên: “Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, Nhị tiểu thư Hình phủ, tài sắc vẹn toàn cùng Uyên vương gia xứng đôi vừa lứa, nay trẫm ban hôn cho cả hai, lệnh qua mùa thu thành hôn. Khâm thủ.”

“Tạ hoàng thượng.” Nàng tiếp lấy thánh chỉ, công công quan sát nàng một lúc rồi miễn cưỡng nói lời chúc: “Chúc mừng Hình nhị tiểu thư sắp trở thành Uyên vương phi. Chỗ rương này là một nửa quà mừng trước của thái hậu cho người.” Giọng nói công công kèm theo một chút ghen tỵ.

Mấy ai có được đãi ngộ như thế? Đúng là không thể nhìn bề ngoài được.

“Vay nhờ công công chuyển lời đa tạ tới thái hậu giúp tiểu nữ.” Nàng cười như không cười.

Công công gật đầu không nói.

“Chúc mừng lão phu nhân và thừa tướng đại nhân có nữ nhi được gả vào hoàng thất. Truyền xong thánh chỉ, lão nô xong chuyện rồi, xin phép rời đi.” Công công quay qua Hình Ngao Hiến cáo từ rồi bước đi.

Hình Ngao Hiến cười cười, “Cung tiễn công công.” Đôi mắt hơi liếc nhìn nàng.

Nhanh như vậy liền tìm được thêm chỗ dựa, không thể coi thường được.

Hình lão phu nhân và các di nương đã sớm đến sờ mó những cái rương kia, mắt mỗi người tỏa sáng, “Ôi... trong này khẳng định là chân bảo với vàng bạc.” Di nương a

“Chắc chắn rồi! Ta vừa nâng thử, rất nặng, chắc chắn rất nhiều a!” Di nương b

“Các người chen lấn cái gì? Ra ra, để ta xem.” Hình lão phu nhân đẩy các thị thiếp di nương ra.

Chờ khi họ sờ đủ rồi, Hình lão phu nhân kêu người đem cất, Hình lão phu nhân nhìn nàng, hòa nhã nói: “Đồ này ta sẽ giữ hộ cho Hoa Hoa, sau này cần gì cứ nói với ta.”

Nàng khước miệng nhếch lên, “Phiền người rồi, Hoa Hoa thật biết ơn người.” E là lúc cần nói một câu liên phủ nhận, đối với nàng thay đổi như vậy, sức mạnh quyền quý? Haha... Không sao, nàng đã sắp xếp cả rồi, đùa giỡn chút cho vui vậy.

Qua mùa thu, gần nửa tháng nữa thôi... thật chờ mong.

Hình Hoa Hoa nghĩ tới gương mặt Hành Liên Uyên lòng tự dưng vui vẻ.

Hình lão phu nhân cười nói: “Không phiền, không phiền. Hoa Hoa, chuẩn bị tới đây đi với phụ thân con, trong cung có tiệc sinh thần của quý phi..”

Yến tiệc? Quý phi? Mẫu phi Hành Liên Uyên, thiên hạ nói quý phi thiện lương lại xinh đẹp, có sắc có tài, từng được sủng ái một thời, hiện tại an ổn trong cung, tĩnh tâm. Hàng năm quý phi sẽ cho người phát gạo cùng lượng bạc cho trẻ nhỏ, người già không có con cái, nơi ở, quả thực làm người khác cảm động, khen ngợi.

Vậy nên chuẩn bị quà mừng thôi, nàng phải thể hiện chút tài trước mặt quý phi.

(Chương sau sẽ có trò hay. Cmt+đề cử truyện để ta có thêm động lực viết tiếp.)

15. Chương 15: Cho Các Người Leo Cây Dừa

Uyên Vương Phủ.

Hành Liên Uyên vẽ mặt phức tạp, hần ngồi trên ghế đá, trên tay cầm chén trà, hần lắc lư nó và trầm tư trong suy nghĩ của mình.

Hần đang nghĩ tới cô nương kia, chính là Nhị tiểu thư Hình phủ, tên Hình Hoa Hoa và hần đã gặp một lần rồi. Chả trách thấy quen, hơn nữa đối phương hiện tại đang là vương phi tương lai của hần, giờ thì không cần tự chịu trách nhiệm cũng phải chịu trách nhiệm rồi.

Thật làm người rối rắm và bất ngờ, vì...

Lần thứ hai gặp nàng quả làm hần khó quên, hần chính xác phi lễ nàng hai lần... Cảm giác phi lễ người là thế? Mềm mại, lại thấy vui vẻ...

Hần đang nghĩ gì thế này?

Hành Liên Uyên quyết ngừng suy nghĩ bậy, hần đứng lên khỏi ghế đá rồi bước đi.

...

Tối yên ắng, trăng lên cao sáng ngời, Hình phủ đêm nay xác định không tốt lành...

Hình lão phu nhân cùng Hình Ngao Hiển và Hình Tự Ngọc, Hình Cung Nhi đứng bên trái, hai thiếu nữ như đoá hoa nở vào đêm, đẹp đẽ rạng ngời dưới trăng.

Hình Tự Ngọc một thân y phục màu lục, thắt lưng buộc dây vải vàng, phần vai trễ xuống, lộ đôi vai trắng ngà, dưới phần y phục là hai cánh sen hồng khá lớn, phối với kiểu tóc buộc ra sau cài thêm trâm ngọc, tai đeo khuyên hoa, gương mặt trang điểm nhẹ, không đơn giản, không diêm dúa nhưng làm người nhìn thấy rữ hoặc.

Hình Cung Nhi thì vẻ đẹp kiểu âm u... mắt như con rắn xảo quyết chất chứa độc ác, cái mũi nhỏ hơi hít hà, vẻ mặt hơi tức giận. Trên người y phục hoa lệ mang màu tối, bên ngoài khoác chiếc áo dài hoa văn tinh tế đang đóng đưa theo gió.

Nổi bật u ám... như linh hồn của trẻ nhỏ chưa được siêu độ, xinh đẹp như lệ quỷ.

Hình lão phu nhân gọi người hầu: “Mau đi kêu nhị tiểu thư chuẩn bị nhanh chút.” Một nén nhang trôi qua, tất cả nóng lòng thế mà Hình Hoa Hoa không biết làm gì để mọi người chờ.

Nô tài kia dần mặt ra, “Nhị tiểu thư chẳng phải ở trên xe ngựa từ lâu rồi sao?” Lúc lão phu nhân và lão gia chưa tới thì nhị tiểu thư đã tới trước, ngồi lên xe ngựa rồi.

Hình lão phu nhân giật khóe miệng, hỏi lại: “Hoa Hoa ở xe ngựa từ trước?”

“Vâng.” Nô tài giọng chắc nịch.

Hình lão phu nhân: “...” Chờ nửa ngày cuối cùng mình mới là người làm người ta leo cây.

Hình Ngao Hiển: “...” Thật muốn chửi.

Hình Tự Ngọc : “...” Đến từ lâu mà chẳng thềm lên tiếng.

Hình Cung Nhi: “...” Nãy giờ chúng ta đang đợi một thứ hư vô nào đó.

Mặt bốn con heo ngu người hẳn.

Hình Hoa Hoa trong xe ngựa rất chi vui sướng khi cho người leo cây nửa ngày, nàng không lo bị người bắt bẻ và nói nàng, bởi trong xe ngựa không nhìn, không thấy, nàng chỉ cần nói nàng ngủ quên, dù trong lòng họ biết nàng cố ý nhưng ngoài trong lòng biết ra cũng không thể nói gì nàng.

Cho các người leo cây dừ đến tức giận.

Ngáp một cái, nàng vén màn xe lên, nâng mắt nhìn ra ngoài, nói: “Mọi người ra từ khi nào thế?” Giọng nàng đúng chuẩn ngái ngủ, hai con mắt nàng nhìn nhìn bỗng trở ra.

Trời má... dự tiệc gì kiểu đi chạy nạn vậy? Mang già nửa gia đình đi. Nàng âm thầm di chuyển ánh mắt tới hai thiếu nữ xinh đẹp... Hai viên ngọc quý xuất hiện cùng lúc, một mê hoặc, một hắc ám, điện nước đầy đủ, trái dưa trái cam, chữ S lớn chữ s nhỏ.

... Nàng không ngực, không chữ s, điện nước ít ỏi và có mỗi số 5 thôi.

Á đù... cảm thấy sự thiếu thốn không hề nhẹ!

Không sao, mông to không lo chết đói.

Hình Ngao Hiển cố gượng cười, Hình Hoa Hoa đang ra oai sao? Mấy rương vàng thôi mà tưởng mình thành phượng hoàng làm người kính ngưỡng không dám động?

Hình Ngao Hiển cười lạnh, lòng ông ta vẫn in sâu cái ngày ông ta ném trái sự hiểu thảo của Hình Hoa Hoa, đáng hận, ghi hận, kiêu ngạo đến ngứa mắt... nay còn đùa cợt thế, ngang tàn!

Cổ nén cảm giác tức giận kia, Hình Ngao Hiển bảo Hình Tự Ngọc cùng Hình Cung Nhi lên xe ngựa, ngồi chung với nàng...

Khi màn xe ngựa sắp thả xuống, đôi mắt Hình Hoa Hoa liếc qua cây cột xa xa, bóng dáng Yến Yến nho nhỏ xuất hiện, tay giơ ngón út lên, nàng nhếch môi...

Đêm nay, Hình phủ sẽ loạn lên cho xem.

(Bấm đề cử và theo dõi truyện để ta ra truyện nhanh hơn... đừng lui ra im lặng.)

16. Chương 16: Cút Cút Ra, Để Bà Tìm Phu Quân!

Xe ngựa dừng trước hoàng cung, trước cửa hoàng cung có những xe ngựa khác, lúc thấy Hình Ngao Hiển xuống thêm hình ảnh xinh đẹp Hình Hoa Hoa bước xuống, tất cả nín thở nhìn.

Y phục mang màu cam trắng hòa hợp, phía trên hở phần ngực, làn da trắng mịn ở phần ngực lộ rõ, phần dưới chân vải thừa ra chút, lớp vải nhẹ chạm đất, theo từng bước chân mà lay động như ca múa, phôi kiểu tóc búi tròn hai bên dưới, hai búi tóc cố định bằng dây ngọc trắng khiết. Nửa gương mặt đeo khăn che, đôi mắt to long lanh chớp vài cái, hai hàng lông mày ngang, song song khẽ động theo cảm xúc trên mặt nhỏ nhắn, đôi môi chúm chím hồng hồng xinh xinh tạo thành nụ cười mùa thu.

Đáng yêu, thuần khiết, hoạt bát bên ngoài nàng đều có, nàng chính như tinh linh thiếu nữ mới bay xuống, làm người lóa mắt.

Mọi người: “...” Đẹp đến không nở rời mắt. Đây là vị tiểu thư nào của Thừa Tướng đại nhân vậy?

Ai cũng biết Thừa Tướng có ba nữ nhi, hai nữ nhi sắc tài toàn vẹn nhưng tiếc đều là thứ nữ, đích nữ thì... nói lỗ mãng không đáng nâng chân váy cho thứ xuất.

Ừ... nhất định là một trong hai Đại tiểu thư hoặc Tam tiểu thư rồi, mà hà cớ gì che mặt cho bí mật? Người nói đẹp phải khoe, khoe ra cho thiên hạ chiêm ngưỡng, để người ghen tỵ, đấng này giấu như bảo vật.

Tư tưởng người tài quả khác người.

Hình Tự Ngọc bước xuống, tiếp theo là Hình Cung Nhi, cảnh tượng ấy làm mọi người ngó ra. Nhiều người thấy Hình Tự Ngọc rồi liền nhận ra, Hình Cung Nhi không ra ngoài mấy vậy nên rất ít người nhận ra, đa số người đứng ở đây là quan nhỏ, có người mới nhận chức, mới lên chức nên chỉ nghe danh chứ mặt chưa nhìn.

Ba cô nương, ai cũng rực rỡ muôn màu, ai cũng đẹp dễ đứng cùng Thừa Tướng, có người nhận định nàng là đích nữ, có người phủ bỏ, có người nghi hoặc, chung mỗi người kiểu nghĩ.

Hình Hoa Hoa quan sát, trước mặt có một chiếc xe ngựa quen thuộc đang chuẩn bị rời đi.

Hắn tới rồi? Vào trong rồi sao?

“Nhị muội đang tìm gì sao?” Giọng Hình Tự Ngọc mềm mại, Hình Hoa Hoa quay đầu, “Làm đại tể quan tâm, ta không tìm gì cả.” Nàng nói xong bước vào trong hoàng cung.

Nàng còn phải tìm phu quân, thời gian có hạn, thời gian đâu mà nói chuyện với cả tiếp người.

Hình Ngao Hiển thấy nàng đi rồi thì kéo hai nữ nhi theo, đi lên trước nàng dẫn đầu.

...

Theo như nàng biết, yến tiệc sẽ tổ chức ở cung Dương Phi, một cung lớn, xây dựng để dành cho những bữa tiệc hoàng gia, từ đây tới đó là đi qua hoa viên, một quãng đường không vòng vèo mấy,

Tới hoa viên, nàng ngửi ngay thấy mùi hương thanh thanh, thơm, dễ chịu trong không khí đang bay vào mũi, thấm vào thần kinh nàng làm thư thái cả người.

Không hổ hoa viên của hoàng đế, thuộc hạng thượng đẳng, vip, pro, cơ mà phu quân nàng đâu rồi? Ở xó xỉnh nào thế? Bà đây trang điểm đẹp là để chàng chiêm ngưỡng, nhưng giờ người cần tìm không thấy đâu, toàn thấy mấy công tử vây quanh bà đây!

Công tử a: “Tiểu thư này, ta có thể biết tên nàng không?”

Công tử b: “Vị tiểu thư che mặt, ta có thể làm quen với nàng được không?”

Công tử c: “Tiểu tinh tinh, đi với bản công tử chứ?”

Hình Hoa Hoa: “...” Tiểu tinh tinh? MM! Cả nhà mi mới là tiểu tinh tinh! Bà đây tuổi heo! Không phải tuổi khỉ!

Tức đến chết đi sống lại! Phu quân, chàng đang nơi nào?

Hình Hoa Hoa kêu trong lòng, kêu rồi chửi, chửi rồi kêu cho đến khi tới cung Dương Phi, nàng mới thấy bóng dáng mình tìm.

Hành Liên Uyên ngồi ở chỗ đầu, hàng bên trái, bộ dạng thoải mái uống trà, chẳng hề biết bản thân bị heo thương nhớ và đi tìm.

Vẫn là một thân y phục màu cam, chỉ là hoa văn trên y phục tinh tế hơn, đẹp mắt hơn, gương mặt anh tuấn, môi treo một nụ cười ôn hòa, mắt kiểu tóc cũng thay đổi ở đấng trước, vẫn đuôi ngựa, nhưng phần mái rẽ chéo, rũ xuống che đi nửa cái trán.

(ĐỀ CỬ + CMT ĐỂ RA NHANH TRUYỆN NHA NHA~~)

17. Chương 17: Trộm Cửa Nhà

(Chương này cảm thấy tội cho một thúc thúc nào đó tên Trích Liên)

Một nơi nào đó của Hình phủ.

“Các thúc thúc, đi thẳng tới là nhà kho, đó là nơi chứa đồ của tiểu thư.” Giọng Yến Yến cố gắng hạ thấp. Vây quanh Yến Yến là năm người áo đen, toàn thân đen hơn quạ, mặt kín mít, chưa mỗi đôi mắt ra, mỗi người vác một túi to, bên trong chứa gì đó.

Đây là những sát thủ chuyên nghiệp, hồi sáng Hình Hoa Hoa đã đi tìm hiểu được một tổ chức sát thủ có uy tín, nàng đã bán gần hết trang sức mình có để đặt cọc tiền thuê sát thủ ở tổ chức về để chuyển đồ nàng ở trong nhà, tốn tiền, tốn sức, tốn nước bọt mới thuê được.

Rồi nàng lập kế hoạch, Hình phủ là phủ Thừa Tướng, canh gác cẩn thận, việc lên vào không dễ, cả việc chỗ rương vàng bạc thái hậu cho để đâu, nàng phải tự mình tìm, xong, Hình Hoa Hoa giao tất cả cho Yến Yến, mình thì đi yên tiệc.

Nếu không thành... đường thoát Hình Hoa Hoa cũng đã tính.

Đám sát thủ: “...” Quả thật lần đầu thấy người thuê sát thủ đi trộm đồ.

Năm tên sát thủ gật đầu rồi bước đi thẳng, Yến Yến nhìn xung quanh xem có ai không, chỗ này bình thường bị đồn có ma nên không có mấy người lui tới, vậy mà lúc tiểu thư điều tra thì phát hiện là nơi chứa vàng, tiền riêng lão gia cùng lão phu nhân, chỗ vàng thái hậu tặng tiểu thư nằm trong nhà kho xa xa kia.

Tiểu thư nói chỉ cần nàng chỉ các thúc thúc tới đây là nàng phải trở về, nàng hiện tại trở về thôi.

Những tên sát thủ cẩn thận quan sát, từng bước chân nhẹ tới nhà kho, khi tới cửa bỗng da gà mỗi người nổi lên, tai nghe thấy tiếng gì gì đó rờn rợn, năm tên sát thủ trấn định lại tinh thần rồi thì tiếng là lạ kia biến mất, họ nhìn nhau, một người đi lên trước cửa thành thực mở khóa ra, bốn người lên vào nhà kho, một người ngoài cửa canh.

...

Hoàng Cung, Cung Dương Phi.

Giọng của thái giám vang lên: “Thừa Tướng đến.”

Ánh mắt mọi người dán lên trên người ba thiếu nữ sau Hình Ngao Hiên lúc vừa bước vào.

Quý phi ngồi bên Hoàng Thượng nhìn về phía nàng.

Đánh giá bề ngoài Hình Hoa Hoa, Quý Phi mỉm cười, dùng ánh mắt chỉ thị cung nữ bên cạnh, cung nữ bên cạnh hiểu ý, lặng lẽ đến chỗ gần Hành Liên Uyên đặt thêm một cái đệm gần hần.

“Lão thần tham kiến Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương.” Hình Ngao Hiên khom lưng, giọng cung kính.

“Tiểu nữ, Hình Tự Ngọc cùng muội muội Hình Cung Nhi tham kiến Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương.” Hình Tự Ngọc đoan trang, hiền dịu, giọng nói nhẹ nhàng, làm người nghe quý mến.

Tiếp theo giọng nói thanh thoát từ Hình Hoa Hoa truyền qua, “Hình Hoa Hoa tham kiến Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương.” Hình Hoa Hoa vừa nói, đại đa số người biểu cảm trên mặt kinh ngạc, ngỡ vực.

Hình Hoa Hoa chẳng phải đang đi săn sóc nam nhân nào đó sao? Hình Hoa Hoa một bộ xấu xí, tính tình không tốt, ngang bướng, ngông cuồng kiêu ngạo, con người không quý củ. Bề ngoài diêm dúa, y phục bày sắc cầu vòng chưa đủ còn không chỉnh tề.

Còn thiếu nữ trước mắt rõ đáng yêu, hoạt bát... Tất cả cảm thấy hôm nay chưa ngủ đủ hoặc chưa tỉnh ngủ... cơ mà sự thật đã xóa hết cảm thấy này, đây chính là Hình Hoa Hoa, thanh danh đen hơn nhọ nôi.

Hoàng Thượng cười, gật đầu lên tiếng: “Không cần đa lễ.” Quý Phi hiền hòa nói: “Thừa Tướng cùng các vị tiểu thư cứ ngồi vào chỗ của mình. Ấy, Hoa Hoa, con ngồi bên Liên Uyên đi.”

Hành Liên Uyên đột nhiên bị mẫu phi điểm danh, hần nâng mắt lên nhìn. Những vị tiểu thư thấy hần mỹ nam trong lòng nhìn nàng, bọn họ liền trừng mắt với nàng.

Hình Hoa Hoa: “...” Trừng mắt cái tổ bố à? Giỏi khiến phu quân ta nhìn đi? Các người làm được bà đây đá chết nhé!

“...” Tự dưng thấy lạnh toàn thân.

(ĐỀ CỬ + CMT + THEO DÕI TRUYỆN ĐỂ XEM CHƯƠNG MỚI NHẤT NHÉ!)

18. Chương 18: Uyên Vương Phi Tương Lai

Hình Hoa Hoa cúi người, lễ phép cảm tạ, “Tạ Quý Phi nương nương ban ân.” Bước chân nàng tới chỗ Hành Liên Uyên. Hần dương mắt lên nhìn từng bước chân nàng hướng hần càng gần.

Hành Liên Uyên: “...” Càng gần thì sao? Liên quan gì tới hần?

Kết quả Hình Hoa Hoa trượt chân, một cái ngã vào lòng Hành Liên Uyên, tất cả ồ lên.

Hành Liên Uyên: “...” Cố ý đúng không? Đập bàn! Tiện nghi của hần đáng giá lắm biết không! Có phải không khí đâu! Muốn chiếm là chiếm hà!

Hình Hoa Hoa: “...” Bà đây mất giá lắm rồi đấy nhé! Tác giả! cắt đoạn này cho bà đây!

Tác giả: “...” Giá ở chợ hai nghìn rưỡi một lạng chị ạ, chị mất giá nhưng em được like, vậy nên. Không xóa.

Hình Hoa Hoa: “...” QQ! Vứt vứt vứt!

(QQ: Quần què.)

Hình Hoa Hoa chiếm được tiện nghi rồi, nhân lúc đứng dậy nàng hôn nhẹ lên bờ má mịn của Hành Liên Uyên, một cái hôn không ai nhìn thấy rồi đi qua cạnh hần, chỗ Quý Phi đã cho người chuẩn bị.

Hành Liên Uyên: “...” Thẹn thùng thiếu nữ đâu rồi? Thê tử thế này lấy về liệu có còn xương cốt để chôn không? Hần sợ bị chiếm đến mồn da, mồn xương.

Tiếp đó, có người đã phá vỡ không khí có chút lúng túng.

“Khụ. Ta có một chuyện tuyên bố, Nhị Tiểu Thư Hình Phủ. Hình Hoa Hoa đã được ta ban hôn, cùng Uyên Vương gia, tức sau Hoa Hoa là một nửa người Hoàng thất.” Giọng Hoàng Thượng nghiêm nghị, lời nói vững chắc.

Các vị quan âm thầm nhìn Hình Hoa Hoa bằng ánh mắt tìm kiếm, soi mói.

Làm thế nào có thể khiến hoàng thượng ban mỗi hôn sự tốt như thế? Nửa hoàng thất đó!

...

Tiệc diễn ra, từng người dâng quà tặng, Quý Phi cười nói, cho đến khi một thiên kim đứng lên, tự mình đàn khúc nhạc thay quà tặng.

Nhưng cái ánh mắt thách thức vị thiên kim đó nhìn Hình Hoa Hoa.

Hình Hoa Hoa: “...” Bà đây an phận. Thách thức cái khỉ gió!

Thiên kim đó là nữ nhi Tướng Quân, Kim Diệu, thiếu nữ n theo đuổi Hành Liên Uyên.

Trong lúc Kim Diệu thể hiện điệu múa bá cháy chết của mình thì giọng nói hòa ái xen lẫn châm chọc vang lên, “Nghe nói Hình Nhị tiểu thư theo đuổi một người, không biết chỉ là tin đồn hay là sự thực?”

“Vị tiểu thư này nghe ai nói thì hỏi người đó đi.” Hình Hoa Hoa một mặt hờ hững, nhưng lòng gào lên.

Tiểu xinh đẹp ta mắc kê nô, để xem có vạch được cái gì của bà đây nữa không? Biết một không biết hai, mọ, xạo chóa.

(Mắc kê nô: Mặc kệ nó)

Hành Liên Uyên với vẻ mặt tỉnh con nhà bà bợ, khi người kia định nói tiếp thì hần liền lên tiếng: “Thứ ta nói thẳng, bữa tiệc này để vui vẻ, sinh thần của mẫu phi ta chứ không phải chỗ suy xét về lời đồn đại.” Hành Liên Uyên vừa nói, sắc mặt người kia hơi đen lại.

Các thiếu nữ trái tim bẽ đôi, người vỡ nát con tim.

Lời này có thể hiểu khác là Uyên vương gia đang che chở cho Hình Hoa Hoa! Gian tình này, Uyên vương gia và Hình Hoa Hoa là lén lút quen nhau? Hay Hình Hoa Hoa dùng tà thuật mê hoặc Uyên vương gia đây?!

Hình Hoa Hoa: “...” Lạy thánh chúa trời, tiểu xinh đẹp ta thiện lương, hòa ái, không dùng tà thuật mê hoặc, là các người nghĩ xuyên tạc, đừng đổ lên bà đây chứ?

Hình Hoa Hoa biết rõ mình chọn Hành Liên Uyên là phải đối mặt với rất nhiều nữ nhân, ai bảo nàng mới gặp đã trúng tình ái sét đánh với cái người mỹ nữ theo đuổi xếp hàng dài từ đây tới quốc lảng giềng chứ, cơ mà may mắn cho nàng, đã ở vị trí gần hần, được chút tư cách tiếp cận hần, hơn nữa hần không đẩy ra hay ghét bỏ.

(Đề cử + cmt + theo dõi truyện để ta có thêm động lực viết tiếp!)

19. Chương 18-2: Ngoại Truyện : Du Lịch Thôi Mà

“Tổng tài, phu nhân nói muốn người trở về.” Thư ký cung kính

Hành Liên Uyên: “...Không về.” Về để thành rau thái cho heo ăn sao? Hần mới không ngu!

Thư ký lại nói: “... Tổng tài không về phu nhân sẽ đi tìm trai, người thật sự không về?”

Hành Liên Uyên: “Tôi không tin cô ấy có thể tìm được tên nào hơn tôi.” Vị tổng tài nào đó nói bằng giọng chắc nịch.

Thư ký nhìn với ánh mắt sáng tỏ: “...” Đúng rồi, hàng quý hiếm như tổng tài bây giờ chắc chỉ có thể là dạng tiểu bạch kiểm thôi.

Nào có ai, trắng trẻo, mi miều, nét na, xinh trai lại giàu có như tổng tài nhà phu nhân.

Nhưng mà phu nhân là loại chỉ cần vừa mắt, chị đây chấp hết.

Thấy tội cho tổng tài có người vợ HEO SẮC.

Phu nhân - HEO SẮC - Hình Hoa Hoa sau khi nghe người kể lại: “...” Trời đự... ác liệt giữ bay? Đã thế bà đây tức nước vỡ bờ luôn! Dọa không được thì dọa thêm lần nữa!

Kết quả vị tổng tài Hành Liên Uyên nhận được tờ giấy mỏng có ghi hai chữ ly hôn cùng chữ ký đơn điệu của phu nhân mình.

Hành Liên Uyên đen mặt: “Giỏi lắm! Giỏi lắm! Nói với phu nhân, đền bù một tháng.” Để xem em có sức không!

Thư ký há mồm: “... Tổng tài, quan trọng người có nổi không?”

Hành Liên Uyên: “...” Sẽ không gục ngã trước heo sắc.

...

Kết quả: Ba mươi ngày tổng tài không đi làm... nghe nói cùng vị phu nhân mình đi du lịch.

Thư ký dần mặt ra: “...” Hình như đầu óc mình đen tối quá rồi...
(Đề cử + cmt + theo dõi để ta có thêm động lực viết)

20. Chương 19: Điệu Múa Mừng Sinh Thần

Kim Diệu múa xong, tất cả lặng im, ngoài ra có chung một suy nghĩ: Múa mà như đánh võ, sao không múa võ luôn đi?

Một điệu múa mà không mềm dẻo, cử động cứng rắn, mạnh bạo, tay chân đơ đơ, không đẹp.

Kim Diệu xấu hổ lan tràn, nàng ta không nên múa ở đây, không nên ghen ghét để rồi nóng vội.

Kim Diệu nhìn những ánh mắt coi thường, nụ cười nhạo của người ở đây và cả ánh mắt thất vọng, trách cứ của phụ thân mình.

Nàng ta biết mình đã tự làm trò mua vui cho người khác.

Đang lúc Kim Diệu khó xử, một giọng nói đã kéo sự chú ý.

“Kim tiểu thư múa xong? Hoàng Thượng, Quý Phi, Hoa Hoa xin được dâng điệu múa Thiện Vũ” Hình Hoa Hoa đứng lên, đôi mắt long lanh làm người mê mẩn.

“Ừ. Hoa Hoa cứ gọi như Liên Uyên gọi ta một tiếng phụ hoàng, mẫu phi, không cần câu nệ.” Giọng Hoàng Thượng ôn hòa, Quý Phi nở nụ cười tán thành thay lời nói.

Hình Hoa Hoa nhếch môi: “Vậy Hoa Hoa mạn phép.” Tay cởi khăn che mặt xuống, nàng bước chân vào khoảng rộng để ca múa.

Đôi tay nàng giơ lên, thành thực kết hợp hai bàn tay thành hoa sen nở, tiếp theo một chân nàng giơ lên, duỗi ra sau, một chân đứng thẳng, như cột trụ nhỏ.

Cái chân đã giơ ra kia ở giữa hai ngón chân kẹp mảnh lụa màu cam dài, đôi chân mềm dẻo lại mạnh mẽ tung mảnh lụa lên cao.

Tiếng đàn theo động tác ấy vang lên, người đánh đàn không ai khác chính Hành Liên Uyên, hần nghiêm túc gảy đàn cầm, đầu hần hơi cúi, mắt đen chăm chú, môi hơi mím, gương mặt đẹp đẽ của hần, phong thái của hần bây giờ khiến tim nàng lại đập lệch thêm nhịp.

Hình Hoa Hoa cười tươi, chỉnh chu lại cảm xúc đang dâng trào, tiếp tục động tác tiếp, tay thoát khỏi tạo hình hoa sen, tay phải bắt lấy mảnh lụa đang rơi, tay trái cũng nhanh chóng luồn vào ống tay áo phải lấy ra mảnh lụa y hệt như thế.

Hai bàn tay lay động, hai mảnh lụa theo đó chu du, phiêu lãng trên không, uốn lượn như rồng đang bay.

Chân nàng cũng di chuyển, lúc bật nhảy lên, lúc lả lướt, mỗi động tác của nàng đều đi theo tiếng đàn du dương của hần.

Kĩ năng đánh đàn điêu luyện, từng tiếng đàn làm người nghe thư thái cùng điệu múa đẹp mắt có chút lạ làm mọi người đắm chìm, cộng thêm nhan sắc vốn bị bôi lên là xấu nay thực sự lộ ra kia của Hình Hoa Hoa, thật làm người bất ngờ.

Quý phi nhìn Hành Liên Uyên bằng ánh mắt an tâm.

Liên Uyên, chỉ cần con thích là mẫu phi cũng thích.

Kết thúc điệu múa chính là một động tác xoay tròn như cơn lốc, hai mảnh lụa được tung lên, Hình Hoa Hoa lấy đà nhảy lên, tay chuẩn xác nắm lấy mảnh lụa, rồi tiếp đất nhẹ nhàng, “Hoa Hoa chúc mẫu phi, nhan vĩnh, sắc cửu, thọ dài hơn sông, nụ cười luôn tươi.” Tiếng nàng làm mọi người bình tĩnh.

Quý Phi dịu dàng: “Hoa Hoa không phụ sự kì vọng của ta, điệu múa rất đẹp, hợp với tiếng đàn của Liên Uyên. Hoàng Thượng thấy thế nào?” Câu cuối Quý Phi nói với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng gật đầu, “Đúng. Quả là, ghép đúng uyên ương, xứng đôi vừa lứa.”

“Đúng, Hoàng Thượng nói phải, Hình nhị tiểu thư rất xứng với Uyên Vương Gia!”

“Khúc đàn của Uyên Vương gia làm thần đắm chìm.”

“Điệu múa Thiện Vũ của Hình nhị tiểu thư thật đẹp, tuyệt diệu làm không rời mắt được!”

Các vị quan phụ họa theo.

Hành Liên Uyên cong môi, đơn giản vì nàng múa đẹp, hợp với khúc Dụ Lan hần vừa đàn.

Lúc nàng nhờ hần, hần lơ mơ, lúc nàng múa, hần nhìn, hần mới chọn đàn khúc Dụ Lan.

Khúc Dụ Lan hần tự đàn ra... tự phối, tự đặt tên, tiếng đàn không vang vọng, vừa đủ, du dương, nhẹ lẩn nhanh, nhịp điệu hợp với điệu múa của nàng.

Cũng may là hợp...

Hình Hoa Hoa lén liếc nhìn rồi lễ phép: “Có thể vừa mắt phụ hoàng, mẫu phi, Hoa Hoa vui mừng ạ.” Sau đó được cho phép an tọa nàng chậm rãi đi xuống, ngồi vào chỗ mình.

Hình Tự Ngọc này giờ đem hết tất cả nhét vào mắt mình, tay âm thầm vò nát chiếc khăn.

Xinh đẹp như thế... đây chắc chắn là giả! Không thể để Hình Hoa Hoa leo lên cao hơn nàng ta!

...

(Cmtb+đề cử+theo dõi truyện để ta có thêm động lực)

21. Chương 20: Con Heo Khôn Nhất

Hình Phủ.

“Lão phu nhân có lệnh, lục soát toàn bộ góc ngách trong ngoài phủ!” Giọng nói to của một ma ma vang.

“Rõ.” Tiếng đồng thành của người hầu.

Sân lớn, hàng dài các nô tài, nô tì, trên mặt mỗi người y như nhau, khó hiểu.

“Không biết có gì mà lão phu nhân kêu gọi tất cả người hầu trong phủ ra.”

“Ta nghe nói lão phu nhân bị mất đồ.”

“Ta thì nghe nói là có trộm lên vào phủ.”

“Các người bàn tán nhiều như thế? Lo tìm đi! Lát bị trách bây giờ!” Người nọ có lòng tốt nhắc nhở, nhưng giọng điệu lời kia như quát, ra lệnh người, gắt vãi cộng lông.

Nghe thế mấy người đang nói chuyện im lặng, không để ý đến giọng người nói mà nghĩ: Bọn họ bị phạt, nhẹ nhất trừ bạc, ba ngày không ăn cơm, nặng, đánh ba mươi trượng rồi đuổi khỏi phủ, vì thế không muốn bị phạt thì ngậm CMN miệng vào thôi.

Tất cả Hình phủ nơi nơi sáng, ánh sáng của nến khắp mọi chỗ, có ánh sáng, có người.

Một nhóm người khác tới viện của Hình Hoa Hoa.

“Nhị tiểu thư nói không được vào phòng của người.” Yển Yển chặn trước cửa phòng, thân thể nhỏ bé không che được hết.

“Lời Nhị tiểu thư lớn hơn lời lão phu nhân?” Người đứng đầu nhóm mả mai, đó là một nô tì kiêu ngạo, nô tì đó bước lên, xách Yến Yến lên như xách gà, một cái vút, Yến Yến bị vút tưng chừng ngã đất, mãi không thấy đau gì, Yến Yến mới ngẩng đầu, gương mặt xinh đẹp Hình Hoa Hoa đập vào mắt.

Yến Yến vui mừng, chốc lát phát giác mình đang được ôm thì hơi ngượng, gò má đỏ lên. Hình Hoa Hoa nhìn...

Hình Hoa Hoa: “...” Có gì đó sai sai ở đây.

Hình Hoa Hoa xem xét cả người Yến Yến, thấy không việc gì mới đặt Yến Yến xuống, mắt nhìn nhóm nô tì, “Lời ta nói không lớn hơn lão phu nhân nhưng sẽ lớn hơn với các người.” Nàng nói tiếp: “Các người, vả miệng nàng ta, ai vả đến đỏ sẽ được mười lượng bạc thưởng.”

Những nô tì khác nghe thế không do dự đề nô tì kia ra tát bốp bốp.

Chỉ cần có tiền, việc giao đơn giản, họ làm hết. Đa số thời đại nào cũng có thể loại này, nếu không làm gì có việc để xem, để biết mà phòng tránh.

“Các người dừng lại! Nàng ta có tiền cho hết các người à? Dừng lại dám ngu dân này!” Nô tì bị tát hét lên, pha lẫn vào tiếng tát, thật nghe vui tai.

Bọn họ ngẩn ra, những nô tì quay ra nhìn Hình Hoa Hoa, nàng cười hí hí, tay giơ lên tờ giấy trắng to, ở giữa ghi mười lượng bạc.

Những nô tì ngu dân giật khốe mắt: “...” Chẳng khác nào thành con heo! Đùa giỡn chúng ta vui lắm à?

“Đỏ rồi kìa, aiza, vất vả rồi.” Hình Hoa Hoa đưa tờ giấy ghi mười lượng bạc cho một nô tì rồi kéo Yến Yến vào trong phòng.

Trước khi vào, Hình Hoa Hoa nói thêm: “Nói với tổ mẫu, đừng làm to, nếu không, e sẽ rước phiền phức, lúc ấy ta cũng không giúp được.”

....

“Lão phu nhân, Nhị tiểu thư nói vậy đấy ạ.” Nô tì đứng bên Hình lão phu nhân cắn môi.

Hình lão phu nhân đập bàn, “Muốn lật trời? Muốn trèo lên đầu ta ngồi sao? Ngao Hiến, nữ nhi của con đó! Còn không dạy lại quy củ đi!”

“Người im đi! Không phải tại người ham hư vinh sao? Con là Thừa Tướng, bao năm lao lực vì kiếm tiền, vì muốn hài lòng người! Người bây giờ vì số vàng nhỏ mà như vậy? Mặt mũi của con sắp bị người hủy rồi!” Hình Ngao Hiến đứng dậy, “Tốt nhất, mất rồi thì thôi! Người đừng âm ỉ, để người biết, truyền tới tai Thái Hậu hay truyền vào cung là xong đời.”

Có một mẫu thân như này, kiếp trước ông ta làm sai quá nhiều hay sao?

Hình Ngao Hiến lắc đầu.

Giờ lo chuyện của Ngọc nhi trước đã.

(Đề cử + cmt + theo dõi để ta có thêm động lực!)

22. Chương 20-2: Ngoại Truyện : Bị Đè!

Đoản: #Ba_Vị_Tổng_Tài_Chơi_Gái

Quán Bar. Tại phòng V. I. P

“Cho những cô gái xinh đẹp nhất vào! Tôi đây bao hết!” Giọng Nam tổng tài hào cmn phóng.

Bà chủ nghe thế cười tươi, “Ây zô, ba vị tổng tài chờ týt.” Rồi ra khỏi phòng.

Tuần tổng tài cười ha ha, “Ba chúng ta lâu lâu mới có cơ hội gặp nhau. Ai za, trốn được mấy con sư tử cái thật khó khăn.” Vị tổng tài thở dài, tiếc thay cho đời trai đẹp dễ. Đúng là thịt béo là rơi vào miệng cạp ngay!

Hành tổng tài lắc đầu, “Nhà tôi không phải sư tử, là Heo Rừng Thành Mẹ Nó Tinh! Ngày nào cũng hành tôi!” Tan nát đời trai vì gặp phải con heo đó! Rõ là kiếp trước tích rất nhiều đức, vậy mà kiếp này... hu hu... ông trời thật quá đáng với hần lăm luôn á!

Nam tổng tài hai tay vỗ về hai tổng tài đang kêu khổ, “Số phận cả ba ta đều như nhau.” Nói rồi đôi mắt dâng hơi nước.

Thật cmn! Như nhau!

Ba vị tổng tài lấy lại tinh thần, cùng hô, “Đêm nay không phê không về!”

...

“Ba vị tổng tài, các cô gái đã tới rồi, mười cô gái xinh đẹp, ba cô gái xinh đẹp siêu siêu xinh đẹp!” Bà chủ dẫn những cô gái sexy tới, ba cô gái đi sau, mỗi cô đều che mặt.

Ba vị tổng tài biên biên, mỗi người đứng dậy, lại gần ba cô gái kia.

Nam tổng tài nghiêng đầu nhìn cô gái có mái tóc ngắn, mặc chiếc váy màu đỏ chói, “O... nếu tôi nhớ không lầm đây là chiếc váy giới hạn, tôi đã chạy xe bằng tốc độ bàn thờ, liều mạng đích thân mua nó về?”

Tuần tổng tài lại gần cô gái đứng ở giữa, mặc cái váy như người ẩn độ, hở bụng và rốn, cái đáng chú ý là cái bụng to như đang chứa, “Quái lạ, nhìn thế nào cũng giống cái bụng bầu của sư tử cái ở nhà tôi.”

Hành tổng tài chưa lại gần thì cô gái thứ ba đã lao vào, một cái Hành tổng tài bị đè lên ghế.

Hành tổng tài: “...” Cảm giác này éo thể sai được! Quen thuộc đến độ cân nặng cũng xuất hiện trong đầu luôn.

Cô gái thử nhất: “Vậy sao? Chồng yêu của em thật giỏi! Thảo nào có thể liều mạng thêm để trốn em.”

Nam tổng tài đau thương: “Vợ yêu à...” Ăn lol rồi!

Cô gái thứ hai: “Tôi đây là con sư tử ở nhà anh đấy!”

Tuần tổng tài: “Ha ha... bà xã... thôi... không phê cũng phải về. Tạm biệt.” Tuần tổng tài nghe xong tỉnh cả rượu, nhanh chóng bế con sư tử cái mang bầu nhà mình ra khỏi phòng, đi về.

Cô gái thứ ba đang chiếm tiện nghi Hành tổng tài: “Nếu đã gọi em là heo rừng thành tinh thì tối nay để em hành anh ở đây nhé.”

Hành tổng tài khóc không ra nước mắt: “Em à... về nhà được không? Ở đây không quen cho lắm..” Ai đó cứu hần với!

“Không sao, thi thoảng đổi chỗ cũng tốt mà.”

...

Nam tổng tài bị vợ lôi về cột đầu giường ba tháng.

Tuần tổng tài cả ngày làm người hầu của vợ.

Thê thảm nhất có lẽ là Hành tổng tài, đêm đó hét đến rách họng, để rồi hôm sau nhập viện.

[Đề cử + Cmt + theo dõi truyện để ta có thêm động lực nhé!]

23. Chương 21: Lần Nữa Sml!

Ngày hôm sau, tất cả tin, Uyên vương gia đích thân đàn và Hình nhị tiểu thư, Hình Hoa Hoa vốn cho là xấu xí lộ ra dung nhan xinh đẹp lại tự mình múa để phụ họa cho tiếng đàn của Uyên vương gia, cũng là dâng điệu múa đẹp mắt mừng sinh thần Quý Phi. Tin lần ra, trở thành câu chuyện đầu khi thưởng trà của dân chúng.

Thêm một tin đồn rằng Hình nhị tiểu thư và Uyên vương gia có tư tình từ trước. Hay là Hình nhị tiểu thư dùng tà thuật mê hoặc Uyên vương gia.

Rồi đến tin Uyên vương gia và Hình Hoa Hoa đã được Hoàng Thượng ban hôn qua mùa thu thành hôn.

Hôm nay thấy Uyên Vương gia tới Hình phủ mang theo sính lễ thì không nhằm được nữa.

Thiếu nữ trong ngoài kinh thành ôm ngực òa khóc. Tình chỉ đẹp khi mộng còn, mộng vỡ tình tan.

Uyên vương là chậu đã trồng hoa, làm các thiếu nữ muốn nhổ hoa cướp chậu.

“Uyên vương gia đại giá quan lâm, vi thần không kịp tiếp đón.” Hình Ngao Hiển cúi đầu tiếp đón Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên ôn hòa nói: “Là ta đường đột đến, Thừa Tướng không cần tự trách.”

Hình Ngao Hiển nhìn những người khênh rương vào thì hỏi: “Vương gia đến đây là?”

“À, đây là chút quà ta chuẩn bị, như sính lễ. Thừa tướng có thể chỉ đường tới chỗ Hoa Hoa ở hay không?” Hành Liên Uyên vừa nói, khéo mắt Hình Ngao Hiển giật hai cái.

Có nam nhân nào vừa vào đã hỏi khuê nữ ở đâu chưa? Dù là đã định ước cũng nên giữ ý.

Chốc lát, Hình Ngao Hiển nói nơi Hình Hoa ở.

Ai bảo người hỏi là Vương Gia chứ, đành nhắm mắt cho qua.

...

Lộp cộp, uỳnh, râm.

Những tiếng động lớn khó chịu tai truyền vào, tới tai con heo đang ngủ - Hình Hoa Hoa.

Hình Hoa Hoa nhú mày, kéo chăn trùm kín mít, nhưng tiếng động vẫn không bé đi, còn to hơn.

Mợ, sáng sớm đứa nào phá giấc ngủ của bà đây?

Hình Hoa Hoa một thân lòi thoi rời giường, mặc kệ hình tượng đầu tóc rối tung và quên mất bản thân đang mặc chiếc váy hai dây màu trắng tinh, may theo kiểu hiện đại.

Nàng chân đất đi, mỗi bước đi mạnh mẽ, hùng hổ và rồi lúc mở cửa, nàng bị ánh sáng làm lóa mắt để rồi một chân va vào bậc thềm ở cửa, nàng lập tức ngã SML

Cảnh tượng người ngoài cửa thấy chính là bóng người trắng đầu đen nhào xuống đất.

Mọi người: “...” Quý? Giữa ban ngày ban mặt sao có thể.

Mọi người thần.nhiên tiếp tục công việc, vì sao? Ai cũng nói Hình nhị tiểu thư tóc lúc nào cũng rối và hay ngã, nên đây chỉ có thể là Hình nhị tiểu thư. Ít người cho rằng một người đổi cách ăn mặc hay thói quen nhanh chóng như thế.

Cho đến khi quý dưới đất động dậy, rồi nói to lên, “Yến Yến, mau lấy áo choàng cho tĩ!” Mất mặt muốn chết! Toàn nam nhân thế này! Huhu...

Tiếp theo đó mọi người đơ ra khi thấy một cô nương nhỏ nhắn, tay cầm cái áo choàng lam to hơn mình rất nhiều xuất hiện. Chính là chiếc áo choàng quen thuộc

Mọi người nhìn áo choàng rồi ánh mắt liếc về phía chủ tử nhà mình. Ánh mắt đó hiện rõ: Vương gia, lời đồn là thật? Đến áo choàng người thích nhất cũng cho tiểu thư người ta luôn rồi.

Hành Liên Uyên: “...” Áo choàng hắt thích sắp chạm đất... quay đi cho đỡ đau lòng.

Yến Yến đi qua chỗ Hình Hoa Hoa, Hình Hoa Hoa hành động nhanh chóng. Tay cầm áo choàng đứng lên rồi tự bóc áo choàng vào người, khi bóc xong nàng mới nâng mắt lên nhìn và đứng hình khi thấy khuôn mặt đẹp đến chói lóa của Hành Liên Uyên.

Hình Hoa Hoa: “...” Mới sáng đã cho loạn nhịp vì mỹ nam... Mà khoan! Ta chưa có trang điểm!

Hình Hoa Hoa lập tức chạy vào phòng. Lúc sau bước ra với bộ dạng chỉnh chu hơn. Nhưng trán nàng đã sưng lên còn tím tím.

...

[Bình chọn + Cmt + theo dõi để ta có thêm động lực viết!]

[Thấy lỗi chính tả nhớ nhắc ta nha! Cảm ơn!]

24. Chương 22: U Đầu

Là cục tím trên trán làm người ta phì cười, không vì bị sưng cục mà khuôn mặt nàng xấu đi mà còn xinh hơn, nhìn khá ái như trẻ nhỏ chơi đùa không may bị ngã và thế là trán mọc sừng làm người lớn thương tiếc.

Người lớn ở đây ngoài Hành Liên Uyên Mỹ Nam thì không ai tỉnh cả, vì họ đang bận chìm CMN đắm trong nhan sắc mười người hiếm có của Hình Hoa Hoa.

Số nữ nhân theo đuổi Uyên vương gia nhiều, mà mỹ nữ đẹp thì có lẽ Hình nhị tiểu thư này đứng thứ hai. Nhìn đi, phần cổ hở ra làn da trắng tuyết phơi bày, gương mặt thì khôi ngô, mũi cao thẳng, mắt to, long lanh, sáng như nước dưới ánh trăng khuyết, môi hồng phớt, hai cánh môi hơi mỏng nhưng căng mọng. Thân hình nhỏ nhắn, linh hoạt, cơ mà thân hình này...

Kể ra nữ nhân đẹp, hoàn mỹ vẫn là... à mà thôi.

...

“Vương gia. Người mang đồ tặng Hoa Hoa sao?” Hình Hoa Hoa đi lại, bàn tay tự nhiên đan vào tay Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên quay đầu, mặt xinh đẹp của Hình Hoa Hoa lập tức sát gần khi hắt quay ra.

Cả hai gần như vậy, hắt vẫn bình tĩnh, không cảm xúc hay hành động gì, chỉ quan sát từng góc cạnh trên mặt nàng.

Lúc sau Hành Liên Uyên giơ tay còn lại lên, chạm vào cái sừng nhô lên ở trán Hình Hoa Hoa, bàn tay hắt nhẹ nhàng di chuyển, đôi mắt chăm chú nhìn trán nàng. Cảm giác mát lạnh, dễ chịu truyền từ tay hắt sang trán nàng, thì nàng mới phát giác là hắt đang bôi thuốc cho nàng.

Hình Hoa Hoa hơi ngơ ra, rất nhanh vẽ mặt biến thành hưởng thụ, theo đó tay đan tay hắt cũng rời lỏng.

Hành Liên Uyên nhân cơ hội rút tay ra, chuyển qua cầm tay Hình Hoa Hoa lên đồng thời đặt một lọ thuốc màu ngọc bích lên tay Hình Hoa Hoa, nói: “Ngày bôi ba lần, sáng, chiều, tối.” Rồi tay bôi thuốc cũng rút lại.

Đúng là một cô nương bạo dạn háo sắc, thấy hắt là đi lên, nắm tay nắm chân. Hắt lỡ tay một lần là chịu luôn trăm lần, đành chịu, ai bảo đây là hắt tự chọn lấy.

Hành Liên Uyên tự đổ lỗi cho mình, không biết bản thân đã thích nàng và cả những hành động quá đà hay nói nó từ tính cách, từ con người nàng mà ra.

Hình Hoa Hoa bĩu môi, tay vẫn cầm lọ thuốc đi.

Nàng đây nể cái hành động dịu dàng này của hấn, từ tốn và không làm người tức giận.

Quả là Mỹ Nam Ôn Nhu, Trầm Ôn, Bị sắc nữ như nàng làm những hành động thân mật không quy củ, hấn vẫn hiền hòa buông ra, thoát thân.

Hừm... sợ đêm động phòng cũng... A hu hu,

“A! Tỉ tỉ cứu Yến Yến, Yến Yến sắp bị chim đen đè!” Tiếng Yến Yến vang lên.

Hai người đồng thời quay đầu.

Cảnh tượng con chim đen ở trên cây rơi xuống đất nhưng không phải rơi xuống người Yến Yến và con chim đen đó chính là Dạ Di BẮT CÚN.

Dạ Di: “...” Lần đầu thấy kẻ bắn chim mà sợ chim rơi đầu, lần đầu ngủ gật và bị nhắm với chim đen, lần đầu bị bắn, lần đầu dập mũi. Thật chết tiệt và đen đủi! Thêm mất mặt.

Dạ Di chưa bao giờ quên khoảng khắc lần đầu đó, thật CMN! Bị người coi như chim rồi bắn, hơn nữa hấn còn lơ là.

Yến Yến ngơ ra tiếp đến thờ phào: May không rơi trúng nàng.

Tay giấu vật bắn đã đi, tỉ tỉ mà biết nàng lên lấy ra nghịch thì toi.

Hình Hoa Hoa: “...” Chơi ngu tự chịu, muội muội đừng kêu ta.

Hành Liên Uyên: “...” Đã bảo cây cao nguy hiểm, giờ dập mũi rồi đây.

Dạ Di đứng dậy, vẻ mặt đen xì đến chỗ Yến Yến, giơ tay xách Yến Yến dậy, “Sau không được bắn ta nữa.” Dạ Di nói xong, tay phủ bụi trên người Yến Yến rồi dùng khăn công bay lên.

Yến Yến ngơ đến ngốc ra.

Hình Ngao Hiên: “...” Cả chương ta là vô hình, giờ cho ta hiện hình là sao?

Pi: “...” Cho đủ chữ.

[Đề Cử + CMT + Theo Dõi để ta có thêm động lực. Nhớ soi lỗi chính tả giúp ta nhé!]

25. Chương 23: Dung Vương Gia 1

Hình Ngao Hiên ở xa xa đang định bước lên thì hạ nhân đến, ghé vào tai Hình Ngao Hiên nói gì đó làm Hình Ngao Hiên biến đổi sắc mặt.

Ông ta xoay người rời khỏi.

...

“Vương gia, không biết người có bận gì hay không?” Hình Hoa Hoa nghiêng đầu hỏi.

Hành Liên Uyên suy nghĩ chốc lát rồi đáp: “Không bận, muốn đi đâu à?” Hấn một cái thuận miệng nói ra.

Hình Hoa Hoa cười có chút gian, gương mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười thu mát mẻ, “Vương gia thật hiểu Hoa Hoa, người ta muốn ra ngoại thành ngắm cảnh với người!” Điều bộ nàng lúc này thay thế thành chớp chớp mắt long lanh chờ mong lát lại cười híp mắt lấy lòng hấn, hai bàn tay nắm một tay hấn đóng đưa qua lại, mũi hơi lắc. Nếu có thêm hai tai gắn lên đầu và đuôi cắm vào cặp mũi nữa thì khẳng định nàng sẽ thành chú cú đang làm mọi cách để chủ đồng ý hoặc làm nũng với chủ.

Hành Liên Uyên nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu đến nỗi bên môi hấn cong lên, chỉ chốc lát hấn thất thần, đôi mắt chứa bóng dáng nàng thành hư vô. Hấn cố gắng xem xét, trái tim vẫn an ổn không lệch nhịp, có lòng dâng lên cảm giác khó tả, vừa quen thuộc lại khác khác, dao động, thêm gì đó ấm áp, ngọt

Đúng, ngọt, chưa bao giờ từ ngọt xuất hiện.. hấn sao vậy?

Hành Liên Uyên tự hỏi, không biết rằng người nịnh nọt trước mặt cười gian.

Dính thính rồi! Dính rồi! Tiểu xinh đẹp ta biết mà, một khi đã thả thính thì phụ tử nào thoát được! Ấy lộn, thì mỹ nam chàng sẽ dính thôi. Ha ha ha.

“Vương gia?” Hình Hoa Hoa thức tỉnh tỉnh thần Hành Liên Uyên đang trong cơn loạn lòng của mình, Hành Liên Uyên thức tỉnh, khẽ “Ừ.” Một tiếng.

Hình Hoa Hoa được sự đồng ý liền không kiêng dè kéo tay Hành Liên Uyên đi khỏi, mặc sự ngạc nhiên của người hầu.

Yến Yến nhìn theo, mắt đưng đưng: Tỉ tỉ lại có sắc quên muội... A hu hu...

Dạ Di trên cây: “...” Thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ. Ấy, chờ ta!

Yến Yến nhìn Dạ Di bay đi: “...” Đồ chim đen đáng ghét! Đừng tưởng ta không thấy ánh mắt vừa rồi. Đáng ghét! Đáng ghét!

Kể từ đó Dạ Di bắt cún có thêm một cái tên khảm bựa nữa là: Dạ Di Chim Đen.

...

Ngoài Hình phủ, cỗ xe ngựa có màu đen u tối dừng trước cửa lớn, thân hình cao lớn từ xe bước xuống, một thân xám tro hợp với con người hấn ta, đen tối, âm u. Khuôn mặt nam nhân không chút xúc cảm, mắt kia đen trong, nhưng chất chứa gì đó sâu tư khó thấy.

Nam nhân xoay người, tay to đưa ra đón lấy tay nhỏ trắng như tuyết của Hình Tự Ngọc,

Hình Tự Ngọc vẻ mặt thẹn thùng pha lẫn hưởng thụ, trên mặt xinh đẹp rũ hoặc ấy đều dành cho nam nhân lạnh lùng kia.

“Tiểu nữ cảm tạ Dung vương gia đã đưa về.” Nhẹ nhàng, yêu kiều làm nam nhân chỉ muốn yêu thương.

Đúng, nam nhân là Dung vương gia tàn bạo, trầm mê sắc đẹp người người sợ hãi. Một nam nhân từng là chiến thần ở chiến trường, hào quang sáng chói nay tàn bạo lại chìm trong mỹ sắc, Hành Dương Sắc.

Hành Dương Sắc cười như không cười nói: “Mỹ nhân của ta, khách khí làm gì? Bỏn vương là tự nguyện.” Lời phát ra đều làm nữ nhân say lòng như thế:

Hình Hoa Hoa đi ra thấy ngay cảnh này liền dừng, dùng ánh mắt quan sát nhìn Hành Dương Sắc.

Dung vương gia? Chắc, đẹp đấy! Cao to đẹp trai, body này chắc tám múi siêu chuẩn. Cuối cùng Hình Hoa Hoa phán: Vẫn là phu quân thuận mắt nàng.

Bản tính sắc nữ của nàng chính là so sánh mỹ nam và phán.

Hành Liên Uyên thấy Hành Dương Sắc thì hơi nhìn, Hành Dương Sắc lúc này quay đầu, mắt nhìn Hành Liên Uyên. Hai ánh mắt giao nhau rồi vụt tắt rất nhanh.

Hành Liên Uyên không nói gì, quay đi chỗ khác, Hành Dương Sắc nhếch môi, mắt di chuyển tới Hình Hoa Hoa cả hai tay đang đan vào nhau giữa nàng và hấn.

[Đề cử + Cmt và theo dõi để ta có động lực viết tiếp]

26. Chương 24: Dung Vương 2 [nơi Hoa Đào Trắng, Đôi Ta Cùng Ngắm!]

Đôi mắt Hành Dương Sắc nheo lại, đánh giá con người lần bề ngoài Hình Hoa Hoa.

Thân lam y đơn giản, mái tóc buộc hai bên, đuôi tóc lay động theo gió thoảng, mắt sáng ngời, cánh môi hồng kia căng mọng như chứa nước, gương mặt hồng hào, thêm làn da trắng ngọc, dáng người nhỏ nhắn, mọi cử động nhanh lẹ, hoạt bát. Tất cả lung linh, tươi sáng đẹp đẽ giống đóa hoa vừa nở, người ngắm nhìn khen ngợi, mà hoa nào không tàn, không hoa nào vĩnh cửu cả, nữ nhân của Hành Liên Uyên càng tàn nhanh.

Nếu Hình Hoa Hoa biết nàng bị người trước mắt thầm nói xấu mình thì sẽ rửa người chết sớm, tàn sớm hơn nàng.

“Gặp qua Dung vương gia.” Hình Hoa Hoa theo lệ cúi người chốc lát rồi lại thẳng lưng lên.

Con mắt nàng chuyển qua Hành Liên Uyên, tìm tòi, mà không tìm được cái khi gì cả.

Né tránh? Có ẩn khúc? Hay như ngôn tình hai huynh đệ này xưa kia có tình ái chung với một nữ nhân nào đó? Xây lên chuyện tình trái ngang, thù hận xen tình yêu cả tình huynh đệ và giờ tránh mặt nhau? Phi! Nàng nghĩ bậy cái gì thế này?

Ảm ảnh ngôn tình rồi! Tiểu xinh đẹp ta phải làm gì để bớt ám ảnh? Mỹ nam! Đúng phải hẹn hò với mỹ nam!

Sắc Nữ Hình Hoa Hoa sau khi tìm được lí do chân chính của mình thì không từ biệt, kéo theo mỹ nam rời đi không luyến tiếc làm cho cuộc gặp trở thành lướt qua chỉ là vô tình làm một người đau...

...

”Hoa bay lả lướt

Theo gió lượn lờ

Rồi rơi rải rác

Phủ đầy dưới đất

Một vùng hoa rụng

Dưới nắng vàng thu

Ai ngồi ngâm nga

Ai đứng ai tựa

Vai ai đủ rộng

Cho ta ngả vào?”

Ở nơi đây hoa đào trắng đang rụng mà như bay, dưới ánh nắng êm dịu trong khoảng gió khe thối ấy, đôi nam nữ đứng bên địa núi nhỏ, mắt thủy chung nhìn ngắm dưới núi.

Nam nhân trên người y phục màu lục hợp với màu trắng, đơn điệu. Khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân bây giờ thật trầm tĩnh.

Thiếu nữ mang y phục màu lam đang ngâm nga câu thơ và rồi ngả đầu vào vai nam nhân, gương mặt xinh đẹp hiện ra nụ cười hưởng thụ.

Hình Hoa Hoa đầu trên vai Hành Liên Uyên.

Lúc này đây, một cảm giác an ổn nổi lên trong lòng nàng, thêm gì đó ấm áp, chìm đắm, nàng biết nàng thích nó, cảm giác hiện tại thật tốt.

Đến mức muốn thời gian dừng lại ở đây thêm chút, nhưng thế thì sẽ lâu với thời gian nàng thành thê tử hần. Sau thế nào cũng có nhiều thời gian bên nhau hơn, ngay thời gian vừa trôi đã đủ có một kỉ niệm nhỏ gọi là hẹn hò rồi.

Hành Liên Uyên bỗng quay qua hỏi: “Nàng thích ta sao?” Bốn từ làm Hình Hoa Hoa đờ ra không phải vì câu hỏi mà nàng nhìn thấy trong mắt hắn không phải hình ảnh nàng.

Không biết vì sao cảm xúc buồn bã xuất hiện trong nàng đang thay thế dần những cảm xúc kia.

Nàng đáp: “Ta Yêu chàng.” Lời vừa dứt nàng kiễng chân, tay quàng qua cổ hắn, nhaoi người, nhắm môi hắn hôn lên, nụ hôn nhẹ nhàng lại thật sâu.

Hành Liên Uyên vẫn chưa tỉnh táo, nên không nghe, không phản ứng, trong đầu hắn đang xét qua đoạn kí ức đã lâu nhưng chưa quên được.

“Uyen ca, một lời đã định! Sau này huynh lấy, muội gả.”

“Liên Uyên, Phi nhi không xứng với huynh nữa...”

“Uyen vương gia, Oải Phi hổ thẹn với ngài, Oải Phi xin ngài quên đi Oải Phi.”

Mãi cho đến khi cơn đau từ môi truyền tới, Hành Liên Uyên mới thức tỉnh.

Bên môi đã chảy ra ít máu tươi, Hành Liên Uyên theo bản năng đưa tay lên sờ, nâng mắt nhìn người vừa cắn mình, hắn ngỡ ngàng.

Trong mắt long lanh của nàng đã bao phủ hơi nước, nàng đang mím môi, trên môi nàng dính máu của hắn.

“Ta...” Hành Liên Uyên không nói ra lời.

“Hoa Hoa lỡ miệng.” Hình Hoa Hoa nhanh chóng rút ra chiếc khăn tay sạch sẽ, bước lại gần hắn, cầm khăn lau lên môi hắn một cách dịu dàng.

Hành Liên Uyên nhìn mọi hành động của Hình Hoa Hoa, nội tâm dường như bị thúc giục cứ Mau nói lời xin lỗi! Mau vỗ về nàng ấy!

Khi hắn nhìn thấy nàng như sắp khóc thì tâm hơi động... hiện tại như vậy...

[Đề cử + nhận xét + Theo dõi để ta có thêm động lực viết!]

27. Chương 25: Nơi Đâu Ta Trú Mưa 1 [đoạn Nhỏ Oải Phi]

Hắn biết, hắn đã bắt giác gọi tên một ai, kèm theo là từ nhớ vào lúc nàng đang hôn hắn, trước lúc nàng hôn hắn dường như nàng đã nói gì đó, hắn không rõ vì tinh thần, tâm trí đều chìm đắm trong kí ức ủa về, nhưng hắn biết rõ ràng hắn làm nàng buồn lòng rồi.

Hắn nên và phải xóa đi sự buồn lòng hắn đã đem tới cho nàng.

Chờ lúc Hình Hoa Hoa lau xong vết máu, Hành Liên Uyên liền nói: “Ta đưa nàng tới một nơi.” Tay ấm áp của hắn đưa tới gần nàng, ngụ ý hỏi ý nàng, nàng hơi nhìn hắn, nàng đưa tay nhỏ ra đặt lên tay hắn, nét mặt nàng chỉ đối là không còn mím môi và mắt đã không còn phủ nước, mà dưới khóe mắt lại có chút ướt do nước mắt đọng lại.

Hành Liên Uyên chậm rãi nắm lấy tay Hình Hoa Hoa một cách nhẹ nhàng, tay hắn cứ thế bao bọc cả bàn tay mềm mại, nhỏ nhắn ấy và rồi dẫn dắt đi.

Hình Hoa Hoa bước từng bước theo sau bước chân Hành Liên Uyên, nàng vừa đi vừa nghĩ.

Hừ, Oải Phi, ta nhớ nàng? Xí! Rõ là bên nàng mà gọi ai khác còn ngay lúc hôn! Cẩn cho chàng hồng môi! Xí xí xí!

Mà hắn chắc không nghe thấy ba chữ kia đâu, không Tiểu xinh đẹp ta sẽ quê quê quê CMNL!

Hình Hoa Hoa nghĩ tới là xấu hổ, đừng tưởng nàng bình thường sắc nữ mặt dày mà không ngượng, chỉ là ít thôi, bây giờ thì quê một cục, ngượng một đồng, đã thế thêm buồn lòng chứ.

Mà cái tên Oải Phi nàng từng nghe qua rồi thì phải? À không, là trong trí nhớ chưa trọn vẹn trong đầu nàng chứ nàng chưa nghe.

Để lúc nào cố nhớ, không nhớ được thì hỏi.

Hình Hoa Hoa ngẩng đầu liền đơ, trước mặt là một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ, xung quanh nó là những nụ hoa lan nhỏ xinh như liền nhau.

“Nàng thích không?” Giọng ôn nhu của Hành Liên Uyên truyền vào tai Hình Hoa Hoa.

Hình Hoa Hoa gật gật, Hành Liên Uyên tiếp tục dẫn bước.

Một năm trước ngôi nhà này được xây lên, mỗi khi hấn cần ở một mình đều tới đây.

Trông hoa, đàn, làm mọi thứ hấn thích. Hấn nghĩ nàng sẽ thích nơi này nên đưa nàng tới.

...

[Đoạn Nhỏ Ngoại Truyện Oải Phi]

Hoa Rơi Không Phải Vì Người

Đến lúc nên rơi thì rơi thôi

Cũng chẳng phải vì gió thổi

Chỉ là hoa không mãi tồn tại

Vậy nên héo khô rồi tàn phai

Hoa không hối hận khi đã bên người

Hoa mãn nguyện lúc tan biến có người ở cạnh.

Ta và hấn bên nhau say đắm cỡ nào, thời gian ấy trôi mãi cho đến lúc ta tới tuổi cập kê, tưởng chừng ta sẽ là Uyên vương phi, thề tử hấn...

Mọi thứ vỡ tan khi ta bị mất đi trong sạch. Không phải vì hấn ghét bỏ ta, là ta thấy bản thân mình không xứng với hấn...

Nữ nhân như ta mất trong sạch thì tất sẽ không còn gì, huống chi ta là người trọng hình thức, quy củ trên hết.

Ta nghĩ, ta sẽ rời khỏi hấn, tự mình vứt bỏ ngọt ngào trao nhau, quên đi câu thề hẹn giữa ta và hấn.

...

Đã bao giờ nàng chịu vì ta, vì tình chúng ta để buông bỏ hai từ hình thức? Đã bao giờ nàng nghe ta một lần? Giữ chặt lấy nhau đâu có khó?

Bỏ ta, muốn ta quên đi nàng? Oải Phi, nàng như vậy ta càng khó quên...

...

Y phục đỏ thắm

Bước chân chậm chậm

Kiếp Hoa Hiện Hữu

Song hỷ trong mắt

Bóng người trước mặt

Ta về với chàng

Phu thê giao bái

Đêm đến giao bôi

Trọn kiếp phu thê

Trọn kiếp nghĩa tình

Nàng là một cô gái hiện đại, xuyên qua và theo đuổi hấn, Hành Liên Uyên.... Uyên vương gia.

Cho đến khi biết lòng hẩn khắc ghi dáng hình ai khác, nàng hơi chút nhói tim và muốn khóc, hét lên rằng: CMN! Tiểu xinh đẹp ta cũng có ngày thành tự mình đa tình?!

Bà đây muốn tự đá chết mình!

Đó là lúc nàng chưa quyết tâm làm lòng hẩn quên đi cái dáng hình xinh đẹp hơn nàng kia.

[Hành trình ngược sắp bắt đầu rồi. Đề cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta!]

28. Chương 26: Nơi Ta Trú Mưa 2 [ngủ Thiếp Đi.]

Hình Hoa Hoa bước đến gần ngôi nhà thì chợt tia sáng chói trên trời xuất hiện làm Hình Hoa Hoa vội vã rút tay đang trong tay Hành Liên Uyên và giơ cả hai tay lên bịt tai, tức khắc tia sét ngang trời cùng tiếng sấm to ùng xuất hiện, dù kịp thời bịt tai nhưng Hình Hoa Hoa vẫn giật bắn người lên, vì thế mất thăng bằng, nàng nghiêng người sắp ngã.

Thời khắc ấy tưởng chừng mình sẽ ngã nhưng một đôi tay đã kéo nàng lại, nàng cảm nhận được bản thân đang ở trong lòng Hành Liên Uyên, người kịp thời kéo nàng lại kia.

Nhịp tim theo đó lệch nhịp, có lẽ do vừa kinh hoàng nên Hình Hoa Hoa đơ ra.

Bầu trời vốn xanh đẹp sau tiếng sấm vừa rồi mây đen liên tiếp kéo tới, tất cả phút chốc thành âm u, tối đen. Lần nữa tia sáng xuất hiện, Hình Hoa Hoa đang đơ ra lấy lại tinh thần thì nhìn thấy, nàng hét lên: “A...” Hai tay theo bản năng bám chặt vào những thứ ở gần, ví dụ như Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên bị bám như vật gì đàn mặt ra: “...” Nàng ấy sợ sấm sao?

Lúc tiếng sấm thứ hai vang trời thì là lúc trời mưa to, tiếng mưa ào ào đan xen tiếng gió cùng tiếng cành lá cây va vào nhau hết như đang hợp tấu khúc nhạc. Hành Liên Uyên vội che trở cho người trong lòng khỏi những giọt mưa rồi bước chân vào ngôi nhà gỗ, tới bên cửa, hẩn nhanh chóng mở cửa rồi đóng cửa nào có hay có một người bước sau bị bỏ lại.

Dạ Di chim đen bị bỏ ngoài: “...” Vương gia, thuộc hạ đã làm gì sai?

...

Ở trong ngôi nhà tất cả đều tối, chỉ có chút ánh sáng bên ngoài len lỏi qua cửa sổ chiếu vào, trước cảnh cửa, Hành Liên Uyên trên người bị ướt đôi chút do mưa, hẩn vẫn ôm Hình Hoa Hoa, đôi mắt đen nhìn Hình Hoa Hoa vẫn bám mình, hẩn ôn hòa, dịu dàng vỗ về sau lưng nàng để nàng bình tĩnh rồi buông mình ra.

Tiếc thay trời không toại nguyện cho hẩn, cứ cho sấm sét hiện hữu làm nàng càng vùi sâu vào lòng ngực hẩn, tay thì vòng qua eo hẩn, ôm thật chặt.

Nàng thật sự sợ sấm, dù đã vùi sâu vào lòng ngực hẩn, đôi mắt vẫn nhắm tịt, cả người căng thẳng, hẩn có thể nhìn thấy và cảm thấy được.

Hình Hoa Hoa trong lòng hiện tại chỉ mong trời hết mưa hết sấm, nàng từ bé đã sợ sấm rồi, hễ có sấm là sẽ ôm gấu bông hoặc ôm cột rồi lại lên cơn giật mình khi nghe thấy sấm to ùng.

Thời gian cứ thế lẳng lặng trôi, bên tai hai người không ngừng nghe thấy khúc nhạc do mưa gió sấm và lá tạo nên. Không ai nói một lời, người này vỗ về người kia, người kia căng thẳng mãi cho tới sau thiếp đi lúc nào không hay.

Hành Liên Uyên đưa mắt nhìn chăm chú người trong lòng ngủ từ bao giờ, cả người nàng thư giãn theo hơi thở đều đều, mắt nhắm lại, đôi hàng mi cong dài khẽ rung động, cánh môi khép hờ, gương mặt xinh đẹp an ổn ngủ làm sao.

Hắn nhẹ nhàng bế ngang nàng lên, bước đi đến bên giường, đặt nàng nằm xuống giường một cách nhẹ nhất để không làm nàng thức giấc.

Rồi đắp chăn cho nàng.

Hành Liên Uyên làm xong tất cả thì rời khỏi, ra ngồi ở ghế, mắt nhìn ra cửa nhỏ, bên ngoài vẫn mưa, mưa đã nhỏ đi, không còn lớn như ban đầu, sấm cũng ít đi hơn.

Hành Liên Uyên suy nghĩ chốc lát, đợi mưa tạnh hẳn sẽ đưa nàng về.

...

Bên kia mưa vì tình yêu chớm nở, bên này mưa vì đau thương nước nở.

“Oải Phi, nàng biết ta hôm nay gặp ai hay không? Là Liên Uyên của nàng cũng nữ nhân khác tay trong tay.” Giọng nói lạnh vang lên.

Trong phòng mở ảo, mang một màu đỏ chói và mùi thơm ngát của hoa.

Nữ nhân một thân yêu kiều, rũ hoặc, đường cong. khuôn ngực nét đẹp trên thân thể được nửa che nửa hở bởi chiếc áo khoác đo đỏ thật dài, rộng. Khuôn mặt u mê, mũi cao thẳng, đôi mắt ma mị, hai hàng lông mày trắng khuyết, lông mi dài run run, môi căng mọng làm người muốn cắn, tất cả tuyệt đẹp, gương mặt nữ nhân như được khắc ra, từng góc cạnh trên mặt tỉ mỉ, đẹp đẽ, hoàn mỹ. Tay chân của nữ nhân mang xích, đúng hơn là nữ nhân bị xích lại như một sủng vật, xích lại cho dễ trêu đùa.

[Đề cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta!]

29. Chương 27: Oải Phi, Nàng Khóc Rất Đẹp, Khóc Vì Hắn Càng Đẹp!

Nữ nhân đó là Nhược Oải Phi, nữ nhi Binh Bộ Thượng Thư, vị tiểu thư được sủng ái nhất, ba năm trước mất tích. Nhược Oải Phi xinh đẹp như tiên nữ, từng được gọi là Uyên vương phi tương lai, với Uyên vương gia xứng đôi vừa lứa, tiếc thay Nhược Oải Phi ngày ấy bị mất đi trong sạch, đã thất thân, Nhược Oải Phi thấy mình không còn xứng với Uyên vương gia nữa nên đã rời đi, khi tin truyền ra ngoài thì là mất tích. Từ đó mọi người cho hai người là đôi uyên ương bị trời chia rẽ.

Nhược Oải Phi nâng mắt, trong mắt mê ly đã chảy ra giọt nước mắt... một giọt nước mắt chất chứa vui buồn lẫn lộn. Liên Uyên, huynh đã quên được ta, có một người cho mình rồi? Nhưng sao nhanh thế? Nhanh đến nỗi ta chưa kịp phủ bỏ hết rằng ta tiếc nuối, ta còn nhưng nhớ huynh.

Hành Dương Sắc ngồi trước mặt Nhược Oải Phi, bàn tay hắn ta nâng cầm Nhược Oải Phi lên, trầm thấp nói ; “Oải Phi, nàng làm cái gì cũng đẹp đến mê mẩn, kể cả khóc. Mỹ nhân rơi lệ lòng ta thương xót mà đẹp mắt đến không rời được, nàng rơi lệ vì hắn càng đẹp hơn.” Hành Dương Sắc nói xong, hắn ta khẽ hôn lên giọt lệ vương trên bờ má Nhược Oải Phi.

Nhược Oải Phi nhắm mắt. Nàng ta không muốn thấy nam nhân độc ác hủy đi trong sạch, bất nhốt, khiến nàng ta không thể nói trong suốt ba năm. Nàng ta như sủng vật, còn kém hơn cả sủng vật.

Hành Dương Sắc như đã quen với thái độ này nên không phản ứng, tiếp tục hôn xuống, bờ má, chóp mũi, đến gần đôi môi căng mọng thì hắn ta dừng lại, đôi mắt hiện hữu đau khổ thoáng qua rồi lại lạnh lẽo như bình thường. Oải Phi, không có được trái tim nàng nhưng có được thân xác và sinh mạng nàng là đủ rồi.

Hành Dương Sắc ngẩng nhìn Nhược Oải Phi một chút rồi nói: “Oải Phi, hôm khác ta lại đến thăm nàng.” Hắn ta nói xong lập tức rời đi không lưu luyến. Nhược Oải Phi mở mắt, mắt nhìn bóng người sau cửa sổ rời đi. Xin lỗi, ta chỉ đành lợi dụng người thôi.

...

Bầu trời đã nắng trở lại, mưa tạnh hẳn. Lúc này đây Hành Liên Uyên mới thôi nhìn trời. Hắn quay qua nhìn thiếu nữ đang ngủ say mà miệng vẫn lẩm bẩm: “Sẽ không tha thứ cho mỹ nam! Sẽ không...” Giọng điệu giận hờn ấy làm Hành Liên Uyên lắc đầu, bên môi hiện lên nụ cười. Xem ra hắn khổ thật rồi... nàng ấy kể cả mơ cũng không tha thứ cho hắn nữa.

Hành Liên Uyên đứng dậy, đi đến bên giường, hắn gọi: “Hoa nhi, Hoa nhi?” Đáp lại hắn là cái tay định đánh lên của Hình Hoa Hoa, may hắn nhanh tay cản lại nếu không gương mặt đẹp của hắn sẽ in dấu tay của nàng.

Hành Liên Uyên gọi mãi không được đành tự mình nâng Hình Hoa Hoa dậy, lại bế ngang người nàng lên, cho đầu nàng ngả vào vai mình rồi bế đi ra khỏi nhà gỗ. Vừa mở cửa thì cảnh tượng Ấm vệ của mình thân ướt sũng nằm dưới đất phơi nắng đập vào mắt Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên: “...” Hết lời để tả tâm trạng hắn lúc này.

Dạ Di nằm trong nắng: “...” Vương gia, chuyện này bình thường như quần áo vừa giặt xong thì phải phơi nắng, huống chi thuộc hạ không thể cởi trần ra được, đành phơi luôn người thôi.

Hành Liên Uyên thu ánh mắt nhìn Dạ Di, bước chân về phía chiếc xe ngựa đã chờ lâu ở trước mặt. Đặt Hình Hoa Hoa lên xe ngựa một cách cẩn thận, hắn mới an vị ngồi xuống, còn Hình Hoa Hoa vẫn ngủ như heo đã chết.

...

Hình Hoa Hoa tỉnh lại đã là sáng hôm sau. Nàng mệt mỏi vươn vai rồi đột nhiên khựng lại. Nàng hôm qua cùng hắn đi rừng, núi dạo chơi... sau đó tới ngôi nhà, sắm sết bất chợt kéo tới, nàng sợ quá tí thì ngã, nhờ hắn kéo lại nên mới không ngã... Sau đó trời đổ mưa, hắn mang nàng vào trong nhà gỗ, nàng sau đó nữa ngủ thiếp đi trong lòng hắn thì phải.

Nghĩ tới đây Hình Hoa Hoa cười, mặt hơi hồng lên. Hôm qua hắn đưa nàng về, nàng tỉnh lại, chỉ là vẫn mơ màng màng.

[Để CỬ + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta!]

[Hai chương một ngày sau này lâu ra]

30. Chương 28: Phạt!

Hình Hoa Hoa đang xấu hổ thì đầu nghĩ tới tên Oải Phi, cảm xúc tan biến. Oải Phi là ai?

Hình Hoa Hoa tự gõ lên đầu mình, gõ đến đâu kêu “A” Lên mới dừng. Tau đếch thấy ai tự gõ tự kêu như con tau. Dù gõ thế nào vẫn không nhớ ra, Hình Hoa Hoa bất chấp tất cả đâm đầu vào tường. Tư thế đầu cúi, hướng tường, hai chân bước lùi lấy đà. Một, hai, ba...

Và rồi... Hình Hoa Hoa ngã lăn ra đất.

Hình Hoa Hoa ôm đầu, tự dưng cảm thấy bản thân thật CMN ngu người, ngu cả não mà. Ai... đau đầu quá đi!

Sao Tiểu Xinh đẹp ta tự ngược mình như vậy? Máu O chứ có phải máu M đâu?!

Hình Hoa Hoa đứng dậy, một thân váy hai dây dài, mang màu tím thủy chung. Tóc dài xõa ra sau, che đi lưng hỏ và bờ ngực như bức tường ấy. Gương mặt không son phấn, hồng hào, tự nhiên. mắt không mang một hình ảnh gì, bờ môi bữu bữu, hai tay chống hông. Lúc này đầu đó trên mặt nàng hiện ra vẻ thiếu nữ vì tình bực dọc.

Theo như nàng biết, nếu hắc có tình cũ thì ắt sẽ có người lôi lên, truyền từ đông sang tây rồi lan ra thành tin đồn từ lâu đi, hôm qua thì không nói... nhưng hôm nay, có thấy Yến Yến nói gì với nàng đâu?

Hình Hoa Hoa vò tóc. Thật CMN mệt não! Mệt người!

“Tỉ tỉ, người của lão phu nhân đến, nói sao không thấy tỉ tỉ sang vấn an..” Giọng Yến Yến từ ngoài cửa truyền vào.

Hình Hoa Hoa “Ừ.” Một tiếng. tay với lấy áo choàng dài, màu trắng viền tím, có họa tiết lạ mắt phía trên bề mặt.

Tay buộc hai phần tóc mai ra sau, cố định bằng kẹp hoa tím nhỏ nhắn. Khi mọi thứ Hình Hoa Hoa cho là hoàn tất, chỉnh chu rồi mới nhanh chóng bước ra mở cửa. Hình Hoa Hoa vừa mở cửa liền nhìn cô bé trước mắt đang ngồi xổm nghịch hòn đá bằng vẽ mặt thích thú thì mỉm cười, hiền dịu đưa tay ra, “Đi.” Yến Yến ngẩng đầu, “Muội được đi sao?” Ngây ngô, chờ mong, vui mừng. Vẽ mặt ấy làm Hình Hoa Hoa thấy bản thân có tội.

Đáng lẽ nàng nên dẫn Yến Yến ra ngoài, trẻ con ít nhiều cũng nên có bạn bè, có niềm vui. Nàng hơi vô ý rồi mà.

Hình Hoa Hoa véo bờ má hơi có tí thịt của Yến Yến, “Đương nhiên, vấn an Tổ mẫu xong chúng ta ra ngoài dạo chơi.” Nàng còn muốn nghe ngóng tin tức về Oải Phi nữa.

Yến Yến ngoan ngoãn đứng dậy, phủi bụi trên y phục rồi mới đưa tay ra để Hình Hoa Hoa dắt.

...

“Hoa Hoa Vấn an Tổ mẫu.” Hình Hoa Hoa đứng trước các Di nương sau hai vị Phu nhân, đối diện diện với Hình lão phu nhân.

Hình lão phu nhân mãi không nói gì, làm lơ nàng đi.

Di nương ở đây thấy vậy lấy tay che miệng cười trộm.

Hình Hoa Hoa thấy nhưng không bận tâm, vẫn hòa nhã nói: “Tổ mẫu, người có chuyện sao?”

Hình lão phu nhân ban cho nàng một cái trừng mắt. Còn dám hỏi? Ngày hôm qua không kịp trừng trị thì đã đi với nam nhân! Bà ta chết rồi à? Dám không tới vấn an. Quy củ vứt sau gáy?

Hôm qua làm bà ta một bụng tức tối không chỗ phát tiết.

“Người đâu! Mang gia pháp ra! Giữ nhị tiểu thư...” Chưa trọn câu chữ, Hình Hoa Hoa cắt ngang lời nói Hình lão phu nhân: “Tổ mẫu, ta phạm lỗi gì?”

“Nhị tiểu thư hôm qua không tới vấn an Lão phu nhân.” Một vị phu nhân lên tiếng.

Hình Hoa Hoa cười, “Tổ mẫu vì chuyện này? Là Hoa Hoa sơ ý, chỉ là một ngày không vấn an không có nghĩa sẽ đến hai lần, ba lần, thành thói quen.”

“Về việc phạt. Nếu tổ mẫu nhất thiết muốn phạt thì cho Hoa Hoa chép kinh phạt. Hoa Hoa thân nữ nhi, tay chân yếu mềm không chịu nổi gia pháp.” Hình Hoa Hoa ròng dài, chậm rãi tuôn chữ câu ra.

Một bộ dạng bình tĩnh, mà người nghe thấy lại cảm giác mặt nàng thật dày cũng thật có lý!

31. Chương 29: Khôn Khéo Của Nhị Phu Nhân. [gặp Lại Hoa Cúc]

“Hình Hoa Hoa! Ta là chủ! Là tổ mẫu người! Người dám phản bác? Nói một cái mười?” Hình lão phu nhân đập mạnh lên bàn, mắt trừng lớn.

“Hoa Hoa không dám. Hoa Hoa đang tự cứu mình, đó là lẽ thường tình của mỗi người, mỗi vật. Tổ mẫu, mong người suy xét chút.” Hình Hoa Hoa trầm tĩnh nhìn Hình lão phu nhân.

Mỗi người đều có quyền tự cứu mình mà chẳng cần hỏi ý ai hết. Nàng mới không ngu không tự cứu.

Cơ mà Hình lão phu nhân này... rõ đang phát tiết chuyện rương vàng đây. Tức tối đến run người luôn rồi.

“Ngươi! Được!” Hình lão phu nhân nghẹn họng, thốt ra được hai từ thì cũng ngã ngồi xuống ghế. Ma ma bên cạnh thấy thế vội xoa lưng, ngực cho Hình lão phu nhân.

Hình Hoa Hoa khẽ cười, “Tổ mẫu, mong người đừng vì bận tâm Hoa Hoa quá mà hao tâm, lao lực. Hoa Hoa chờ giấy mực của tổ mẫu.”

Nàng nói xong rơi đi, bỏ mặc ánh mắt ghét bỏ của tất cả.

Phạt cứ phạt, nhưng đánh nàng? Mơ đi!

...

Ma ma xoa lưng cho lão phu nhân không nhịn được nói: “Nhị tiểu thư đúng là, lão phu nhân tuổi đã cao, lẽ ra không nên đòi co như vậy.”

“Nhị tiểu thư là người nào? Ngươi là phận hầu hạ có quyền trách cứ?” Vị vừa nói là Tam phu nhân, một người tính tình chuẩn nữ phải sáng nắng chiều mưa tối khó ưa.

Hình lão phu nhân quát lên: “Đủ! Ngươi chuẩn bị giấy mực cho Nhị tiểu thư chép ngàn chữ quy củ.” Câu sau nói với Ma ma.

Ma ma gật đầu rồi đi làm.

“Con thấy bắt Nhị tiểu thư chép là được, nếu không theo tính tình Nhị tiểu thư... ắt sẽ nói chúng ta hành hạ con bé cho người nghe, lỡ lọt tai bề trên sẽ không hay.” Nhị phu nhân góp ý.

Hình lão phu nhân hừ lạnh, “Mặt mũi còn đâu với nó? Theo đuổi kĩ nam, thanh danh mất hết.”

Nhị phu nhân lại nói: “Thì bắt con bé chép thôi, dù sao con bé cũng vớt vát lại rồi. Ngươi xem mấy bức tranh này đi, chính con bé vẽ, tài như này gả cho Uyên vương gia nữa, sau Nhị tiểu thư được sủng ái thì chúng ta cũng nở mặt mày.” Sau không khéo còn có thể nhờ cậy.

Hình lão phu nhân không nói. Bà ta nhất định không nuốt cục tức này!

...

“Kẹo hồ lô đây...” Tiếng rao bán đan xen, trên đoạn đường đông người, trong sự náo nhiệt ấy có hai bóng dáng đang vui vẻ trêu nhau. Tay cầm kẹo hồ lô, vừa ăn vừa chơi vừa cười vừa đùa.

“Yến Yến, chúng ta đi vào kia ăn đi?” Hình Hoa Hoa nhai kẹo hồ lô nhồm nhoàm.

“Khoan đã, tỉ ơi, bà lão kia...” Yến Yến nín tay Hình Hoa Hoa, tay khác chỉ về phía xa một bà lão quần áo rách rưới, người lấm lem đất bẩn đang ngã ra nhưng không ai đỡ.

Hình Hoa Hoa nhìn bà lão ấy rồi nhìn Yến Yến, một tay vỗ trán. Cả đoạn đường cho tiền người khổ, chỉ cần Yến Yến thấy là sẽ tỉ ơi.

A hu hu... tiền mang đi gần hết rồi!

Hình Hoa Hoa vẫn là theo ý Yến Yến.

Nàng bước tới gần bà lão, không ngần ngại cúi người đỡ bà lão dậy nhưng có vẻ khó khăn.

Bồng một đôi tay vươn ra giúp nàng đỡ bà lão. Chờ khi đỡ bà lão dậy, Hình Hoa Hoa mới mở miệng nói lời cảm tạ.

Đập vào mắt nàng là khuôn mặt quen lại lạ cùng giọng nói ấm: “Hoa Hoa, lâu không gặp muội.”

Hình Hoa Hoa: “...” Lâu không gặp? Mấy ngày thôi mà lâu? Tương tư Tiểu Xinh Đẹp ta à? Khoan! Gia Minh? What? What! What?!

Hình như nàng bị say nắng thì phải? Ừ! Ừ hãy tỉnh táo lại đi nào!

Hình Hoa Hoa vỗ mặt nhưng gương mặt trước mắt chỉ thay đổi thành nét lo lắng chứ không biến mất.

Gia Minh khó hiểu nhìn Hình Hoa Hoa há mồm nhìn mình, Gia Minh ngu ngơ hỏi: “Mặt ta dính gì sao?”

Hình Hoa Hoa cười trừ, “Hả há... không có.” Chỉ là gặp lại tình cũ à nhầm, người từng quen thôi mà.

[Đề Cử + Cmt + Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta nhé!]

32. Chương 30: Mua Tin Oải Phi 1

Gia Minh nhìn Hình Hoa Hoa, bỗng hỏi: “Nghe nói muội sắp gả cho Uyên vương gia?” Lời mang chút ngập ngừng.

Hình Hoa Hoa cười như không cười đáp: “Đúng vậy.” Gần hai tuần nữa thôi, dù có chuyện gì thì nàng vẫn gả cho hắn! Tin vào bản thân sẽ làm hắn động lòng. Hình Hoa Hoa nghĩ tới đây, mắt đen to hiện ra tự tin, một tia sáng hi vọng xuất hiện trong mắt, làm nàng xinh đẹp hơn.

“Muội... là quyết định của muội?” Ánh mắt Gia Minh ngờ vực. Hoa Hoa thật sự... vậy cũng tốt.

Uyên Vương gia đã đồng ý rồi chắc sẽ đối Hoa Hoa tốt, Với cả Uyên vương gia tính cách ôn hòa, khiêm nhường. Nhấn nại sẽ chịu được tình cách Hoa Hoa.

Nhưng Uyên vương gia có thể một lòng một dạ với Hoa Hoa?

Ai cũng biết Uyên vương gia nâng niu một tín vật, cái đáng nói là tín vật này do Nhược Oải Phi, nữ nhi duy nhất của Binh Bộ Thượng Thư, đồng thời là thanh mai trúc mã với Uyên vương gia. Mối tình giữa Nhược Oải Phi và Uyên vương gia. Lo Hoa Hoa vì chuyện này sẽ khổ.

“... Ừ.” Giọng Hình Hoa Hoa lạnh nhạt. Nhìn Gia Minh như vậy, nét mặt, giọng điệu... lo cho nàng?

Phải rồi, bao năm Hoa Hoa theo đuổi bên hắn ta, ít nhiều không tình nam nữ cũng tình huynh muội, bằng hữu. Không lo mới hơi lạ.

Hình Hoa Hoa suy nghĩ chốc lát, lên tiếng: “Ta đi trước. Cáo từ.” Rồi bước chân nhanh hơn. Yển Yển ở sau từ biệt bà lão, lon ton chạy theo sau nàng.

Gia Minh nhìn bóng nàng, lắc lắc đầu.

...

Tại một tửu lâu nhỏ. Hình Hoa Hoa giả dạng thành nam nhi, tóc đuôi ngựa, y phục nam màu đỏ đất. Một thân phong lưu phóng khoáng nhảy qua bậc cửa tửu lầu, đi về phía bên trái. Mắt nhìn nữ nhân trung niên có đôi mắt như chú chuột, trên người mang y phục đơn sơ đang đứng. Hình Hoa Hoa mỉm cười, cà lơ cà phớt bước tới gần, cất giọng: “Bà chủ trẻ đẹp, lại gặp.”

Nữ nhân trung niên được gọi là bà chủ thấy Hình Hoa Hoa thì tươi cười, “Ai ôi, Linh công tử, mới tới đã dẻo miệng vậy rồi.”

“Hôm nay muốn mua hay bán đây?” Bà chủ thăm dò. Vị này hai ngày trước tìm tới đây, tìm sát thủ, trả cho bà ta một trăm lượng bạc... lần này tới là làm gì nữa?

Hình Hoa Hoa liếc nhìn, cười nhe răng trắng. Đây là nơi hầu như có tất cả tin tức, nó cũng có thể quảng bá cho bạn, nếu bạn có nhu cầu. Ví dụ bạn vừa thành lập nhóm sát thủ đi, chỉ cần đưa tiền, sẽ được họ quảng bá. Ở đây bán tin tức cũng mua tin tức. Nàng đã tìm hiểu nhưng vẫn không ra, đành tới đây, đỡ tốn thời gian.

“Ta mua nhé!” Hình Hoa Hoa vừa nói vừa giơ tờ giấy ghi hai chữ Oải Phi lên.

Bà chủ nhìn rồi nói: “Linh công tử, mời vào đây.” Bà chủ di chuyển, bảo Hình Hoa Hoa theo.

...

Bà chủ ngồi xuống ghế, hỏi: “Không biết người biết họ của người người muốn tìm?”

“Ta chỉ biết hai chữ Oải Phi, bà chủ có thể giúp không?” Hình Hoa Hoa nhìn bà chủ.

Bà chủ cười khẽ, “Ba trăm lượng bạc, nhưng không chắc có phải người kia, Linh công tử dám mua không?”

Hình Hoa Hoa: “Sao nhiều thế?” Sao không đi cướp đi!

Bà chủ chậm rãi giải thích: “Tin tức này đã bị chặn bằng rất nhiều tiền, được người bảo vệ không cho tiết lộ, ba trăm lượng bạc là rẻ. Nhớ là tiền trao cháo múc.”

Hình Hoa Hoa thấp giọng, “Được rồi! Ta mua! Đây.” Thật cmn! Nàng phải đi kiếm tiền thôi.

Hình Hoa Hoa lấy ra từ tay áo rộng của mình một rương vừa và một rương nhỏ trong người, làm bà chủ trở mắt nhìn.

Sau khi đếm đủ ba trăm lượng bạc. Bà chủ có chút không tiếp thu được... Ba trăm lượng bạc giấu trong người? Ngân phiếu thì không nói! Đây là thời bạc đầy!

[Đề Cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta nhé!]

33. Chương 31: Mua Tin Oải Phi 2 [hóa Ra Là Thế.]

Kinh thành chỉ một người, là nữ tử. Nhược Oải Phi, là thanh mai trúc mã với Uyên vương gia đồng thời là nữ nhi duy nhất của vị quan, Binh Bộ Thương Thư, Nhược Bính. Từng mang danh Uyên vương phi tương lai... nhưng vì mất đi trong sạch nên tự mình từ bỏ danh này, từ bỏ tình cảm, mối lương duyên đẹp với Uyên vương gia. Ba năm trước mất tích không lý do, giờ vẫn không có tin tức.

Hình Hoa Hoa nghĩ lại những gì bà chủ kể lại, bước đi dần chậm, cả người chìm trong suy tư, buồn rầu.

Nếu thật như vậy... nàng làm sao đây?

Hôm đó, hần bất giác gọi tên Nhược Oải Phi, thêm tin tức này, đủ biết là thật. Quan trọng là lòng hần có tên Oải Phi... và hần như còn yêu Nhược Oải Phi rất nhiều.

Hình Hoa Hoa trở về Hình phủ.

Không hề hay biết trước đó mình bị theo dõi và sắp bị tố cáo gặp tình cũ.

...

Uyên Vương Phủ - Thư Phong.

“Vương gia...nàng ta vốn không xứng với người!” Giọng nói cực kì gắt này vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng trong thư phòng. Nữ nhân có gương mặt thanh tú, một thân màu xám tro, nữ nhân ấy đang quỳ dưới đất, trước mặt Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên nâng mắt, chờ đợi nữ nhân ấy nói tiếp.

Nữ nhân tiếp tục nói: “Hình Hoa Hoa vẫn còn tư tình với kĩ nam, thuộc hạ tận mắt nhìn thấy! Hơn nữa nàng ta còn điều tra về vương phi nữa! Nàng ta nhất định có lòng ác với vương phi nên làm vậy!” Nữ nhân ấy vừa nói, khuôn mặt theo lời nói hiện ra tức giận, méo mó.

Hành Liên Uyên vẫn yên lặng nhìn, chỉ là trong lòng đã phủ nhận. Hần biết, vương phi mà Diệu Hạ nói là ai, nhưng hần tin Hoa Hoa không có lòng ác gì.

Diệu Hạ (nữ nhân) thấy Hành Liên Uyên vẫn không phản ứng gì, lại nói: “Vương gia! Hình Hoa Hoa thật sự không cả đáng rửa chân cho vương phi! Nàng ta sao có tư cách cùng người! Thay vương phi chứ!”

Hành Liên Uyên lúc này mới chậm chậm mở miệng: “Diệu Hạ. Ta giao nhiệm vụ bảo vệ Hoa Hoa cho người, kêu người quan sát xung quanh nàng ấy xem có nguy hiểm? Không phải bảo người quan tâm, để mắt tới chuyện nàng ấy làm. Nếu người không làm được thì để ta giao cho người khác.”

“Giờ thì tự vả miệng vì lời người vừa nói đi.” Dứt lời, Hành Liên Uyên tiếp tục công việc của mình.

Diệu Hạ dù không phục vẫn tự vả miệng mình, từng tiếng bốp bốp phát ra.

Diệu Hạ là nữ ám vệ được đào tạo ra để bảo vệ vị vương phi tương lai... và Diệu Hạ lúc trước bảo vệ cho Nhược Oải Phi, Diệu Hạ từ trước tới giờ luôn gọi Nhược Oải Phi là vương phi, mãi ở phe Nhược Oải Phi nên ả ta rất chướng mắt Hình Hoa Hoa.

Vương gia muốn ả bảo vệ Hình Hoa Hoa, ả mới nhân cơ hội theo dõi, ngờ đâu phát hiện tâm đen tối của Hình Hoa Hoa. Hừ! Ả sẽ ngăn chuyện này! Cùng lắm giết.

...

“Hắt xì...” Hình Hoa Hoa bên này liên tục hắt hơi.

Vong nào nhắc đến bà đây thế?

Yến Yến lo lắng hỏi: “Tỉ tỉ? Bị bệnh sao?”

“Muội có biết lý do khi mình đột nhiên hắt hơi là gì không?” Giọng Hình Hoa Hoa bí hiểm.

Yến Yến lắc đầu. Hình Hoa Hoa thấp giọng: “Vì mình quá xinh, xinh thì nhiều người ghen tị, ghen tị thường đi kèm nói xấu sau lưng, mà khi họ nói xấu, nhắc đến cái tên đẹp của mình thì có khả năng mình hắt xì. Hiểu không?”

Yến Yến: “Không ạ.”

Hình Hoa Hoa: “...” Đâu... phụ! Tự chôn mình rồi.

Yến Yến lúc lâu mới hỏi: “Mà tỉ có chuyện gì buồn vậy?” Nàng thấy từ lúc về, tỉ tỉ luôn ôm mặt, ỉu xìu.

Hình Hoa Hoa tự cắn môi, “Ta phát hiện Liên Uyên yêu nữ tử khác.”

Yến Yến tuy không hiểu mấy nhưng vẫn thật tâm an ủi, “Hả? Thôi, tỉ đừng buồn nữa... Ma ma từng nói, có chuyện cũng phải tĩnh tâm, suy nghĩ kĩ, rồi sẽ ra cách giải quyết.”

“Ta đã có cách của mình, chỉ là buồn này là tự nhiên... ngày sau là hết ấy mà.” Hình Hoa Hoa nói xong xoa đầu Yến Yến, “Cảm tạ muội vì cho ta lời an ủi.” Nàng sẽ cưới đồ mỹ nam! Giành lấy tình yêu!

[Đề Cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta nhé!]

[Càng về sau tình cảm nam chính giành cho nữ chính sẽ rõ hơn.]

34. Chương 32: Không Muốn Huynh Khó Xử. [mười Đồ Náo Loạn Đại Hôn]

Đêm tối, trăng khuyết trên trời sáng ngời cùng những ngôi sao lung linh...

Nhược Oải Phi mắt mê ly nhìn qua cửa sổ trong căn phòng chỉ có ánh nến và những mảnh lụa đang bay. Đôi mắt nàng ta nhìn vào trăng sao trên trời ấy. Hai tay vẫn là xiềng xích nặng nề, trên người đã đổi y phục, bộ y phục màu hồng, trên bề mặt thêu bướm bằng tơ vàng, phần tay áo rộng, bộ y phục lạ mắt này như không hợp với Nhược Oải Phi bây giờ. Nữ nhân mang vẻ ma mị, gương mặt yêu nghiệt. Nhưng Nhược

Oải Phi thích bộ y phục này, nó là thứ duy nhất nàng ta giữ được, là bộ y phục Hành Liên Uyên đích thân thêu. Nàng ta mặc nó để có thể cảm nhận chút ấm áp của Hành Liên Uyên.

Nhược Oải Phi trong lòng nao nao vì nàng ta lại nhớ tới một bóng dáng mà đã lâu nàng ta không thấy...

Liên Uyên... liệu ta có thể thoát ra? Kịp thời thấy huynh mặc hỉ phục không? Dù là tân nương không phải ta...

“Tiểu thư... người đừng nhớ đến Uyên vương gia nữa...” Giọng nói đau lòng thay này thức tỉnh Nhược Oải Phi. Giọng nói ấy phát ra từ miệng thiếu nữ có vết sẹo ở mắt ngồi trước mặt Nhược Oải Phi.

Nhược Oải Phi quay đầu, nhìn nô tì thân cận vì trung thành với mình mà cũng bị bắt chung, ba năm ở với mình, chăm sóc mình.

Nhược Oải Phi cử động môi, “Mẽ U, sao người nói vậy?” Tuy không phát ra tiếng nhưng Mẽ U (thiếu nữ) vẫn hiểu.

“Còn gần mười ba ngày nữa là đại hôn diễn ra, đại hôn của Uyên vương gia, hôn sự này chính Hoàng Thượng ban... tân nương là đích nữ phủ Thừa Tướng - Hình Hoa Hoa. Người ta là mỹ nhân mới nổi, là nổi cùng Uyên vương gia! Tiểu thư, Uyên vương gia chờ người ba năm, cuối cùng giờ từ bỏ, người cũng đừng nhớ nhung nữa, nó sẽ làm người đau thêm thôi.” Lời này nói ra, như chủy thủ bén nhọn đâm thẳng tim của Nhược Oải Phi.

Nhược Oải Phi cố nuốt ngược nước mắt đang chuẩn bị rơi, nàng ta chỉ biết tự hành mình như vậy.

Mẽ U lắc đầu, chuyển qua chuyện khác, “Tiểu thư, vị Hình Tự Ngọc kia nói có thể giúp chúng ta, chỉ là có điều kiện... nàng ta muốn chúng ta náo loạn đại hôn của Uyên vương gia... để Uyên vương gia cùng tất cả mọi người ở trong đại hôn hôm ấy biết người còn ở đây, còn tồn tại.”

Lần trước tiểu thư phát hiện có người theo dõi bọn họ, tiểu thư nghĩ chắc là người của một nữ nhân nào đó. Tiểu thư mới nghĩ ra cách để thoát là thử đàm phán với nữ nhân sau lưng người kia, để họ cứu thoát tiểu thư ra nơi này, quả thật như tiểu thư nghĩ, là nữ nhân tên Hình Tự Ngọc.

Hình Tự Ngọc đồng ý giúp và đưa ra điều kiện này, biết tiểu thư có khả năng không đồng ý nhưng đây là cơ hội hiếm có... đành dù tiểu thư không đồng ý vẫn làm.

Nhược Oải Phi nghe xong lập tức lắc đầu, môi cử động: “Không được! Chúng ta không thể!”

Mẽ U khuyên: “Tiểu thư sống vì người khác quá nhiều rồi. Hãy vì mình một lần đi! Chỉ thế tiểu thư mới có thể thoát khỏi đây.”

Dù sao chỉ náo loạn... tin chắc Uyên vương gia sẽ không để đại hôn mình hỏng.

Nhược Oải Phi vẫn lắc đầu, náo loạn đại hôn của huynh ấy... chẳng phải sẽ làm Hình Hoa Hoa cả huynh ấy khó xử, nàng ta không làm được!

“Tiểu thư, nô tì đã quyết, về sau nô tì sẽ nhận phạt.” Mẽ U không để ý muốn Nhược Oải Phi nữa.

...

Hình Hoa Hoa ngồi trong vùng đầy giấy trắng đều có một chữ lớn Quy Củ. Tay cầm bút, miệng thì lầm nhảm: “Một nghìn chữ...” Câu nói vừa hết, phía cổ nàng có thêm một vật nhọn sắc kề lên, tiếp theo là giọng nữ nhân băng lạnh: “Không ngờ Hình Nhị tiểu thư có nhã hứng luyện chữ đêm khuya đấy.”

Hình Hoa Hoa mặt không biến sắc, thản nhiên nhai lại lời nói: “Ta cũng không ngờ có người nhắm vào ta, sai một ma nữ đến đây đấy.” Giọng này chuẩn nữ phái rồi.

Người mặc đồ đen sau lưng Hình Hoa Hoa là Diệu Hạ. Diệu Hạ ngờ vực, “Người... không sợ ta?”

“Sợ? Ta sợ chứ.” Hình Hoa Hoa nói rồi một tay nhanh lẹ ném cây bút đang cầm ra sau, Diệu Hạ theo bản năng nghĩ là bút có gì nên nghiêng người tránh đi, Hình Hoa Hoa tranh thủ giờ tay giữ lấy cánh tay cầm chủy thủ của Diệu Hạ dùng lực giữ chặt và đứng lên. Thân hình nhỏ nhắn hơn, thấp hơn Diệu Hạ chút.

Cảm nhận được sức lực lớn, Diệu Hạ bất ngờ, “Người biết võ công?” Nàng ta rõ nhỏ bé, yếu đuối, tay như trói gà không chặt vậy mà lực lớn thế sao?

Hình Hoa Hoa qua loa đáp: “Thân nữ nhi, học chút võ để phòng thân thôi. Ta đã đắc tội ai thế?” Câu sau là Hình Hoa Hoa hỏi.

Diệu Hạ hừ lạnh, “Người có lòng đen với Vương phi của ta! Vương phi tuy không để ý nhưng ta vẫn phải giết người.”

Hình Hoa Hoa há mồm, “Woa... người chơi bách hợp hả? Thật thương vợ nha! Không đúng! Ta có quen ai là Vương phi đâu? Lòng đen cái gì chứ?” Bà đây hiền lành lắm, ít gây thù, với mới ở đây vài ngày, gặp nhiều cũng chỉ lướt qua. Thế đéo nào bị oan a! Cơ mà Vương phi là tên gái hay trai nhỉ? Lý nào nam nhân để thê tử đi đánh, không sợ thê tử đau tay sao?

Diệu Hạ: “...” Nghe không hiểu nàng ta nói gì.

Diệu Hạ cố rút tay về, dùng sáu phần lực mới rút ra thành công, Diệu Hạ tiện thể khứa sâu lên mu bàn tay Hình Hoa Hoa một vết, Hình Hoa Hoa phản ứng lại khi rút tay về thì trên mu bàn tay ngọc đã hiện ra vết khứa sâu và đang rỉ máu.

[Đề Cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta nhé!]

[Hóng chương sau không? Cmt đê!]

35. Chương 33: Sự Tức Giận Của Hình Hoa Hoa. [diệu Sa]

Hình Hoa Hoa nhìn giọt máu tươi từ từ chảy xuống thì nhú mày, hàng mi dài điệu đà che đi sự tức giận dâng trào trong mắt đen to.

“Nếu nó lưu lại sẹo thì tay người cũng không lành.” Từng câu nói âm u phát ra từ miệng Hình Hoa Hoa, khó hiểu đến thế. Diệu Hạ hơi dơ người vì chất giọng của nàng, như giọng ma quỷ, lạnh lẽo, ám ảnh, vang vọng cứ thế quay quanh tai ả ta.

Khi tiếng rắc vang là lúc Diệu Hạ tỉnh lại thì Diệu Hạ cảm thấy thật buốt và đau, hóa ra là từ cổ tay cầm chủ thủ truyền tới.

Diệu Hạ không thể tin nhìn người trước mặt. Sao nàng ta có thể? Bê... bê gãy tay ả ta?

Hình Hoa Hoa co giãn bàn tay, tiếng rắc rắc lần nữa vang, Hình Hoa Hoa đứng đó, một bộ dạng như quỷ đêm, khuôn mặt xinh đẹp đến làm người lạnh toát. Hình Hoa Hoa miệng phun ra một chữ: “Cút.”

Diệu Hạ trố mắt, cuối cùng thất thểu rời đi nhưng ánh mắt nhìn Hình Hoa Hoa rõ là không cam tâm lại đan xen sợ sệt.

Căn phòng chìm vào yên ắng, Hình Hoa Hoa vẫn đứng yên, lúc sau mới động, đi tìm hòm thuốc, vừa đi vừa chữa ở trong lòng.

Thật mẹ nó! Đau như chưa từng bị đau! QQ ma nữ! Cầu người sớm bị Vương phi gì đó thả chó tiễn vong! [Có thể hiểu là bị chia tay, đá~]

...

Uyên Vương Phủ - Đài Vũ.

“Diệu Hạ.” Giọng nữ tử nhẹ nhàng lọt vào tai Diệu Hạ.

Diệu Hạ dừng bước, nhìn nữ tử mang màn che đen rồi buông lời đe dọa: “Diệu Sa, nếu muội dám nói với Vương Gia chuyện vừa rồi thì đừng trách ta!”

Đó là Diệu Sa, tử muội của Diệu Hạ, cũng là ám vệ đào tạo ra để bảo vệ Vương Phi.

Khác với Diệu Hạ, Diệu Sa đứng về phía Hành Liên Uyên. Tất cả tình huống vừa rồi Diệu Sa đều thấy, vì Diệu Sa được thay thế cho Diệu Hạ, bảo vệ Hình Hoa Hoa, chỉ là vừa rồi sơ suất bị Diệu Hạ điểm huyết nên không thể xuất hiện.

Diệu Sa lạnh nhạt, “Diệu Hạ, sao tử cố chấp? Nhược tiểu thư ngày ấy đã kiên định rời bỏ Vương Gia, để Vương Gia âu sầu bao năm! Giờ có một người làm Vương Gia vui hơn thì tử định phá hỏng? Tử tốt nhất nên tự thú tội, nếu không ta sẽ tố cáo tử.” Diệu Sa nói xong mặc Diệu Hạ, đi khỏi.

Diệu Hạ nghiêng răng ken két.

Hình Hoa Hoa có gì tốt... Ta sẽ không cho người bước vào Uyên vương phủ!

...

Sáng sớm.

Hình Hoa Hoa mắt sưng như con gấu trúc, lý do thiếu ngủ, đây là nỗi khổ của một con ngủ hay quậy, đây cũng là lý do nàng ghét bị thương, mỗi lần bị thương là y như rằng mất ngủ vì sợ động vào vết thương.

Đệt mọ cái số nợ nời!

Đệt mọ vết thương!

Đậu phụ ma nữ!

Đau thấy tổ tiên luôn rồi!

Hình Hoa Hoa sự thật là đến quỳ thủy (Ta lấy trên mạng. Nghĩa là kinh nguyệt của con gái~) nên giờ như một con sư tử cái hà đông, cẩn thận nó tấp một cái là chết mẹ đó.

Hình Hoa Hoa: “...” Bà đây đã nói bà đây tuổi heo! Có tả thì cũng tả là Heo Rừng Thành Tinh chứ!

Tác giả: “...” Ta chợt nhận ra, chúng ta biến thái ngang nhau.

Hình Hoa Hoa: “...” Xôi Xéo, Trứng Cút!

...

Năm ngày trôi qua nhanh chóng, tất cả đã được chuẩn bị gần xong, ngày đại hôn diễn ra chỉ còn cách một tuần nữa.

Hôm nay Hình Hoa Hoa được Quý Phi cho người đưa vào cung.

Đứng bên ngoài Họa Yến Cung lung linh, sự lung linh thiên nhiên, vì ở đây không khác gì hoa viên... nhưng hoa viên chủ yếu là hoa còn ở đây là cây. Màu xanh cùng màu ủa vàng của lá cây hòa vào nhau đẹp mắt làm sao. Những bóng cây to lớn che đi tia nắng dịu nhẹ, khi ngẩng đầu thì sẽ thấy màn lấp lánh của lỗ hổng tán lá vào lúc ánh nắng xuyên qua ấy. Thiên nhiên, dễ chịu, thư thái.

Hình Hoa Hoa nhìn mà thích thú... Quý Phi là người yêu thiên nhiên rồi.

[Đề Cử + Cmt +Theo dõi truyện để ta có thêm động lực, nhớ để lại dấu vết bằng cmt để ta biết nhé! Nhớ soi lỗi chính tả cho ta nhé!]

[Chương nè nữ chính ngẫu phải hãm?]

36. Chương 34: Con Có Yêu Liên Uyên Không? [[cả Đời?]

Hình Hoa Hoa trước mặt Quý Phi, nàng khom lưng: “Hoa Hoa bái kiến mẫu phi.”

Quý Phi mỉm cười: “Miễn lễ. Qua đây ngồi với ta.” Hình Hoa Hoa tạ một tiếng, bước chân tới gần Quý Phi rồi ngồi xuống.

Quý Phi mặc trên người y phục màu lam thêu hoa mai trắng, từ eo trở xuống đều là những đóa hoa mai trắng nhỏ. Mái tóc đen óng được chải đơn giản, trên cài trâm vàng gắn đá lam lấp lánh. Gương mặt xinh đẹp tuy có lưu vài nếp nhăn của tháng năm nhưng Quý Phi vẫn như nữ nhân còn thanh xuân. Mũi có thể coi là thẳng không chút gập ghềnh, đôi mắt đen chất chứa sự dịu dàng ấy quả thật với Hành Liên Uyên là một, thêm cái cằm hơi nhọn kia nữa.

Đôi môi Quý Phi như hình trái tim, phỉ màu cam đất. Tất cả là thanh nhã, giản đơn thêm mỗi cử chỉ rõ ràng nhẹ nhàng, người nhìn có thể nhận thấy vị này là một nữ nhân tính cách ôn hòa khiêm nhường.

Lần trước không để ý, giờ nhìn mới biết, tính cách ôn nhu của phu quân nàng từ mẫu phi thân sinh mà ra! Giống đến không thể giống hơn!

Quý Phi nhìn Hình Hoa Hoa rồi mở miệng khen: “Hoa nhi thật có nét, tiểu mỹ nhân như vậy mà, tài hoa cũng mấy ai bằng?”

Hình Hoa Hoa thản nhiên nói: “Mẫu phi, Hoa Hoa vô phép, người có gì thì cứ thẳng thắn, Hoa Hoa xin rửa tai lắng nghe.” Nàng không thích nghe lời ngon ngọt để vòng vo tam quốc mãi mới vào chuyện chính.

“Con đã nói vậy, mẫu phi cũng không ngại nữa. Các người ra ngoài hết đi.” Câu sau Quý Phi nói với cung nữ và thái giám. Cung nữ lẫn thái giám đồng thanh vâng một tiếng bước ra ngoài không quên đóng cửa.

Chờ khi cửa đóng lại Quý Phi thấp giọng nói: “Ta không để ý con vì gì muốn gả cho Liên Uyên, càng không để ý lúc trước con làm gì... ta để ý con có yêu Liên Uyên, nguyện ý thủy chung một đời với Liên Uyên?”

Hình Hoa Hoa khẽ đáp: “Hoa Hoa có, có yêu... nhưng nguyện ý một đời? Không chắc.” Một đời còn xa... huống chi mục tiêu trước mắt đặt ra chưa thành.

“Thử nguyện ý đi, ta chắc con sẽ không hối hận.” Quý Phi sờ lên đầu Hình Hoa Hoa.

Bà muốn thăm dò nữ tử trước mắt... xem có đủ chân thành, đủ yêu, đủ tự tin, đủ quyết đoán và thông minh hay không.. bà mới thật an tâm. Dù khi nghe Liên Uyên nói về Hình Hoa Hoa này có đặc biệt, khác. Nói về khác thì lúc trước đã khác.

Cái đáng nói ở đây là... Hình Hoa Hoa có thể khiến Liên Uyên cong môi khi nhắc tới, điều bao thiếu nữ khi theo đuổi không làm được.

“Hoa Hoa chưa hề quan tâm tới hối hận. Hoa Hoa xin mẫu phi cho con thêm thời gian, khi tình yêu của con chọn đã đủ chắc và chính con không thể dứt ra.” Hình Hoa Hoa nói xong Quý Phi nhú mày. Thời gian bao lâu cho đủ?

Khi Quý Phi định nói gì tiếp thì từ ngoài truyền vào giọng của Hành Liên Uyên cùng tiếng cửa mở. Hành Liên Uyên thông thả bước vào.

Hành Liên Uyên hành lễ xong, nói: “Mẫu phi, nhi thân tới đưa Hoa Hoa đi.”

Quý Phi nhìn Hành Liên Uyên rồi quay qua nhìn Hình Hoa Hoa, bà thở dài: “Được rồi. Hoa nhi, sau khi thành hôn phải nhanh chóng sinh cho ta hai đứa để ta bế đó! Giờ thì đi đi.” Quý Phi cười đến hiền hòa.

Lời lọt vào tai cả hai người, Hành Liên Uyên tí thì không đứng vững. Hình Hoa Hoa thì suýt phì ra nước miếng. Cả hai người đỏ mặt, người đỏ tai.

Hai người nhìn Quý Phi: “...” Chưa lấy, chưa gả đã bàn tới sinh con, còn hai đứa? Mẫu phi có tham quá không?

Quý Phi: “...” Ánh mắt như nhìn kẻ tham lam này là sao? Bà nói đủ số lượng có thể bế thôi. Hai tay hai đứa mà?!

“Nhi thân/Hoa Hoa không phiền mẫu phi nghỉ ngơi.”

...

[Cho ta tý động lực đi nào ~~~ Đề cử và bình luận khó lắm à? Cho ta cái nhận xét đi!!]

37. Chương 35: Ngoại Truyện : Giặc Con

Tối hôm ấy Hành tổng tài đi làm về, cả người mệt mỏi lần ra giường. Con heo tức Hành phu nhân, vợ Hành tổng tài đang ngủ như heo đã chết ngửi thấy hơi Hành tổng tài thì mở lớn mắt.

Hành phu nhân nhích lại gần Hành tổng tài, bò lên người Hành tổng tài và khê gọi: “Chồng ơi...”

“...” Không ai đáp lại

Hành Liên Uyên: “...” Đáp cái lông ấy! Đáp lại là hấn éo còn xương chôn!

Hình Hoa Hoa lại gọi: “Chồng à?”

“Khò khò...” Lần này đáp lại nhưng là tiếng ngáy to như tiếng trống vang.

Hình Hoa Hoa: “...” Ngáy kinh hơn cả cô! Mà khoan! Chồng cô nết na, thù mị lại giữ ý? Có bao giờ ngáy? Hay thằng nào con nào giả dạng? Trời đự... không phải chứ?

Hành phu nhân nghĩ nghĩ, quyết xác định thử chút.

Hành phu nhân há miệng, nhắm bên má Hành tổng tài cắn xuống.

“...” Một giây.

“...” Hai giây.

“...” Ba giây.

“Nửa đêm còn ngứa răng? Vợ, em nên tiết chế lại đi.” Hành tổng tài tay gờ gối che má mình. Hành phu nhân mồm ngáp gối, vẻ mặt đặc sắc.

Quả thật là chồng cô, mỗi lần cô định cắn ổng là ổng cho cô mồm ngáp gối như bây giờ vậy đó.

Sau đó Hành phu nhân nhả gối, rồi dùng tốc độ đến bàn thờ nhanh nhất lao vào Hành tổng tài, miệng thốt ra ba từ: “Làm tý đi chồng yêu?” À ta nhầm, là năm từ.

Hành tổng tài cười trừ, dịu dàng xoa đầu Hành phu nhân, “Chồng mệt, với lại còn chưa hỏi ý các con” Làm cái QQ! Một tuần thì hết cả tuần làm! Chưa cả tính những buổi chiều lễ trong tuần! Bốn năm, năm đứa, còn muốn sinh nữa sao?

Hành tổng tài bên ngoài nhã nhặn, nhưng lòng vô cùng nóng.

Hành phu nhân bĩu môi, bồng cửa mở, đầu của năm đứa bé thò vào, năm đứa bé đứa nào cũng là tiểu xinh trai, tiểu xinh gái.

Hai người trong phòng giặt mình, năm đứa bé cười gian, đồng thành: “Chúng con không ngại có thêm em, chỉ cần ba và mẹ cố gắng thôi.”

Hành Liên Uyên: “...” Trời má... mấy đứa này làm phản rồi! Nuôi ong tay áo nuôi cáo trong nhà! Hấn đi làm vất vả để kiếm tiền nuôi giặc lớn rồi!

Hình Hoa nháy mắt với năm đứa bé: Mai mẹ sẽ làm bánh kem và trà sữa đãi các con yêu

~~Năm đứa bé cười hi hí, “Chúc ba mẹ buổi tối ngọt ngào!” Rồi đóng cửa cái rầm.

...

Nghe nói Hành gia lại có thêm một tiểu xinh gái nữa ra đời~~ Tất cả đều âm thầm khen Hành tổng tài nét na khỏe mạnh thật.

[Cho ta tý động lực đi nào ~ Đề cử và bình luận khó lắm à? Cho ta cái nhận xét đi!!]

38. Chương 35-2: Ta Cũng Là Nam Nhân, Trêu Đùa Ta Vậy Tốt Sao?

Hình Hoa Hoa trên xe ngựa, nhìn Hành Liên Uyên bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt tìm tòi rất lâu.

Hình Hoa Hoa chớp mắt liên tục, cuối cùng mở miệng: “Vương gia? Sao nhìn người ta mãi thế? Người ta sắp không kìm chế được mà ngại~”

Hành Liên Uyên cong môi, “Nàng cứ ngại, sao phải kìm chế?” Hắn mong chờ vẻ mặt nàng lúc ngại khả ái như nào.

“Chờ mong? Nét mặt này của người là muốn xem người ta ngại sao?” Hình Hoa Hoa dịch người, xoay người về phía Hành Liên Uyên. Khuôn mặt nàng sát gần gương mặt hoàn hảo, tuyệt mỹ ấy của hắn cùng lúc ấy đôi gò má nàng đỏ lên. Nàng khẽ nói: “Liên Uyên, chàng đẹp lắm. Hoa cũng rơi vì vẻ đẹp chàng có.”

Hành Liên Uyên vén sợi tóc đang ở trước mắt Hình Hoa Hoa sang một bên. Hắn nhướn mày, “Nàng yêu thích khuôn mặt này của ta sao?”

Hắn rõ, gương mặt trời cho này thu hút hoa, bướm, nữ tử vì nó hoa mắt, hơn nữa nữ tử đều yêu thích nó. Và đó là một lẽ thường tình.

Hình Hoa Hoa dịu dàng đáp: “Ừ, vì nó là phần nhỏ làm thứ bên trong chỗ này của người ta rung động.” Nói rồi nàng tự chỉ lên ngực trái mình.

“Vậy à? Chỗ đó của nàng rung động thế nào?” Hành Liên Uyên cười như không cười. Hắn nhìn vào đôi mắt Hình Hoa Hoa, mắt nàng chứa hình ảnh hắn, đơn giản như thế mà khiến hắn nhìn mãi không rời. Lần đầu hắn thích nhìn hình ảnh mình phản chiếu, ở trong mắt một người. Cảm giác thích ấy có chút không tả được.

“Thình thịch... thình thịch... Rung động mãnh liệt, như bây giờ ấy.” Hình Hoa Hoa chân thật nói ra. Thật sự tim nàng đang loạn nhịp vì hành động vén tóc ôn nhu của hắn!

A hu hu...

Sắc nữ gục ngã!

Soái ca ôn nhu như hoa!

Càng nhìn càng mê!

Sắc nữ muốn hôn!

Hôn hôn hôn!

Suy nghĩ chưa xong mà tay chân miệng đã động. Hình Hoa Hoa vòng tay qua cổ Hành Liên Uyên, kéo xuống, môi chạm môi. Hành Liên Uyên bất động vài giây cuối cùng đáp trả bằng cách cướp quyền chủ động. Tay vòng qua ôm hông nàng, tay kia đặt sau đầu nàng.

Hắn ép nàng nằm xuống, hắn toàn bộ bao phủ nàng, cả thân thể nhỏ nhắn của nàng bị hắn giam trọn một cách nhẹ nhàng lại nhanh chóng.

Hình Hoa Hoa bất ngờ, khi Hành Liên Uyên dừng hôn mình liền mở to mắt nhìn người phía trên rồi hỏi: “Chàng sao đột nhiên chủ động vậy?” Chẳng lẽ Tiểu Xinh Đẹp ta đang mơ? Hay hôm nay mặt trời mọc phía tây mà quên để ý? Hay nàng bị hắn lừa?

Trai nhà lành hóa trai nhà hư! Đừng hỏi vì sao! Kỹ năng hôn điêu luyện này chắc chắn đã hôn rất nhiều đi!?

“Ta là nam nhân ắt phải chủ động. Mà nàng trêu đùa ta như vậy không sợ ta làm gì?” Hành Liên Uyên thần nhiên.

Hình Hoa Hoa chu môi, “Làm gì thì làm gì? Sớm muộn gì cũng phải làm. Phu quân để yêu, để làm nũng, để dựa vào, không phải để sợ nha~~”

Hành Liên Uyên bật cười, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái xong đỡ nàng ngồi dậy, lúc đẩy ống tay áo ở tay bị thương trượt xuống, lộ ra chỗ băng bó.

Hành Liên Uyên kéo tay Hình Hoa Hoa lên xem, mày hẩn nhíu lại. Hẩn hít mũi, một cái buông tay nàng ra.

Mùi hương này... pha chút hương Lan hẩn chế ra riêng rắc lên vũ khí của Đài Vũ để dễ phân biệt.

Chợt tiếng nô tài cắt đứt suy nghĩ tiếp theo của hẩn: “Vương gia, đến Hình phủ rồi ạ.”

Hành Liên Uyên ừ rồi quay qua Hình Hoa Hoa đang chuẩn bị xuống xe, “Bôi hai lần, sáng và tối.” Tay hẩn đưa lọ thuốc trong suốt qua tay nàng,

Hình Hoa Hoa tươi cười nhận lấy. Xe ngựa khi nàng xuống thì quay đi... rồi khỏi, lúc ấy Hình Hoa Hoa mới để ý đầu mình nặng thêm, không biết từ khi nào đã có chiếc trâm hoa tinh xảo.

Hình Hoa Hoa sờ sờ. Vừa nãy hẩn đề nàng ra... tay để ở đầu nàng? Hẩn cài lên sao?

Hình Hoa Hoa nghĩ nghĩ, cười tủm tỉm như thiếu nữ mới yêu.

[Chuyện là sau này ta sẽ lâu lâu ra, không phải bỏ truyện nhé! Là lâu ra thôi!]

[Cho ta tý động lực đi nào ~~ Đề Cử và bình luận. Cho ta cái nhận xét đi!!]

[Soi lỗi chính tả hộ ta nhá!]

39. Chương 36: Đại Hôn [nhược Oải Phi Trở Về? Thật?]

Đầu Thu chúng ta chia xa.

Cuối thu gặp lại chỉ thấy xa lạ.

Bước qua nhau như chẳng thấy gì.

Quay đầu ngơ ngàng, bên người có ai.

Tự hỏi còn mong chi, tự ta buông bỏ.

Đã bỏ mối tình đậm sâu ngày đó.

Thôi thì mượn rượu say quên tình chưa trọn.

...

Đại hôn Uyên vương gia và Hình nhị tiểu thư, nữ nhi Thừa Tướng diễn ra long trọng, linh đình. Tất cả mọi người chúc phúc cùng vui.

Hình Hoa Hoa khoác trên mình hỉ phục đẹp đẽ với hoa văn ánh vàng kim hòa hợp vào màu đỏ rực trên hỉ phục, Điểm nhấn của hỉ phục là đoá hồng vừa được đính ở phần eo làm bộ hỉ phục lạ mắt.

Hình Hoa Hoa ngấm mình trong gương đồng, ưng ý nhìn.

Bình thường nàng nhỏ bé, nay mang hỉ phục lên liền lớn hơn hẩn. Thêm kiểu tóc đang sắp hoàn thành nữa thì chiều cao của nàng cũng được nâng lên chút.

Người phía sau trải tóc cho nàng là Nhị phu nhân. Nhị phu nhân thay mẫu thân đã khâu chải tóc cho nàng. Ánh mắt người tuy chút toán tính nhưng vẫn có thật tâm.

“Nhị tiểu thư đẹp quá...” Giọng Nhị phu nhân khê khàng.

Hình Hoa Hoa đáp: “Người quá lời, ai mặc hỉ phục chả đẹp.”

“Đúng vậy, ngày trọng đại mà... Nữ tử một bước lên kiệu là bước ngoặt lớn, ta mong mọi thứ đến với người đều tốt đẹp.” Nhị phu nhân cười hiền dịu.

Hình Hoa Hoa nhếch môi, “Đa tạ người.”

Nhị phu nhân cầm khăn đỏ thêu uyên ương và nói: “Giờ lành sắp tới, nên ra gặp lão phu nhân với lão gia.”

Hình Hoa Hoa đứng dậy, với gương mặt được trang điểm kỹ lưỡng. Đôi gò má hồng phớt, cánh môi đỏ mọng, đôi mi đen dài cong vút, điệu đà, hàng lông mày kẻ tỉ mỉ. Trên đầu là một màn lấp lánh của trâm cài, dưới là hỉ phục lung linh. Tất cả kiêu diễm, xinh đẹp đang động theo từng cử chỉ, bước đi của nàng.

...

Đại sảnh.

Gia nhân trong phủ bon chen, ló đầu từ tường, từ cửa ra nhìn.

Người a: “Thật đẹp! Không ngờ Nhị tiểu thư là người đầu xuất giá!”

Người b: “Có gì đâu? Sau Đại tiểu thư còn đẹp hơn ấy!”

Người c: “Đại tiểu thư đương nhiên phải hơn! Kể đi trước chưa chắc thắng kể đi sau.”

Tiếng nói gia nhân nhỏ đi khi Hình lão phu nhân mở miệng: “Hoa Hoa, nhớ lời, không được lỗ mãng hay làm gì mất mặt Hình gia.”

“Dạ.” Một câu này làm Hình lão phu nhân không muốn nói tiếp... đành cho qua nhanh.

...

Tiếng kèn chống, pháo nổ từng bùm thay lời chúc phúc vui mừng khắp kinh thành phồn hoa.

Tân nương trùm khăn đi trước, mỗi bước là mọi người nhìn theo, bà mai đi cùng dẫn đường, từng bước tới kiệu hoa thắm đỏ. Tân nương vào kiệu, kiệu hoa khởi hành, hướng Uyên Vương Phủ.

...

Kiệu hoa dừng tại cửa lớn Uyên Vương Phủ đang ngập tràn náo nhiệt.

Bà mai nhìn nam nhân tuyệt mỹ trước mặt rồi tươi cười, “Vương gia... mời.” Hành Liên Uyên mặc trên người hỉ phục đỏ nổi bật hơn hẳn. Khuôn mặt tinh xảo hẳn lộ rõ vui vẻ. Môi treo nụ cười, mắt đen chờ mong.

Vén màn kiệu lên, Hành Liên Uyên đưa tay ra, khẽ kêu: “Hoa Hoa~~” Hình Hoa Hoa đưa tay nhỏ ra, đặt lên lòng bàn tay hắn.

Hắn nắm trọn đôi tay mềm mại, nho nhỏ của nàng kéo ra khỏi kiệu,

Hình Hoa Hoa theo Hành Liên Uyên, cùng qua cửa lớn.

Ánh mặt người ngoài dõi theo.

“Vương gia! Dừng bước!” Bỗng một giọng nói vang lên, thân ảnh thiếu nữ chạy tới trước mặt hai người, trong khó hiểu, kinh ngạc của mọi người nhanh quỳ xuống, “Vương gia! Cầu người cứu tiểu thư!”

[Đề cử nhiều nhiều và nhận xét chính là cho ta động lực! Soi hộ ta chính tả nhé!]

40. Chương 36-2: Ngoại Truyện : Uyên Ương... Do Ta Ngộ Nhận

Vật định tình chính nàng vút nát

Buông tay đang nắm này ra nàng vô tình bước đi

Cắt lời dứt tình Hãy quên ta đi.

Nàng đâu phải gió thoảng mà kêu ta không bận tâm.

Nàng là người ta yêu, trao bao nhiêu sủng nịnh.

Quên đi dễ sao?

...

“Phi Phi... nàng còn nhớ ta đã níu lấy nàng như nào không?” Hành Liên Uyên hấn ngày ấy chìm trong cơn say... lún sâu trong nỗi đau thấu tâm can, vì người quan trọng ở lòng rời bỏ. Hấn lúc nào cũng rệu, rệu vào lời ra, luôn tự nói một mình, chẳng khác điên tình.

Và lúc nào cũng nghĩ tới nơi cùng người tình chia ly dưới chiều tà.

...

Nơi núi đầy có nhiều cây hoa bạch đào, gió miên man.

“Uyên vương gia...” Giọng nhỏ nhẹ ấy như thổi mát tai người nghe.

“Phi Phi?”

“Tiểu nữ và ngài... chấm dứt được không?” Giọng nói ấy hơi chuyển nghẹn.

“Nàng cho ta biết lí do đi.”

“Tiểu nữ nào còn xứng với ngài...” Lời ngập ngừng thốt ra.

“Ta đã nói bao lần, nàng xứng với ta... chúng ta là uyên ương... một đôi xứng nhau mà.”

“Là lúc trước thôi... sự thật hiện tại tiểu nữ không thể đối diện! Càng không thể bên ngài!” Từng câu thê lương.

“Phi Phi... qua đây để ta ôm... nàng sẽ bình tĩnh hơn.” Hấn đã cố ôm nàng vào lòng nhưng nàng đã nhân lúc ấy giật lấy miếng ngọc bội bên hông hấn.

“Ngài và tiểu nữ... tại đây chấm dứt.” Nàng đã cầm miếng ngọc bội của ta khắc tên nàng và miếng ngọc bội của nàng khắc tên ta, vô tình vứt thẳng xuống dưới núi.

“Phi Phi...” Hấn ngơ ngác.

“Ngài quên tiểu đi! Tìm nữ tử xứng với ngài. Đừng theo tiểu nữ, đừng ép tiểu nữ, nếu không tiểu nữ sẽ tự kết liễu mình.” Nàng cất bước quay đi... mặc hấn gọi.

...

Uyên ương... chỉ do ta ngộ nhận.

Vấn vương... chỉ do ta chưa quên

...

Say bao lần để quên

Tỉnh nhiều lần để rõ

Quên đi nàng...

Rõ nàng đã bỏ ta đi?

...

[Đau tim quá! Đề cử, cmt đi nào]

41. Chương 37: Hoàn Đại Hôn

Hành Liên Uyên nâng mắt nhìn thiếu nữ, “Mẽ U?”

Mẽ U gật đầu, “Vương gia... tiểu thư bị bắt nhốt! Mẽ U và tiểu thư trong ba năm bị giam cầm, Mẽ U khó khăn lắm mới có cơ hội thoát ra đến cầu người! Vương gia, tình không còn nhưng nghĩa bao năm cùng tiểu thư, người gác hôn lễ qua bên... cứu tiểu thư được không?”

Hành Liên Uyên chưa kịp nói thì Diệu Hạ chạy đến, quỳ, “Vương gia, Nhược tiểu thư mới xứng cùng người kết tóc... người hãy hủy hôn lễ với nữ nhân lăng lợ bên bao nam nhân này vẫn kịp mà!”

Mọi người ồ lên. Lăng lợ bên bao nam nhân? Nói như thế chẳng phải là làm mất mặt cả chủ tử mình à? Dù gì người bị nói cũng là Uyên vương phi, tuy chưa bái đường. Đầu nữ tử này ứng nước mà!

Mà chờ đã! Nhược tiểu thư? Nhược Oải Phi đúng không? Chậc! Có chuyện hay xem rồi.

“Hi hí...” Giọng cười hồn nhiên này phát ra từ miệng Hình Hoa Hoa. Hình Hoa Hoa đang cười! Là cười tức giận.

CMN!

Phá hôn lễ của bà đây?

Rảnh quá mà! Bốc phốt bà thì bà cho bây bốc cứt nhé! Chờ bà đây thành thân xong đi.

“Người cười cái gì?” Diệu Hạ khó hiểu.

“Ta cười vì lời vô căn cứ. Vương gia, giờ lành sắp qua, đừng để lỡ~” Hình Hoa Hoa nói xong nắm chặt lấy tay Hành Liên Uyên.

Liên Uyên, chàng mà bỏ đi là ta tự tử!

Ta chết rồi thành ma bám chàng suốt kiếp!

Không cho chúng nó thoát luôn!

Hành Liên Uyên cảm nhận được, im lặng chốc lát cuối cùng gọi: “Dạ Di. Mang hai người họ đi.”

Dạ Di chim đen xuất hiện như một vị thần và rồi dùng tốc độ ánh sáng cắp nách hai nữ tử đang quỳ đi.

Mẽ U la lên: “Uyên vương gia... người bạc nghĩa tình với tiểu thư vậy sao? Uống cho tiểu thư ngày ngày nhớ người, mong ngóng, cạn lệ vì người!”

Diệu Hạ thì bị điểm huyết nên không nói được gì.

Hành Liên Uyên hơi dừng rồi lại bước.

Mọi người thấy thế tiếc nuối vì kịch tàn nhưng vẫn bàn tán.

Đúng! Uyên Vương Gia từ đó có một danh xấu: Bạc Tình Bạc Nghĩa.

...

“Dạ Di... tạ lỗi thay ta với Uyên Vương Gia...” Mẽ U quỳ xuống trước mặt Dạ Di.

Dạ Di nghe xong Mẽ U kể lại tất cả thì lạnh giọng: “Ta e ngươi tổn công vô ích. Ta thấy Dung vương gia ôm một nữ tử, trên nóc nhà cao, trùng hợp chỗ đó nhìn xuống Uyên Vương Phủ.”

“Cái gì! Không phải chứ... vậy làm sao?” Mẽ U và Diệu Hạ lo lắng.

“Vương gia có ngụ ý giúp người. Giờ nhanh chóng đi nói cho Thượng Thư đại nhân biết... ta sẽ quan sát Dung vương gia, rồi nhận định xem có phải Nhược tiểu thư hay không.”

Diệu Hạ cùng Mẽ U gật đầu, khi Diệu Hạ định rời theo Mẽ U thì bị Dạ Di kéo lại. Diệu Hạ có hơi đỏ mặt khi đối diện Dạ Di nhưng sự ngượng ngùng ấy bị Dạ Di xua tan, “Diệu Hạ, chờ Vương gia cùng Vương phi bái đường xong, người về Đài Vũ, chờ nhận phạt đi.”

Diệu Hạ đen mặt, “Nữ nhân ấy không xứng ngồi lên vị trí ấy!”

“Xứng hay không Vương gia định. Người còn dám nói vào? Giờ theo ta.” Dạ Di lạnh lùng kéo Diệu Hạ đang tức giận đi theo mình.

...

Giọng bà mai cao, vang vọng.

“Nhất bách thiên địa.”

“Nhị bách cao đường.”

“Phu thê giao bách.”

Khoảng khắc ấy gió nổi thổi nhẹ khăn trùm trên đầu Hình Hoa Hoa lay, hở ra chút gương mặt hơi khăn trương và nụ cười như hoa.

Hôm nay là ngày nàng mỉm cười hạnh phúc, nụ cười này được lâu hay không do nàng. Hình Hoa Hoa... phải cố gắng!

Hành Liên Uyên nhìn Hình Hoa Hoa, ánh mắt kiên định.

Hắn đã chọn.

Người trước mặt hắn là nàng, giờ sẽ là thê tử hắn, duy chỉ mình nàng.

Một đời trân trọng.

Nắm lấy và giữ gìn.

Tạo nên tơ hồng khó đứt.

[Đề cử và cmt để ta có thêm động lực!]

42. Chương 38: Kẻ Cười Người Khóc? [tự Thả]

Trên nóc nhà cao, hai con người đứng yên. Nữ tử từ trên xuống đều là màu trắng tuyết. Nữ tử dùng ánh mắt thương nhớ nhìn xuống phía dưới. Ánh mắt ấy dán vào Hành Liên Uyên đang tiếp rượu.

Mắt của nữ tử rơi lệ, từng giọt một rơi rớt. Mỗi ngày nào huynh ấy không uống rượu, mà bây giờ... thư thả uống như thế.

À... ba năm trôi... mọi thứ đổi rồi. Ta khác, huynh khác. Đã không chung đường, còn mỗi ta vẫn vương, để giờ ngẩng nhìn chút tàn dư của tình ta.

Hối hận trong lòng khi thấy cảnh này... nhưng là ta chọn... Liên Uyên chờ ta nói lời chúc phúc huynh nhé!

“Nàng có muốn một hôn lễ như vậy? Phi nhi, ta sẵn sàng dâng tặng nếu nàng thích.” Giọng nói sùng nịnh này làm người nghe sẽ tưởng cả hai người là một cặp. Nam nhân cùng nữ tử chính là Hành Dương Sắc, Nhược Oải Phi.

Hành Dương Sắc ôm eo Nhược Oải Phi, tự nhiên thân thiết, “Trở về thôi.” Nhược Oải Phi mặc kệ Hành Dương Sắc ôm mình rồi đi.

...

“Dung vương gia. Lặng lẽ tới mà không để lại lời chúc chủ tử của ta hay sao?” Dạ Di chắn trước mặt Hành Dương Sắc, giữa con đường nhỏ không người.

Hành Dương Sắc chau mày, “Thân là ám vệ, không bảo vệ chủ tử, tròn chức trách, lại chạy tới chỗ bản vương bói móc? Lá gan lớn đấy.”

“Dạ Di đâu dám, Dung vương gia chỉ cần để lại Nhược tiểu thư mà thôi.” Dạ Di thẳng thắn nói ra.

Hành Dương Sắc cười khinh, “Hành Liên Uyên định lấy trắc phi hay thiếp? Thật không ngờ hần là người tầm thường vậy.”

Dạ Di: “...” Cái gì? Liên quan!? Liên quan gì đến nạp thê thiếp ở đây!

Hồi lâu Dạ Di mới hiểu câu nói Hành Dương Sắc nói.

Mẹ kiếp! Ý hần ta là Vương gia muốn cứu Nhược tiểu thư, ý định nạp Nhược tiểu thư làm thiếp hoặc trắc phi. Câu tầm thường là nói Vương gia như mấy kẻ háo sắc!

Dạ Di lạnh giọng, “Dung vương gia, cái này Dạ Di mới phải hỏi người, đừng nên tầm thường như thế.” Bao thiếu nữ chết trên giường của Dung vương này, hần ta còn có thể nói ra lời vậy? Tự vả mặt!

Hiện tại Dạ Di chỉ biết kéo dài thời gian, chờ người tới, nếu không hần cũng không đánh lại người này.

“Phi nhi, nàng chẳng phải muốn thoát? Ta toại nguyện cho nàng... chỉ là đừng hối hận.” Hành Dương Sắc buông Nhược Oải Phi ra, khi ấy Nhược Oải Phi nhìn vào mắt hần ta... đau khổ mà nòng đậm chiếm hữu.

Dạ Di đón Nhược Oải Phi, sau đó một lọ sứ nhỏ bay tới, Dạ Di bắt lấy, là lúc Hành Dương Sắc rời khỏi.

Dạ Di khó hiểu, Nhược Oải Phi càng khó hiểu hơn.

Nhìn theo bóng lưng cô độc kia, Nhược Oải Phi tự hỏi: Ba năm giam cầm, bên nhau vài giây... hần ta được gì? Luôn nói yêu nàng ta... chỉ duy không thả nàng ta. Yêu là chấp nhận ý nguyện người kia... hi sinh vì người kia. Nàng ta không hiểu hần ta, cách hần ta đối xử với mình càng không hiểu

Ngày hôm nay, đưa nàng ta chứng kiến khung cảnh ấy, cũng ngày hôm nay hần ta thả nàng ta đi.

...

Đêm bao trùm, trăng xuất hiện, tròn xoe kèm theo ánh sáng và sao nhỏ tổ điểm thêm cho màn đêm đen trên trời.

Trong phòng lớn, nhuộm màu đỏ chói, thứ thấp sáng phòng là ánh nến mờ mờ ảo ảo.

Hình Hoa Hoa ngồi trên giường, bộ dạng yên vị nhưng thật ra sau khăn đỏ kia là phức tạp.

Nữ nhân nói bà đây lăng lơ là nữ nhân đêm đó? Hơn nữa còn là người của phu quân bà đây. WTF? Vậy Vương Phi trong miệng nữ nhân ấy là cái zị zậy?

Có thể là Nhược Oải Phi!

Sao cứ cảm thấy gian tình?

Aaaaaaa! Lại rồi nào rồi!

Mặc kệ như nào, nữ nhân kia nằm trong sổ đỏ đen của bà đây rồi!

Thêm nữa... nếu Nhược Oải Phi thật xuất hiện.. nàng phải đề phòng.

Giữ phu quân không cho chạy.

...

43. Chương 39: Men Say Giúp Ta Quên Đi Nàng Ấy.]

Hình Hoa Hoa dùng suy nghĩ khi bên tai nghe thấy tiếng bước chân, tiếp đó nhìn xuống qua khe hở của khăn thấy được chân của người vào phòng. Là Hành Liên Uyên, sau đó Hình Hoa Hoa thấy bàn tay luồn vào, cảm nhẹ lấy một phần của khăn trùm đầu vén lên từ từ.

Khi khăn trùm hoàn toàn rơi khỏi đầu nàng, là lúc hấn, nàng mắt cả hai chạm nhau, nhìn nhau, nhận lấy ánh mắt đối phương.

Ánh mắt nàng nhìn hấn trìu mến, hấn cũng vậy, nhưng có chút lơ đãng có lẽ là men rượu trong người hấn phát tác. Ánh mắt này nàng nhìn kiểu gì cũng gọi tìn, kêu lên máu nóng trong người nàng.

Nàng rời mắt khỏi hấn, đứng lên đi về phía bàn tròn. Nàng đưa tay nâng bình rượu lên và nghiêng miệng bình ở vị trí chén nhỏ khắc hoa, hàng rượu trắng theo miệng bình tuôn ra rơi xuống chén nhỏ tinh xảo. Tiếng rượu tí tách khẽ vang sau lưng, là khi hai chén nhỏ đã được rót gần đầy rượu.

Mang hai chén rượu tới chỗ hấn, đưa một chén ra, cất tiếng: “Chàng đang chờ thiếp hỏi gì sao?” Hấn tiếp lấy, đáp: “Ừ.” Đôi mắt, điệu bộ nàng cho hấn biết, nàng sẽ hỏi hấn nên hấn im lặng chờ.

Không hiểu vì sao, đôi lúc hấn và nàng hiểu nhau, hiểu đối phương muốn gì như lúc này mà chẳng phải nói ra. Thật có chút lạ.

Hình Hoa Hoa không vội nói, mà vòng tay qua tay Hành Liên Uyên. Tư thế hai người lúc này là Giao Bôi.

Uống cạn chén rượu, nàng mới thông dong nói: “Nhược tiểu thư trong lòng chàng hiện tại là gì? Thiếp muốn câu trả lời thật tâm.”

“...Là người đôi khi ta nhớ về. Nàng cũng từng thấy rồi.” Hấn nhẹ giọng.

Ba năm trước, khi Phi Phi rời đi, là lúc hấn đắm chìm vào men say... vì say hấn mới thấy tốt hơn lúc tỉnh.

Thời gian sau từ từ đỡ hơn, nhưng vẫn chưa thể quên được.

Nàng ồ một tiếng vẻ mặt rõ ràng.

Chẳng trách, nơi cây Bạch Đào ấy, tự dưng hấn gọi tên Nhược Oải Phi, làm mất cả hứng.

Mà nàng rất muốn biết, chuyện tình giữa hấn và Nhược Oải Phi như nào... ra sao, thế thì nàng sẽ rõ ràng hơn và có ích cho tình yêu giữa nàng, hấn.

Nàng lại hỏi: “Vậy, nếu Nhược tiểu thư thật sự quay về, chàng có tính kéo Nhược tiểu thư về phía mình, lần nữa làm lại?” Hình Hoa Hoa nói xong càng chăm chú nhìn Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên chắc chắn, không chút do dự đáp: “Không, sẽ không.”

Mọi thứ đã không hoàn hảo, có hợp lại cũng như mảnh ngọc bội vì rơi nên có vết nứt. Huống hồ hấn muốn quên đi thì sao có lần nữa?

Hình Hoa Hoa khẽ thở ra một hơi. May mắn, câu trả lời nàng muốn này hơn hai phần ba thật lòng.

Hình Hoa Hoa nở nụ cười, buông chén trong tay ra ôm lấy cổ Hành Liên Uyên.

Kiểm chân lên, chốc lát gương mặt xinh đẹp của nàng phóng đại trước mắt hấn.

Hấn đưa tay ôm eo nàng, hỏi: “Không hỏi gì nữa?”

“Sau này tiến triển hơn thì hỏi tiếp.” Nàng trả lời nhanh chóng, rồi hôn lên môi hấn.

Chiếc lưỡi mềm mại của nàng luồn vào miệng hấn, cạy hàm răng đang dính vào nhau của hấn ra, tìm kiếm lưỡi của hấn, quấn lấy nó. Thực hành món cháo lưỡi đã lâu chưa ăn.

Hấn tùy ý để nàng tự tung tự tác môi, miệng mình, sau đó tới thân thể. Đến việc quan trọng thì mới động. Động CMN giường.

...

“Nếu nàng muốn vậy thì đi đi...”

“Nàng xem những thứ ta trao nàng như rác rưởi, vứt đi không chút luyến tiếc.”

“Tất cả chấm dứt rồi!”

“Liên Uyên... đừng đi!” Trong phòng tối chỉ có ánh trăng sáng chiếu rọi, nữ nhân trên giường tỉnh lại từ cơn mê.

Nữ nhân nhìn xung quanh, thở từng nhịp, giờ tay xoa lên trán đã ướt đầm, nữ nhân bỗng bật khóc.

Ta cũng đau, cũng buồn... cũng luyến tiếc mà...

Nhược Oải Phi ơi? Người thật đã sai! Để lỡ duyên tình người muốn rồi giờ khóc không thành tiếng vậy ư?

[ĐỀ CỬ CMT, theo dõi để ta có thêm động lực!]

44. Chương 40: Đổi Khẩu Vị—

Mặt trời dần lên, ánh nắng đầu tiên cũng chiếu qua khung cửa nhỏ, len lỏi vào phòng vẫn treo những lụa mềm mại mang màu đỏ thắm đẹp đẽ từ hôm qua ấy.

Hình Hoa Hoa mở mắt chốc lát đón nhận màn sáng từ ánh nắng hiếm có của cuối mùa Thu.

Nàng chớp chớp mắt mình một chút để tiếp thu ánh sáng, chờ khi thích ứng thì đập vào mắt nàng rõ ràng là mỹ nam đang ngủ say.

Khuôn mặt tinh xảo đến từng góc cạnh, hàng mi dài yên tĩnh, mũi cao thẳng tắp hít thở đều đều, đôi môi mím lại đầy khiêu gợi, thêm chiếc cằm khá nhọn kia... Đẹp đến hoàn mỹ.

Hình Hoa Hoa nhìn một cách chìm đắm thêm chút trù mến.

Chậc... đẹp đến thế cơ mà... giờ hẳn thật sự là phu quân của nàng. Mỗi sáng ngủ dậy sẽ như này... thấy được hẳn bên nàng. Ồi, cảm giác thật hạnh phúc à nhầm, Hạnh Phúc chứ.

Nàng cần thế là thỏa mãn mắt rồi.

Ahihi.

Hình Hoa Hoa vừa nghĩ vừa cười tủm tỉm, nào hay mỹ nam Hành Liên Uyên đã và đang mở mắt chăm chăm chú chú nhìn mình.

“Nàng đang có suy nghĩ gì xấu xa với ta sao?” Nhìn thế nào cũng như cười gian vậy.

Giọng Hành Liên Uyên đánh thức con heo thành tinh Hình Hoa Hoa.

Nàng lập tức nói: “Thiếp chỉ đang giải đáp tò mò trong đầu về việc chàng ăn gì mà đẹp đến ngủ cũng hút mất hồn người ta.”

Hành Liên Uyên nghe xong mặt không đổi sắc đáp: “Ta cũng không rõ, nếu thật là vì ăn thì ta e nay đổi khẩu vị không biết có còn đẹp để hút hồn nàng nữa không...” Câu nói ẩn ý sâu xa đến đen tối lại thêm cái giọng trêu đùa kia làm Hình Hoa Hoa gào ồ trong lòng.

Oh My God?!

Sao nàng không biết hẳn có chút phúc CMN hắc nhỉ? Lời này... khẩu vị đổi bằng ăn nàng? Nếu nàng không hiểu sai.

Trong lúc cả hai đang trêu đùa ngọt ngào với nhau thì có hai người, một lớn một nhỏ đang tai đánh cửa nghe lên động tĩnh bên trong...

Dạ Di đứng trước cửa, vẻ mặt lạnh như băng ngàn năm chưa tan nổi, nhưng thực chất da gà, da vịt đã sớm nổi lên khắp người.

Dạ Di: “...” Hẳn bị tiểu nha đầu này lôi kéo, nếu không hẳn chẳng tự đến ăn thức ăn cho cậu ngạp mặt như này.

Dạ Di rời tai khỏi cửa, miệng lẩm nhẩm: “Lạy phật, xin người ban ơn rửa sạch những thứ con vừa nghe, không con sẽ bị trói theo kiểu heo quay không làm lông, mô phật.”

Yến Yến theo sau nghe thế liền biến thành hấu ăn, hỏi: “Heo quay không làm lông ăn có ngon không hả Chim Đen?” Rồi Yến Yến suy tư, “Không phải nha! Người là Chim mà, phải là Chim quay không làm lông mới đúng?!” Nàng biết mình không ngốc như tí tỉ nói mà!

Hí hí... lát phải nói với tí tỉ a!

~Về mặt ngơ ngáo ngáo của Yến Yến lập tức sáng quắc vì cho rằng mình thông minh lên rồi.

Dạ Di Chim Đen: “...” Rốt cuộc hấn giống con chim ở chỗ nào? Tiểu nha đầu này... hấn muốn đánh cho tỉnh quá đi!

Yến Yến thấy Dạ Di bước đi nhanh thì gọi: “Chim Đen? Người đi đâu vậy? Ế?”

Dạ Di không đáp. Hấn kìm nén cho không học máu mà chết, tức giận càng bước nhanh đi.

Không chấp tiểu nha đầu thối nhà người! Hừ!

...

Phủ Dung Vương.

“Dương Sắc...” Hình Tự Ngọc đối mặt với Hành Dương Sắc đang tiến về phía mình cùng ánh mắt u ám, bén nhọn.

“Là ta quá sủng ái nàng rồi? Ngọc nhi?” Giọng nói lạnh lẽo lọt tai Hình Tự Ngọc, nàng ta hơi lùi bước chân, vẻ mặt xanh lại, sợ hãi nhìn.

Sẽ không có chuyện hấn ta biết chuyện nàng ta làm, mà có thật đi nữa thì dám làm gì nàng ta?

Suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ, Hành Dương Sắc không những dám mà còn dám mạnh.

Hấn ta giờ tay, bạt tai mạnh mẽ nhanh chóng rơi xuống mặt Hình Tự Ngọc.

Tiếng bốp vang lên....

45. Chương 41: Bí Mật Của Hình Tự Ngọc

Khuôn mặt Hình Tự Ngọc lệch đi, cả người nghiêng theo, bụng nàng ta đập mạnh vào bàn phía sau lưng nàng ta.

Hình Tự Ngọc ngã xuống dưới thảm, tóc đã rối tung, nàng ta giờ tay sờ lên bên má đau rát của mình.

Đau thật là đau, hơn thế bên khóe môi nàng ta đã chảy ra máu tươi nhưng bị mái tóc che khuất.

Đây là cái tát đầu nàng ta nhận được... lần đầu tiên bị đánh còn là hấn ta đánh, người nàng ta yêu đến lòng dạ luôn hướng về.

Hành Dương Sắc đánh xong thu tay, “Coi như trừng phạt những việc nàng vừa làm. Ngọc nhi, thân phận nàng không hơn nữ nhân của ta, biết phận, hiểu chuyện chút, đừng làm điều đại nịnh kế sau lưng người. Kết cục nàng không gánh nổi.” Hành Dương Sắc nhẹ nhàng buông lời cảnh cáo.

Hình Tự Ngọc mặc kệ thân xác bản thân đang rất đau đớn mà dùng ánh mắt đáng thương thương nhìn hấn ta, nàng ta cất giọng khàn khàn: “Ngọc nhi vì người nên bốn năm nguyện ý cố gắng. Không danh phận bên người, chăm sóc người, bỏ hết tiền đồ, bỏ đi cả những hào quang, thân phận cao quý để làm ẩm giường cho người mỗi đêm cũng chẳng bằng một Nhược Oải Phi luôn tỏ ra thanh cao kia? Giờ vì ả người có thể thương tổn Ngọc nhi vậy?” Hình Tự Ngọc bị ai nói tiếp: “Ngọc nhi vì gì mới tính kế ả ta? Vì Ngọc nhi ghen! ả ta đâu phải nữ nhân của người? Sao luôn có được sự nhường nhịn, ôn nhu của người, còn Ngọc

nhi chỉ có sự thô bạo, dày xéo từ người? Đêm đêm là Ngọc nhi hầu hạ người, nhưng người luôn coi là ả ta! Suốt bốn năm, quá đủ cho đến ngày người nói với Ngọc nhi, là Ngọc nhi không xứng cùng người kết tóc...”
Hình Tự Ngọc nói tới đây nghẹn lại.

Bốn năm cố gắng đổi lại hai từ không xứng. Đau, tuyệt vọng, bi thương lắm, nàng ta hi vọng quá nhiều rồi! Hắn ta vĩnh viễn coi nàng ta như một sủng vật, không, thấp kém hơn cả sủng vật!

Hình Tự Ngọc nghĩ tới đây thì mắt nhìn chăm chú đôi mắt âm u, lạnh lẽo của Hành Dương Sắc.

Duy chỉ hờ hững.

Nàng ta thua cuộc rồi! Nàng ta từ bỏ thôi...

Chịu một bạt tai, chấm dứt tất cả.

Hình Tự Ngọc chống tay đứng dậy, đối mặt với Hành Dương Sắc một sắc mặt không đổi như không hề nghe thấy những lời nói kia. Hình Tự Ngọc lấy lại bình tĩnh nói: “Đa tạ Dung vương gia đã nhân từ, giơ cao đánh khẽ. Hình Tự Ngọc sẽ ghi nhớ lời dạy bảo.” Hình Tự Ngọc nói xong bước chân thật nhanh lướt qua Hành Dương Sắc, dù cho đôi mắt nàng ta vẫn vương chút lưu luyến chẳng rời với bóng lưng cô đơn của Hành Dương Sắc.

Khoảng khắc sắp không thấy bóng hình Hành Dương Sắc thì Hình Tự Ngọc đột nhiên nhớ ra gì đó. Nàng ta dừng bước chân nghĩ nghĩ, cuối cùng bên môi hiện lên nụ cười mỉa mai.

Nàng ta nghĩ gì đây? Hắn ta từng nói sẽ không thể nào để một nữ nhân như nàng ta sinh con cho hắn mà.

Vậy thì Xuyên nhi là con của mình nàng ta, sự tồn tại của Xuyên nhi không liên quan gì hắn cả.

Đúng, Hình Tự Ngọc có một bí mật không một ai biết, đó là nàng ta đã có con hơn hai năm trước, một tiểu nữ nhi xinh xắn, Hình Mộng Xuyên.

Khi biết mình có cốt nhục của Hành Dương Sắc, nàng ta rất vui... lúc hỏi Hành Dương Sắc thì hắn đã nói không thể có... Rất may nàng ta chưa nói mình có... nếu không nàng ta sẽ mất đi đứa trẻ đầu này.

Sau đó nàng ta lén sinh con ở trên chùa... giấu hết tất cả mọi người.

Đáng lẽ nàng ta còn chút hi vọng sau khi nghe tin hắn ta tự thả Nhược Oải Phi, tưởng hắn buông bỏ, tưởng nàng ta cùng Xuyên nhi có thể có cơ hội... giờ thì quá rõ ràng.

Nàng ta sẽ trở về xin phụ thân cho nàng rời khỏi kinh thành này, cùng Xuyên nhi đi tới nơi để bắt đầu lại.

Nhưng trước khi đi nàng ta sẽ tặng một món quà cho Nhược Oải Phi và Hành Dương Sắc.

46. Chương 42: Ngoại Truyện : Ngọt Ngào Ái Ân Một Tình Yêu

Hình Hoa Hoa: “Chàng còn nhớ Thiếp muốn chàng hứa với Thiếp gì không?”

Hành Liên Uyên: “Nhớ, nàng nói Thiếp muốn chàng hứa một lời hứa thực hiện dài lâu, nhưng là khi chàng thực sự nguyện ý hứa kia.”

Hình Hoa Hoa: “Vậy chàng biết hai từ nguyện ý là chỉ gì không?”

Hành Liên Uyên: “Ta không biết.”

Hình Hoa Hoa: “Nguyện ý ở đây là khi chàng yêu Thiếp. nguyện ý bên Thiếp đời này.”

Hành Liên Uyên: “Vậy thì ta sẽ nguyện ý, vì nàng nguyện ý tất cả.”

Hình Hoa Hoa: “Vậy hứa đi?”

Hành Liên Uyên: “Trước khi hứa, ta muốn hỏi thời gian vừa qua đã đủ cho tình yêu nàng chọn vững chắc và nàng không thể dứt ra chưa?”

Hình Hoa Hoa: “Hóa ra chàng đã nghe thấy... Thiếp không thể rút nó ra rất lâu rồi.”

Hành Liên Uyên cười: “Ta hứa với nàng, Hành Liên Uyên hứa với Hình Hoa Hoa, hứa bên nàng trọn kiếp này rồi lại trọn kiếp sau.”

Hình Hoa Hoa: “Chàng thật tham.... còn muốn kiếp sau nữa. Liên Uyên... xin lỗi... chàng có thể hãy để kiếp sau thực hiện được không?” Nàng nói rồi cái mũi nhỏ chảy ra máu đỏ... cả người ngã vào lòng Hành Liên Uyên mà chết đi...

Hành Liên Uyên hoảng loạn ôm nàng, kêu tên nàng.

[Đừng tưởng đây là kết nhé! Đây chỉ là vài phút ngẫu hứng của ta thôi ><>]

47. Chương 43: Bà Đây Không Nói Là Người Ngồi Lên Đầu Bà Đây Luôn Phải Không? [2]

Một nén hương trôi qua thấy ánh mắt thê tử nhà mình vẫn dính trên người nữ tử nhà người ta thì rất không thích.

Hành Liên Uyên đưa tay cầm cằm của Hình Hoa Hoa, rồi xoay nhẹ nó về hướng đối diện mình, cái cằm xoay, đầu Hình Hoa Hoa cũng xoay theo, mắt bỗng chẳng thấy mặt nữ tử yêu nghiệt nữa mà thay vào là gương mặt cười mỉm của Hành Liên Uyên.

Hành Liên Uyên nghiêm túc nhìn Hình Hoa Hoa và nói: “Xem ra sau này ta phải phòng cả nam nữ rồi, đúng chứ thê tử.”

Hình Hoa Hoa: “...” Từ từ! Ý tứ gì đây? Nàng đang nghĩ tình địch đẹp thôi mà? Sao hắn nói như ghen thế!?

Nhược Oải Phi thấy Hành Liên Uyên ngay cả liếc mắt cũng không cho nàng ta, lòng hơi nhói đau, nhưng bên ngoài cổ tỏ ra bình tĩnh, thản nhiên.

Diệu Hạ dùng sức kéo Nhược Oải Phi về phía này, Hình Hoa Hoa cười hé răng nói: “Mỹ nhân đích thực tới trước mặt chàng kia? Nhìn đi không người ta tửu thân a~”

Hành Liên Uyên lúc này mới nhìn Diệu Hạ và Nhược Oải Phi, vẻ bình thản trên gương mặt hắn khi đối diện với Nhược Oải Phi, đối mặt với cái quen thuộc đã lâu. Hắn cất giọng: “Diệu Hạ, ta không có dạy người ép buộc người khác, thả tay của Nhược tiểu thư ra.” Tiếng hắn vừa dứt Diệu Hạ liền buông tay Nhược Oải Phi rồi quỳ xuống: “Vương gia, Nhược tiểu thư vì bị người ta bắt, giam lỏng nên mới không về bên người được, nay Nhược tiểu thư quay về muốn nói lại...” Lời chưa tuôn hết lời đã bị giọng Hành Liên Uyên cắt ngang: “Diệu Hạ, chuyện này là người tự nói? Xem xem Nhược tiểu thư kia, vẻ mặt đó là muốn quay về bên ta?” Nét mặt, cảm xúc ấy của Nhược Oải Phi, hắn ghi nhớ mãi, Nhược Oải Phi dùng nét mặt vô tư, vô tình, tự tay vứt đi những kỉ vật lưu lại trong những khoảng nhỏ hắn và Nhược Oải Phi bên nhau rồi buông lời tuyệt tình, bước đi không luyến tiếc.

Nhược Oải Phi lắng nghe từng câu của Hành Liên Uyên thì trên môi cố gắng tươi cười: “Tiểu nữ chỉ tới nói lời chúc phúc vương gia và vương phi ân ái ngọt ngào mãi, cùng nhau sống tới bạc đầu.” Nhược Oải Phi vừa nói xong liền bị Diệu Hạ hô tên, Diệu Hạ hướng Nhược Oải Phi hét: “Nhược Oải Phi! Vì sao phải chúc ả tiện nhân lăng ló kia với vương gia hạnh phúc..” Câu chưa nói hết tiếng bỗng vang lên. Hình Hoa Hoa tát Diệu Hạ bằng mu bàn tay của mình, nàng thu tay về, miệng nhếch lên, nhìn Diệu Hạ tay che bên mặt vừa bị nàng tát, Diệu Hạ dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng.

Hình Hoa Hoa cười nhạt nhẽo, cất giọng: “Hay cho hai chữ tiện nhân, cho người sỉ nhục ta nhiều như thế, ta cũng nên đòi lại rồi.” Nàng nói rồi giơ chân đạp một đạp mạnh mẽ vào bụng Diệu Hạ đang chưa kịp phản ứng kia.

Fuck you!

Bà đây hôm nay bị người chọc cho ngáo lên rồi nhé!

Đánh cho người cô dì chú bác không thấy mặt luôn!

Diệu Hạ bị đạp mạnh nhưng chỉ lui vài bước, lúc ổn định thân thể thì tóc trên đầu bị đôi tay nhỏ của Hình Hoa Hoa túm chặt lấy, Diệu Hạ bị ép cúi đầu xuống đối diện với gương mặt xinh đẹp có đôi mắt đầy khó ở.

Diệu Hạ nghiêng răng, nhìn Hình Hoa Hoa một cách căm hận. Tiện nhân này... sức lực hơn ả ta còn nhanh nhạy hơn ả ta... đây là thứ tiểu thư khuê các nên có sao? Đây nhất định là giả!

Diệu Hạ giơ tay chưa bị nàng nắm ra đánh về phía ngực nàng, chỉ là tay chưa chạm y phục bên ngoài đã bị một cây kim nhỏ không biết từ đâu phóng ra đâm vào mu bàn tay làm lực và tốc độ giảm đi, đúng lúc này Hình Hoa Hoa giơ tay ra bắt lấy tay Diệu Hạ rồi như lần trước bẻ tay ả ta ra sau.

...

[Vote [Đề cử] Cmt nhận xét truyện và theo dõi ta để ta có thêm động lực viết]

48. Chương 44: Ngày Vui Vẻ Qua Không Muốn Thấy Máu

Hành Liên Uyên vừa phóng ra kim châm xong liền thu tay, phần lo lắng trong lòng tan đi trái tim đập mạnh dần ổn định.

Hắn nâng mắt đen nhìn nàng, ánh mắt hắn đặt lên người nàng quan sát động tác trừng phạt người đơn giản của nàng, trong đầu hơi nghi hoặc, hắn biết sức lực nàng khỏe hơn bình thường như người tập luyện, giờ thấy nàng đánh người có chút mê đắm như giờ hắn thấy mình dường như bị nàng lừa rồi!

Lần chó đui trước kia sao nàng không ra tay? Với tính cách không kiêng dè và để ý của nàng hắn không ngại cho mọi người thấy đâu... trừ phi là nàng tính toán hắn nên mới không động thủ, giờ nghĩ hắn nhận ra rằng chuyện giữa hắn và nàng hơi nhiều sự trùng hợp, vừa gặp nàng, nàng nói sau này còn gặp rồi hắn nghe tin nàng xin Thái Hậu ban hôn, gả cho hắn...

Là duyên phận nàng tạo hay là trời ban?

Suy nghĩ tới đây Hành Liên Uyên khẽ lắc đầu, hắn dù sao đã chấp nhận rồi... rung động, thích nàng như hiện tại.

Hình Hoa Hoa ở tư thế cảnh sát giữ tội phạm cực ngẫu, mắt nàng nhìn Diệu Hạ đang giãy giụa phản kháng, nàng đột nhiên buông Diệu Hạ ra, bàn tay nàng rơi ra nắm nhỏ tóc dài, nàng phẩy tay lần y phục, phẩy xong nàng cao ngạo nói: “Ngày vui của ta vừa qua thấy máu không may nên ta tạm tha cho người.” Chờ tích đủ câu chữ của người dành cho ta, ta lại đánh tiếp! Động vào người hẹp hòi là Tiểu Xinh Đẹp ta? Kết quả người đầy hoa cỏ to nhỏ.

Đừng thấy ta hiền lành mà tưởng ta thiện lương và rộng lượng bỏ qua cho cái miệng nhọn gai nhà người!

Không có đầu nhá!

Diệu Hạ một bộ dạng chật vật nằm bẹp trên đất, ả ta nhìn nắm tóc theo gió thổi bay trước mặt đôi mắt tràn ngập hận ý.

Tóc của ả ta!

Tiện nhân này đánh từng chỗ trên cơ thể ả ta cả tóc cũng không tha!

Đáng chết! Thù này ả ta nhất định trả gấp bội!

Hình Hoa Hoa dưới ánh mắt căm hận của Diệu Hạ bước đi tới trước mặt Nhược Oải Phi, khước miệng nàng nhếch lên: “Để Nhược tiểu thư cười chê rồi. Mà ta rất cảm kích vì lời chúc phúc vương gia và ta của Nhược tiểu thư~ Ta cũng chúc Nhược tiểu thư sớm gặp được ý trung nhân của mình, cùng người đó một đời an ổn.” Nàng dừng một chút nói tiếp: “Nhược tiểu thư, cũng đã không sớm, để ta sai người đưa Nhược tiểu thư về nhé!” Chưa chờ Nhược Oải Phi kịp phản ứng thì một nô tài bước đến khom lưng hướng tay mời Nhược Oải Phi.

Nhược Oải Phi hết nhìn Hình Hoa Hoa rồi đến Hành Liên Uyên và dừng lại ở Diệu Hạ nằm trên đất, Nhược Oải Phi quyết định chạy đến nâng Diệu Hạ dậy và nói: “Vương gia, vương phi, tiểu nữ có một thỉnh cầu, tiểu nữ muốn mang Diệu Hạ đi cùng.” Giọng mong muốn của Nhược Oải Phi lọt tai Diệu Hạ, Diệu Hạ khẽ kêu tên Nhược Oải Phi: “Phi Phi...”

Nhược Oải Phi lắc đầu, ý bảo Diệu Hạ không cần nói gì.

Nàng ta hiểu rõ, rồi Diệu Hạ cũng bị trục xuất khỏi đây... Diệu Hạ vì nàng ta nên mới thế nên nàng ta không thể làm ngơ được, ít nhất nàng ta có thể đón nhận Diệu Hạ...

“Được.” Hành Liên Uyên một bên lên tiếng, hần bước lên nhìn một chút vào ánh mắt trong suốt của Nhược Oải Phi rồi rơi xuống Diệu Hạ: “Diệu Hạ, từ nay người không còn là người của Uyên vương phủ nữa, người được giải thoát rồi. Chúng ta đi.” Câu sau hần nói với nàng.

Hình Hoa Hoa vâng một tiếng, tự nhiên nắm tay Hành Liên Uyên, cùng nhau quay lưng cất bước đi chung bước chân. Nói cười, vui tươi, trêu chọc ngọt ngào, sánh đôi bên nhau là một đôi uyên ương thật sự sinh ra chỉ dành cho nhau vậy, dù là không có nhiều trắc trở, dù là an ổn đi nữa cũng đủ để xây đắp tình yêu.

[Bình chọn (ĐỀ CỬ) và Cmt nhận xét để ta có động lực ra truyện tiếp nhé! À, chúc các tỉ muội, chị em, cô dì bác 20/10 vui vẻ và hạnh phúc! Moaz!]

49. Chương 45: Ngọt Ngào Bao Ngày

Ngày mười, tháng mười Một.

Mùa đông ở trong kinh thành đã xuất hiện những bông tuyết rơi, từng bông tuyết nhỏ bé rơi rơi xuống chồng chất trải dài trên mái hiên, phủ lên đất một mảnh trắng xóa trông đẹp đẽ long lanh dù chỉ có một màu. Tuyết theo lạnh giá và gió thổi vi vu làm người ta chẳng muốn ra ngoài, chỉ muốn trong nhà bên chậu than hồng ấm áp mà sưởi.

Uyên vương phủ.

“Vương gia trở về rồi.” Tiếng nô tài phát ra, nô tài nọ bước nhanh về phía cửa lớn.

Một dáng hình nam nhân hơi gầy bước vào, thân áo choàng tung bay theo gió tuyết, trên cổ mang lông cáo trắng mềm mại, họa tiết tinh tế ở bên ngoài tô thêm điểm đẹp về ngoài của nam nhân

Cái mũi thẳng tắp vừa vừa, môi mỏng khép hờ, hàng lông mày dày có vẻ như đang cau lại. Lông mi dài khẽ rung rung, trên ấy còn vương bông tuyết nhỏ nhìn thật đẹp mê hồn.

Khuôn mặt nam nhân tinh xảo mọi góc cạnh, hoàn hảo đến từng đường nét. Người nhìn thấy không quên vì mọi thứ nam nhân có trên người là trời cho nổi bật hơn người làm người chú ý.

“Vương phi thế nào? Đã đỡ hơn chưa?” Hành Liên Uyên mở miệng, hỏi nô tài.

Nô tài cung kính đáp: “Thưa, Vương phi đã đỡ hơn rất nhiều rồi ạ.”

Hành Liên Uyên nhú mày, “Được. Đi làm việc của mình đi.” Hần dặn dò xong bước đi.

Hành Liên Uyên vừa đi vừa nghĩ đến thê tử Hình Hoa Hoa nhà mình ngày hôm qua đi trêu chó trong phủ, bị chó đuổi chạy tới hồ rồi bất cẩn ngã đập mông xuống hồ... chính là thời tiết nóng thì không sao đằng này lạnh buốt, ngã một cái là bị phong hàn...

Làm hắn không biết nên xót xa hay bật cười nữa.

Thôi thì mỗi cái một nửa.

Hình Hoa Hoa mà biết Hành Liên Uyên phu quân yêu dấu nghĩ về mình thế chắc chắn sẽ bỏ nhà ra đi để Hành Liên Uyên đi tìm! Tìm đến mấy năm thì thôi! Cái tội dám nửa này nửa kia. Thương thì thương cho chút, cười thì cười cho... à mà không, chỉ có thể là thương!

Tiếc là Hình Hoa Hoa không hề hay biết.

...

Hình Hoa Hoa ngồi cạnh chậu than hồng, trên người đang khoác cái chăn ấm, nàng đang ngâm nga tiếng hát:

”Hết thật rồi kỉ niệm ta đã từng bên nhau

Hết thật rồi yêu thương ngày có nhau

Giờ anh đã có ai rồi

Chỉ mình em với nỗi buồn

Gió đông về em bt nép vào ai...”

[Yêu Anh Em Chấp Nhận - Pi Anna]

Tiếng hát ấy trầm trầm dễ nghe nhưng không có chút cảm xúc buồn nào, trong đó đơn giản chỉ là ngẫu hứng cất lên theo thói quen.

Đang chán nản hát hò thì bên tai nghe thấy tiếng cửa mở, tiếp theo mùi hương lan nhẹ nhàng dễ chịu bay vào mũi nhỏ của nàng. Môi cong lên, không chút do dự vứt bỏ cái chăn đang khoác trên người đi và lao về phía cửa thật nhanh, chuẩn xác nhào vào lòng người mở cửa vừa bước vào.

Cái chăn dưới đất: “...” Đồ phụ bạc! Đồ sắc nữ nhà người! Thấy sắc quên cái chăn người từng ái ân ôm ấp cả buổi này!

Hành Liên Uyên theo bản năng giữ lấy người vừa lao vào mình, Một cảm giác ấm áp truyền vào người hắn làm hắn dễ chịu hơn, tai nghe thấy giọng vui đùa của nàng: “Phu quân thật giỏi! Đón được thiếp rồi mà không bị ngã như bao lần nha! Thưởng chàng cái thơm má!” Rồi cái thơm lập tức dính lên mặt hắn.

Hành Liên Uyên lập tức cười như không cười giả vờ nghiêm túc nói: “Tại nàng bệnh nên gầy đi, đỡ nặng hơn nên ta mới không ngã, chứ không phải ta giỏi hơn đâu.”

Nhắc đến chuyện này hắn có hơi bất đắc dĩ lại ngọt ngào, thời gian trước bên nhau, lần đầu nàng lao vào hắn, hắn đón được nàng nhưng ngã ra sau, tuy không bị thương nhưng hắn bị bắn hết người. Vài lần như thế nữa thành quen, hắn và cả nàng thành quen với cái hành động này rồi, không thấy phiền còn thích... Giờ hắn coi như đây là một hành động yêu thương. hắn cũng đã đón được nàng thành thực hơn.

Hình Hoa Hoa nghe xong vẻ mặt như Đại Ngáo Husky: “...” Được! Được lắm!

Hành Liên Uyên nhìn nàng thế liền cười thành tiếng: “Ta trêu nàng đấy! Được rồi, buông đi, ta vừa ra ngoài về người còn lạnh lắm, nhờ truyền lạnh cho nàng, nàng bệnh thêm đó.” Tiếng hắn dịu dàng, trêu mếu lọt vào tai nàng, làm nàng say say, mềm nhũn lòng.

Người hắn lúc này đầy bông tuyết trắng bám vào, với còn lạnh lạnh, cứ ôm thế này sẽ khiến nàng lạnh theo thì không được.

Hình Hoa Hoa ngoan ngoãn buông Hành Liên Uyên ra, đợi Hành Liên Uyên cởi áo choàng ngoài, phủi hết tuyết đi nàng lại chui vào lòng hắn như con mèo vạy.

Hành Liên Uyên không biết làm gì hơn ngoài bắt đắc dĩ với nàng, hấn dùng ánh mắt yêu thương, sủng nịnh, cưng chiều nhìn người trong lòng.

...

[Bình chọn (ĐỀ CỬ) và Cmt nhận xét để ta có động lực ra truyện tiếp nhé!]

Vài phút giới thiệu truyện mới!

Nội dung truyện XUYÊN QUA: Bá Đạo Tình Vương Phi!

Trong hôn lễ của Lan Ánh, Lan Ánh bị tình nhân của chồng tương lai lấn chồng tương lai bắn chết.

Pằng! Ựa... chết.

Nàng tưởng là mình chết rồi không phải lấy chồng ngờ đâu một cái xuyên qua ở trên kiệu hoa! Linh hồn nàng nhập vào thân xác tân nương nhưng nàng ngu người không để ý bản thân đã thay đổi, dùng tốc độ bàn thờ lao ra kiệu hoa cục súc quát to: “Con mẹ nó!! Tên đầu trâu mặt ngựa nào đâm bà đây!?”

Mọi người: “...” Cái gì cơ?

Và rồi lúc sau có người hét lên: ”A a! Tân nương tự sát kìa!

Nàng mặt nghếch ra: “Tân nương tự sát?” Khoan! Có cái gì đó không đúng!

Kể từ đó nàng liền là Tình vương phi!

50. Chương 46: Biên Cương Cần Người, Ta Phải Đi

“Hoa nhi... bảy ngày sau ta sẽ rời kinh thành.” Hành Liên Uyên ôm Hình Hoa Hoa cất tiếng.

Hình Hoa Hoa quay đầu, nàng mắt to nhìn hấn: “Thiếp có được đi cùng không?”

“Ta đi biên cương... nên không mang nàng theo được.” Hấn đưa tay vuốt ve tóc nàng, chậm rãi nói.

Nàng hơi chu môi: “Chàng quyết định rồi?” Nàng biết, hấn có một mong muốn là giúp đỡ hay làm gì đó cho Hạ quốc, cho phụ hoàng hấn nhưng vì từ trước tới nay hấn luôn yếu ớt nên không tiện và cũng chẳng có cơ hội... Hiện tại theo nàng biết thì biên cương xảy ra chuyện, cần người đi tới giải quyết, đây chính là có cơ hội để hấn làm điều mình muốn.

Thế nên nàng không thể ích kỷ không cho hấn đi, không nên bướng bỉnh muốn đi cùng hấn...

Nhưng nàng sợ hấn gặp chuyện không may... nghĩ đến là nàng đã lo rồi...

A hu hu... nàng vẫn muốn cùng hấn đi! Muốn cùng hấn tới biên cương, chăm sóc hấn, bên hấn!

Hành Liên Uyên nhìn thẳng vào ánh mắt long lanh của nàng, hấn nhẹ nhàng mà chắc chắn nói: “Ta sẽ không có việc gì hết, nàng hãy yên tâm và tin ta.”

Hấn hiểu nàng phần lớn lo cho hấn, còn lại nàng đơn giản mong bên hấn...

Nếu không phải phụ hoàng và mẫu phi không cho hấn cho nàng đi cùng, vì sợ nàng gây phiền phức, làm hấn phân tâm, hấn sẽ đem nàng theo...

Khi hấn nghĩ đến biên cương khổ cực, đầy rẫy nguy hiểm, sóng gió không ngừng... hấn thấy để nàng lại đây tốt hơn, có mẫu phi bảo hộ... hấn có thể yên tâm.

Hình Hoa Hoa im lặng vài giây nhìn vào ánh mắt kiên định của Hành Liên Uyên, sau nàng mỉm cười xoay người giang tay ôm lấy hấn nói nhẹ: “Được! Thiếp tin chàng!”

Hành Liên Uyên cong môi, ôm trọn nàng vào trong lòng, trên gương mặt đẹp đẽ hấn hiện rõ vui vẻ hạnh phúc.

Nơi trái tim hẳn thật ấm áp, bởi có nàng bên cạnh sưởi ấm, mùa đông năm nay hẳn đã không lạnh giá cô đơn vì nàng đã đến với hẳn, mang đến bao cảm giác, xúc cảm khác nhau, nàng cho hẳn thật nhiều ngọt ngào.

Cả hẳn và nàng nửa đời sau sẽ bên nhau, không xa! Chỉ một lần xa này thôi.

Dưới ánh nền huyền ảo, lung linh lác lác theo làn gió len lỏi từ khe cửa sổ thổi vào, hai người ôm nhau tình nồng ý đậm sau màn che mờ thấp thoáng đi.

Khung cảnh đẹp ấy duy trì hết màn đêm đen lạnh dài đằng đẵng.

...

Sáu tháng sau....

“Hoa nhi... hãy chờ ta.”

“Không có ta, đừng tình nghịch quá đấy.”

“Ta sẽ trở về bù đắp cho nàng...”

Thiếu nữ nằm trên giường, đang chìm sâu vào giấc mộng, cảnh tượng chia li nhau trước cửa lớn kinh thành, bóng người cao gầy trên lưng ngựa dần mất, nhưng giọng nói vẫn quanh quẩn bên tai.

“Liên Uyên... Liên Uyên...” Thiếu nữ khẽ gọi theo bản năng, đôi mắt to to dần mở, khóe mắt có nước long lanh đọng.

Thiếu nữ ngồi dậy, vùng bụng tròn to lộ ra khỏi chăn.

Hình Hoa Hoa đặt tay lên bụng, nhỏ giọng: “Bé cưng... con có thể đạp một cái hay không? Như an ủi mẹ?”

Lập tức nàng cảm nhận được một cái đạp mạnh mẽ.

Hình Hoa Hoa: “...” Con đang an ủi hay là đánh mẹ?

Lại một cái đạp mạnh nữa.

Bé cưng thể hiện: Mẹ thấy có ai muốn an ủi mà kêu đạp mình không? À con đạp mẹ giống mẹ đạp người đấy.

Hình Hoa Hoa: “...” Gia môn có phải bất hạnh?

Hình Hoa Hoa rất bất đắc dĩ với đứa bé trong bụng.

Kể từ khi hẳn đi biên cương, nàng mới biết mình có thai hơn tuần.

Cho đến nay đã sáu tháng, cũng sáu tháng nàng xa hẳn rồi.

Lần đầu tiên nàng trải nghiệm cảm giác mang thai không có phu quân kề bên, cô đơn, lẻ loi có thêm chút tủi.

Chỉ khi nghĩ đến bé cưng, nghĩ đến hẳn, nghĩ đến về sau ba người, nàng mới đỡ hơn...

Sau hạnh phúc luôn là trắc trở, nàng tin bản thân sẽ vượt qua được.

Hình Hoa Hoa vuốt ve bụng tròn, bên môi nhếch nhẹ, chợt luồng gió lạnh lẽo không biết từ đâu thổi vào, da gà trên người nàng bỗng nổi lên, tai nghe thấy tiếng bước chân rất gần... nàng nhú mào, theo bản năng cầm lấy chủy thủ dưới gối, một tay che bụng mình, nàng duỗi chân thật nhanh rời giường.

Mất cẩn thận đảo quanh căn phòng tối rộng rãi.

Nàng dạo này cảm thấy bất an... dự cảm có chuyện gì đó sẽ xảy đến, thêm nàng luôn luôn có cảm giác ai đó đang theo dõi nàng, đặc biệt nàng thấy khí lạnh tăng nhiều, nhất là vào giữa trưa và đêm.

Tuy chưa bị ma theo bao giờ, mà nàng đọc nhiều truyện kinh dị, thật sự miêu tả trong đó giống y nàng hiện tại... chẳng lẽ...

Hình Hoa Hoa chưa kịp suy đoán xong thì ba cây nến đột nhiên sáng, rồi bị nguồn gió lạnh kia thổi đổ xuống, lửa lớn không bình thường hiện ra, ngọn lửa nóng bỏng hướng nàng lan qua thật nhanh.

Kinh ngạc nhìn lửa cháy hừng hực cùng ánh lửa đỏ chói nháy mắt đã sát gần nàng...

Nguy hiểm đến gần, nàng nhún người nhảy lên, lộn một vòng ngang qua ngọn lửa, ngọn lửa đâm vào hư không, chốc lát nó quay qua, đối diện trước mắt nàng lần nữa tăng tốc độ lao lên.

Nàng và ngọn lửa cứ thế trong căn phòng kẻ đuổi người chạy. Hình Hoa Hoa rất muốn rời khỏi phòng, chỉ là cửa không thể mở, kì quái hơn là gọi người thế nào cũng không nghe thấy.

“Người rốt cuộc là cái gì?” Nàng không chịu được, hét lên.

CMN! Chạy đến muốn để ra đây mà nó vẫn lầy lội, nhậy nhậy, trêu đùa bà bầu như Tiểu Xinh Đẹp ta!

Đập bàn! Bà bầu là yêu thương nhường nhịn! Chứ không phải để đuổi!

“Hình Tụ Linh, cô không thuộc về thế giới này, hãy ngoan ngoãn chịu chết.” Một giọng nói xa lạ mang theo âm u vang lên.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-duu-ta-thanh-vuong-phi-roi>